CONSTANTIN GORNEA

A - E - IOUA

EX PONTO

CONSTANTIN GORNEA

A - E - IOUA

- roman ştiinţifico-fantastic -

EX PONTO

Constanța - 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GORNEA, CONSTANTIN
A - E - IOUA */ Constantin Gonrea. Constanța: Ex Ponto, 2016*
ISBN: 978-606-598-533-9

821.135.1-3

Cap. I : ASTEROIDUL

Alarma telefonului sună strident, determinându-l pe Andrad Şoimu să se răsucească de câteva ori în așternut, întrebându-se enervat, cine o fi fost „deşteptul” care a putut să scornească o melodie atât de enervantă. Întinse, totuşi, mâna şi opri zgomotul, ridicându-se pe marginea patului.

Nu avea niciun chef de nimic. Era foarte supărat că fusese întrerupt din visul în care tocmai era pe punctul de a salva o prinţesă. Întinsese mâna spre ea, dar avea acum senzaţia că oricât ar fi durat visul, tot nu ar fi ajuns să o prindă măcar de un deget. Sau, dacă ar fi reuşit să taie cu spada capul balaurului care o înghiţise pe fată până la brâu, ar fi constatat imediat că, de fapt, i-a tăiat şi ei picioarele. C-aşa sunt visele – mereu te dezmeticeşti din ele ori speriat, ori dezamăgit, ori neterminat.

De aceea el prefera să-şi imagineze. De ceva vreme, o tot salva din diverse pericole – în starea de veghe de dinaintea somnului – pe colega sa de serviciu, Claire Carter.

În general se trezea dimineaţa morocănos, dar în special azi era mai bufnos ca de obicei. Era supărat pe el şi, prin ricoşeu, îşi activase şi o supărare mai veche, pe părinţii săi.

Pe el, pentru că era un om slab; deşi se îndrăgostise de Claire, nu găsise niciodată puterea de a i-o spune altfel decât în închipuirile sale.

Părinţilor le reproşase de multe ori că îl botezaseră „Andrad”. Ei chiar se mândreau că îi puseseră un nume de dac, dar numai el ştia câtă umilinţă îndurase de la colegii săi din toate etapele şcolare, care îl ironizaseră de-a lungul timpului cu ideea că numele său, o fi el dacic, dar provine dintr-unul de fată. Unii încă îl mai strigau „Andrada” – nume şi poreclă în acelaşi timp pe care mulţi o luau acum ca pe ceva normal. Numai el nu se obişnuise...

Noroc că îl chema şi „Şoimu”. Din această postură de pasăre rapidă, îi taxa şi el pe toţi cei care îl ironizau – îi ocolea ori de câte ori avea prilejul.

Se ridică alene de pe marginea patului, dar, înainte de a-şi desfăşura programul de dimineaţă, porni televizorul şi parcurse cu telecomanda câteva programe. Toate tratau aceeaşi ştire de

senzaţie de care el se săturase până la refuz. Şi nu o prezentau de ieri de azi, ci de câteva săptămâni bune: un asteroid de vreo doi kilometri – nu mai reţinea dacă lungime sau lăţime, dar oricum, foarte mare – se îndreaptă direct spre Pământ.

Îl descoperise întâmplător un amator pasionat de astronomie, venind din direcţia planetei Marte şi pusese toată Omenirea pe jar.

Cercetători, specialişti, analişti şi tot soiul de oportunişti se înghesuiseră prin studiourile posturilor TV pentru a-şi da cu părerea: ne loveşte, nu ne loveşte; dacă da, când şi unde?; va fi deviat de conjunctura gravitaţională a zonei noastre spaţiale? şi multe alte discuţii sterpe care îl determinaseră pe el să trateze cu lehamite un subiect, totuşi, foarte important.

Mulţi dintre vorbitori propuseseră evacuarea zonei de impact – lucru imposibil cel puţin prin faptul că fiecare grup „de iniţiativă" viza alt continent. Aceştia erau „specialiştii în de toate" care apar inevitabil în astfel de situaţii potenţial critice.

Aceia care ar fi fost îndreptăţiţi să vorbească – cei de la NASA , ESA şi nu numai – se mulţumeau să dea comunicate lapidare prin care încercau să liniştească populaţia planetei; muncă de Sisif, din moment ce erau destui cei care o agitau cât puteau de mult. În principiu, anunţurile oficiale insistau pe faptul că

deocamdată nimic nu este sigur şi că asteroidul se află permanent sub observaţie.

Acum tocmai se derula pe ecran o adunare religioasă în care doi predicatori se contraziceau fără să mai conteze pentru cineva din public, unul îndemnând la prosternare necondiţionată şi invocarea milei Domnului, iar al doilea ţipând că ne merităm soarta şi că trebuie să plătim pentru păcatele noastre, în timp ce lumea adunată acolo îi aproba pe amândoi.

De fapt, toţi erau dispuşi să facă orice, numai să scape. Andrad se gândi, privindu-i, că diavolul şi-ar fi îngroşat considerabil rândurile cetelor sale de sclavi, dacă ar fi venit acum şi le-ar fi întins pământenilor un singur deget de salvare oricât de iluzorie.

Atunci când era nervos, ca acum, lui nu-i mai păsa. Voia să vină bolovanul ăla şi să năruie tot. Nu era chiar un fatalist, dar vedea în asta momentul cel mai potrivit pentru a-i mărturisi Clairei că o iubeşte. Părea o mare tâmpenie, dar avea nevoie de un eveniment catastrofal pentru a prinde curajul necesar.

Simţi dintr-o dată că ea i-ar răspunde : „Şi abia acum îmi spui, prostule?!”

Trebuia să se grăbească. Aşa i se întâmpla mereu – se trezea greu, mai lenevea puţin lamentându-se mai mult ca o descărcare psihică

necesară, dar, pe măsură ce trecea timpul, mărea şi el ritmul de desfăşurare a activităţilor.

Acum se îmbrăca, servindu-şi cafeaua mai mult din mers.

O dată cu mărirea vitezei, îi mai venea şi curajul. Deveni acum ferm hotărât să o abordeze azi pe Claire şi să-i mărturisească sensibilitatea lui pentru ea. Spera în același timp, ca odată ajuns în fața colegei sale, să nu se mai blocheze ca dăţile trecute şi să schimbe vorba, lucru greu de realizat din moment ce i se mai întâmplase asta de câteva zeci de ori, devenind un fel de lait-motiv al serviciului său.

Se mai încurajă o dată singur în timp ce luă ultima înghiţitură: „Mă cheamă Şoimu. Am un nume frumos care emană putere, curaj şi eleganţă. Am prenume de dac neînvins care nu se sperie de nimic.” Erau cuvintele mamei sale care îi repetase asta de fiecare dată când el nu mai voia să meargă la şcoală pe motiv că râd copiii de el.
Mda! Până şi colega lui de serviciu îl strigase odată „Andrada”, spera el că din greşeală. Sau nu auzise bine şi era obsedat de asta?

Deveni mai realist. Ce să mai lungească vorba?! Era o fire slabă. Dar, totuşi, Claire se simţea bine în compania lui, râdea de glumele pe care el i le spunea în dorinţa de a o ţine cât mai mult în preajma sa şi de a o vedea râzând, deşi, prin natura profesiei, ei lucrau împreună. Păi da!

Ea îl agrea nu neapărat pentru că l-ar fi simpatizat, ci poate pentru că îl considera un fel de papă-lapte inofensiv.

Dar, probabil, chiar îi aprecia inteligenţa şi nivelul de pregătire, gândi el în continuare. Pe plan profesional nu era chiar un oarecare. La doar douăzeci şi cinci de ani fusese numit şef al biroului de traducere, în cadrul unui proiect foarte vast şi, pe deasupra, strict secret. Cu siguranţă primise funcţia pentru priceperea sa în descifrarea textelor foarte vechi ce făceau obiectul activităţii lor. De fapt, chiar el descoperise mecanismul logic prin care acele „măzgăleli” aparent fără rost, căpătaseră dintr-o dată sens.

Ieşi din hotel grăbind pasul spre maşina care îl aştepta ca de obicei la acea oră, pe partea cealaltă a străzii, într-un refugiu, ca să nu încurce circulaţia.

Colegii săi de drum erau deja în vehicul. Îi salută scurt, schiţând un zâmbet formal. Ei lucrau în alt departament, dar se cunoşteau, e drept, mai mult de pe navetă.

Maşina ieşi din orăşelul aşezat atât de inspirat la poalele Alpilor austrieci şi se îndreptă spre munte.

După mai bine de o jumătate de oră de mers, trecură pe sub plancarda pe care scria cu litere mari, vizibile de la distanţă: „***Spre minele de***

uraniu. Accesul persoanelor neautorizate, strict interzis”.

Nu era nicio mină şi niciun gram de uraniu. Iar ei nu erau ingineri minieri, aşa cum credeau cei din oraş. Totul era un paravan pentru a le masca adevărata activitate.

Aparţineau unei instituţii ce se prezenta a fi de cercetare arheologică, dar el era convins că la mijloc erau implicate „forţe oculte” – cum îi plăcea să le numească, dorind să fie părtaş la aşa ceva, dintr-un spirit de aventură pe care nu şi-l permisese niciodată pe cont propriu – care aveau interese mult mai mari, chiar de importanţă planetară. Îşi baza raţionamentul pe semnificaţia cu totul specială a textelor pe care le descifraseră parţial.

El s-ar fi bucurat ca americanii, ruşii, europenii, asiaticii şi ceilalţi să-şi fi dat mâna în realizarea acestui proiect; pentru că pe pereţii acelor peşteri aflate la mare adâncime sau poate tuneluri săpate de mâna omului, era scrisă dovada unei invazii extraterestre preistorice. Nu mai exista nicio îndoială în acest sens. Şi acel tulburător „***Se vor întoarce***”, care schimbase întreaga abordare a problemei, transformând revelaţia iniţială, într-o mare îngrijorare.

Ajunseseră deja.

Andrad Şoimu se despărţise de ceilalţi şi intra acum în sectorul de activitate al secţiei sale.

Erau împărţiţi pe câteva departamente. Unii coborau în incintele subterane unde identificau şi curăţau cu mare grijă textele, alţii le prelucrau prin diverse scanări cu laser pentru a le îmbunătăţi aspectul şi le copiau pe nişte suporturi speciale care le păstrau nealterate forma şi, implicit, sensul. Acestea ajungeau apoi la ei pentru traducere, după care erau trimise în sectorul de interpretare, ceea ce constituia probabil baza pentru luarea unor decizii de către cei care nu se arătau niciodată la faţă, dar care erau cu siguranţă în spatele întregului proiect.

Când poliţistul îi solicită legitimaţia de acces în secţia de traducere – deşi îl cunoştea foarte bine, dar aşa era procedura – Andrad îl privi mai atent pe cel din faţa sa.

- Este vreo problemă, domnule Şoimu?, întrebă acesta simţindu-se studiat.

- Mda, este, improviză el un răspuns. Mă deranjează faptul că nu am acces în celelalte departamente.

- Îmi pare rău, domnule, dar astea sunt regulile. Nu le-am făcut eu...

- Ai idee, ni se serveşte aceeaşi mâncare la toţi, sau ceilalţi sunt mai bine trataţi?

Încercase să facă o glumă, pentru a nu-i crea suspiciuni agentului de pază. Într-un mediu atât de exigent şi de secretos, nu era exclus să-ţi rişti funcţia, statutul de angajat şi poate chiar

libertatea, dacă păreai prea interesat de lucruri care nu te priveau. Presupunea că totul se raportează undeva şi că nu era exclus ca până şi bucătarul – sau mai ales el, că la masă îşi dă omul drumul la gură – să fie agent secret.

Îl privise mai atent pe paznic, absolut involuntar. De fapt, el se gândea la cei care săpaseră acea incredibilă ramificaţie de tuneluri, servindu-se probabil de nişte grote deja existente în mod natural. Nu le văzuse personal, dar unele informaţii mai „transpirau" între departamente.

Încă nu ştiau mare lucru despre înaintaşii noştri preistorici ce se dovedea acum că ar fi format o civilizaţie foarte avansată, dar aflau noi date, puţin câte puţin, din fiecare text descifrat. O civilizaţie străveche, necunoscută până de curând care, cel mai probabil, fusese aproape nimicită de nişte invadatori extratereştri foarte agresivi, dar reuşind, totuşi, să constituie fundamentul culturilor umane ulterioare, cunoscute azi sub genericul „civilizaţii antice".

Intră îngândurat în biroul său, dar dornic să se apuce de lucru pentru a descoperi noi adevăruri. În pofida firii sale mai pesimiste, temătoare, munca sa îl fascina. Urmărea desfăşurarea lucrurilor ca pe un film foarte captivant, căruia abia aştepţi să îi savurezi deznodământul.

O văzu cu întârziere pe Claire Carter şi, surprins, făcu un pas înapoi.

Deşi era şeful ei, se purtau ca doi colegi. De fapt, nici cu ceilalţi nu era capabil să facă pe durul, sau poate că nici ei nu-i luau prea în serios poziţia de şef. Mai degrabă, erau cu toţii prieteni într-un grup în care se respectau reciproc.

În subordinea lui se mai aflau încă patru echipe a câte doi inşi care traduceau textele în mod independent. Rezultatele muncii lor soseau la el, cel care, împreună cu Claire, făceau o traducere proprie, apoi o comparare a textelor, după care o corelare a tuturor interpretărilor, în urma căreia rezulta forma finală a traducerii. Cele două forme ale scrierii – cea originală şi cea descifrată – erau după aceea înaintate departamentului superior.

Nu era o muncă uşoară. Traducerea presupunea o procedură foarte complexă ce necesita folosirea unor algoritmi de lucru inventaţi chiar de Andrad. Nu citeai pur şi simplu textul respectiv ca pe o traducere dintr-o altă limbă, ci îl supuneai unui program cibernetic de descifrare. El era singurul care avea programul în cap şi, în momentele de mare concentrare, putea face transformarea mintal, dar, cu dificultate şi, desigur, într-un ritm destul de lent.

Deşi prezenţa Clairei Carter îl surprindea – ea aşteptând de regulă să fie chemată din biroul

alăturat, când se făcea el gata de lucru – îi provocă, după cum era de aşteptat, şi o emoţie plăcută. Se îndrăgostise de ea pe nesimţite, dar când conştientizase acest fapt, avusese senzaţia că o iubise dintotdeauna.

Era o fată frumoasă, dar mai ales foarte plăcută ca fire, de înălţime medie, în aparenţă slabă, dar cu forme bine proporţionate la o mai atentă privire. Purta părul lung, de cele mai multe ori lăsat liber pe spate, căruia – spre disperarea lui Andrad – îi schimba culoarea, îl încreţea sau îl îndrepta mult mai des decât putea el să se obişnuiască.

De cele mai multe ori bine dispusă, de data asta ea îl surprinse cu un ton îngrijorat:

- Andrad, eşti la curent cu ultimele ştiri?

- Care din ele?, întrebă el puţin dezumflat, presimţind din glasul ei că va rata şi ziua de azi în tentativa de a-i mărturisi dragostea sa.

- Cum care din ele?! De fapt, este una singură mare şi lată; cam de doi kilometri...

- Aaaa! Asteroidul? Păi parcă tot vine de vreo două-trei săptămâni. De ce trebuie să ne îngrijorăm tocmai azi?

- Pentru că azi s-a stabilit că ne va lovi sigur, răspunse ea încercând să îl conecteze la gravitatea momentului.

- Foarte bine! Să ne lovească! Abia aştept, o şocă el având speranţa că doar în ziua

impactului catastrofal va vea curajul mereu amânat.

- Eşti?!... Eşti cumva... într-un fel care nu poate fi rostit?!, întrebă ea foarte supărată de reacţia lui, voind să spună că a luat-o razna.

- Da, sunt. M-ai nimerit la fix. Sunt într-un fel pe care nu pot să-l rostesc. Sunt...

Voia să spună: „îndrăgostit”, dar ea i-o luă înainte:

- Uite că pot eu: eşti nebun.

- Mda... se poate spune şi-aşa...

- Te-a tâmpit munca asta a noastră care va deveni fără rost, dacă ne loveşte bolovanul.

- Poate că nu ne va lovi pe noi, reveni el la discuţia iniţială. Poate va lovi oceanul şi va face un val maaaare de care noi vom scăpa, urcându-ne pe muntele care ne stă la picioare.

- Se presupune că va lovi Europa, şopti ea dezamăgită că el o ia oarecum în derâdere.

- Vorbeşti serios?, deveni el grav. Este absolut sigur? Când va avea loc impactul?

- Încă nu se ştie cu precizie, deoarece, din cauza conjuncturii gravitaţionale pe care o traversează, asteroidul a încetinit mult, dar toată lumea este foarte îngrijorată.

- Deci nu e nimic sigur, deveni el dintr-o dată optimist.

De fiecare dată căpăta un tonus pozitiv în prezenţa ei, pe care, însă, îl pierdea până în camera de hotel.

Îşi continuă ideea:

- Poate că va încetini şi mai mult şi va rămâne în urmă sau poate că îşi va schimba direcţia şi va trece pe lângă noi.

- Nu. Tocmai această încetinire a lui măreşte considerabil posibilitatea de a ne lovi. Se spune că iniţial a avut o viteză foarte mare, proiectat spre noi de planeta Marte, probabil, din centura de asteroizi, şi existau speranţe că ne va rata, dar acum, pentru că a încetinit, va fi mult mai uşor atras de gravitaţia Pământului. Auzi? Tu nu te uiţi la televizor?!

- Ba da, mă uit, dar aproape că nu văd şi nu aud nimic. Mă gândesc la cu totul altceva...

- Da, înţeleg. Aştepţi cu nerăbdare să afli deznodământul „poveştii" din subteran. Avem şi noi o baftă!! Când suntem pe punctul de a desluşi cel mai mare mister al Omenirii, vine pietroiul ăsta peste noi şi ne lasă neterminaţi.

- Poate că ar fi momentul să luăm o decizie capitală, îi spuse el îndrăznind, cu un efort supranatural, să o prindă de o mână. Să ne dăm demisia şi să fugim împreună pe alt continent sau...

- Încă nu se ştie cu precizie maximă că va lovi Europa. Impactul poate fi şi într-o zonă

învecinată. În plus, tot Pământul va avea de suferit în mod destul de grav.

- ... Sau ne retragem în subteran, îşi continuă el fraza, unde vom fi mult mai protejaţi ca la suprafaţă – presupun! – şi vom încerca să descoperim întregul mister din adâncuri. Cel puţin murim informaţi.

- Nu suntem aici de capul nostru. Nu avem voie să mergem acolo.

- Eeee, parcă va mai conta! Presupun că asteroidul ăsta ne va mai da un răgaz de cel puţin o săptămână. Îţi dai seama? O săptămână! Putem avea totul într-o săptămână...

Andrad se gândea la posibilitatea de a fi împreună, numai ei doi, departe de orice și oricine i-ar fi putut perturba, dar ea, deşi îl simţea puţin vulnerabil, nu era la curent cu fanteziile lui în ceea ce o priveau.

Îi răspunse oarecum resemnată:

- Poate că ai dreptate. Nu ne rămâne decât să ne continuăm cercetarea şi să aşteptăm.

- Dar să nu aşteptăm cu sufletul la gură, că ne tâmpim de-a binelea, ci să ignorăm tot ceea ce nu putem influenţa. Să ne axăm pe muncă!

- Constat că asteroidul ăsta are deja un efect asupra noastră: ne-a inversat stările de spirit.

Vorbiseră stând în picioare între birou şi uşă. Acum el trase un alt scaun lângă al său şi o invită să ia loc. Se aşeză şi el la masa de lucru

pornind computerul unde avea toate textele prelucrate până acum. Spuse cu nerăbdarea celui care se aşteaptă să obţină ceva foarte important în următoarele cinci minute:

- Vreau să facem o recapitulare a tot ceea ce am aflat până acum.

- Crezi că este necesar? Rămânem în urmă cu sarcina pe ziua de azi.

Nu recapitularea îl preocupa pe el acum, ci găsirea momentului prielnic pentru a-şi declara sentimentele faţă de ea, părându-i-se că azi ar avea mai mult curaj, de aceea continuă:

- Trebuie, din când în când, să mai şi consolidăm ceea ce descoperim. Vom înţelege mai bine informaţiile viitoare. Iar pentru munca de azi, dacă va fi nevoie, vom rămâne peste program. Te grăbeşti?

Perspectiva rămânerii unui timp mai îndelungat împreună cu Claire, îi dilatase pupilele ca unui motan aflat la pândă.

- De ce mă priveşti aşa?, întrebă ea mirată, apoi continuând, după ce el clipise de câteva ori speriat: Nu mă grăbesc nicăieri, dar nu avem voie să rămânem după program. Şi nici să luăm textele cu noi, dacă ţi-ar trece prin cap aşa ceva.

- Nu. Prin cap îmi trece altceva. Am uneori senzaţia că lucrăm cel puţin pentru CIA. Prea multă stricteţe şi secretomanie.

- N-ar fi exclus, având în vedere importanţa proiectului. Deci, ce facem?

- Ne grăbim. Începem cu recapitularea şi apoi rezolvăm şi sarcina zilei. După atâta muncă, ar fi păcat să ne nimicească asteroidul ăsta idiot, înainte de a afla marele mister al preistoriei.

- Nu vom reuşi. Pentru că depindem de cei din subteran. Şi pe ei nu-i pune nimeni să se grăbească.

- Atunci, trebuie să ajungem noi acolo. Nu ştiu cum, dar trebuie.

Fata îl privi ca pe un ciudat şi zise mai mult pentru ea:

- Ai luat-o razna...

El nu mai zise nimic, dar întoarse monitorul spre Claire; nu doar pentru ca ea să poată urmări mai bine datele, ci şi pentru a avea el motivul de a se apropia cu scaunul. Când genunchii lor se atinseră, aşa ca din întâmplare, el avu dintr-o dată senzaţia că frazele de pe ecran se sparg, formând apoi un morman de cioburi.

*

Se apropia tot mai mult de punctul terminus al călătoriei sale. Rămăsese ultimul... Toţi ai săi se contopiseră cu neantul, lăsând pe umerii săi toată povara viitorului.

Era bătrân şi obosit. Se întorcea unde nu fusese niciodată... Se „întorcea” prin semenii săi cărora le purta misiunea promisă. Prin contopirea lor, îl împovăraseră pe el cu decizia finală.

Nu ştia ce va face, ce va hotărî. Avea de ales între a reechilibra lucrurile şi a-şi răzbuna seminţia rătăcitoare. Dar mai întâi trebuia să ajungă...

Nava nu îl ajuta mai deloc. Era şi ea bătrână... mult mai bătrână decât el. Chiar şi aşa, parcă dinadins îi punea piedici, îl şicana, ca să îi arate că nu este bine primit în incinta ei.

Cel căruia îi aparţinuse, dispăruse demult, dar ea încă mai tânjea după el. Simţea asta în comportamentul ei. Cu toate acestea, reuşea să o stăpânească, măcar în funcţiile vitale călătoriei sale.

Uneori, e drept, foarte rar, parcă şi ea înţelegea. Erau doi bătrâni muribunzi porniţi pe ultimul lor drum.

Se apropiase suficient de mult pentru a-şi vedea visul cu ochii – acela de a se „întoarce”, aşa cum promisese... Nu el, ci alţii în locul lui, dar asta însemna că o făcuse chiar el.

Îşi vedea acum, mult mai de aproape, destinaţia finală şi era pe deplin convins că tot efortul şi sacrificiul său se meritaseră pe deplin.

Mai avea timp. Nu foarte mult, dar îşi mai putea permite să-şi tragă puţin sufletul.

Încetini şi simţi parcă un freamăt în pereţii navei. Voia şi ea să se oprească. Parcă se bucura că îl întârzie. De fapt, ea habar n-avea despre ce este vorba...

*

La Comandamentul Planetar – instituţie de existenţa căreia relativ puţini oameni aveau cunoştinţă – se constituise deja celula de criză, cu toate ramificaţiile sale de acţiune, pentru situaţia gravă pe care o genera apropierea asteroidului.

Era un organism supranaţional înfiinţat de câţiva ani, din care făceau parte doar marile puteri economico-militare ale planetei.

Raţiunea înfiinţării lui era dată, pe de-o parte, de faptul că tehnologia de supraveghere avansase atât de mult încât toate centrele de putere ştiau cam totul unul despre celelalte şi ar fi fost un nonsens să se mai mimeze lipsa de acces la secrete. De asemenea, continuarea competiţiei absurde de păstrare sau dobândire a supremaţiei mondiale, îi secătuia pe toţi de resurse.

Dar cooperarea celor puternici mai fusese impusă şi de degradarea tot mai accentuată a echilibrului natural planetar. Dacă primele două decenii ale mileniului trei trecuseră în condiţii considerate normale, acum, valorile multor parametri globali stârneau motive de mare

îngrijorare. Furtunile tropicale erau mult mai dese şi se transformau aproape mereu în uragane care devastau zone aflate chiar şi la mare depărtare de coastă, ploile musonice produceau de fiecare dată inundaţii catastrofale, calotele de gheaţă se topeau alarmant de repede, cutremurele erau tot mai dese şi mai puternice, pădurile mureau văzând cu ochii din cauza poluării, întreaga economie globală era în declin.

La toate astea se adăugau şi alte pericole potenţiale: furtuni solare gigantice, impactul unor asteroizi sau comete, inversarea polilor magnetici ai Pământului şi chiar posibilitatea unui contact neprietenos cu extratereştrii.

Erau, deci, suficiente motive pentru ca Omenirea să strângă puţin rândurile pentru a lupta mai eficient împotriva unor ameninţări comune. O făcuseră pentru început doar cei mai puternici, şi asta deoarece aveau tehnologiile şi resursele adecvate, dar şi pentru că se simţeau îndreptăţiţi să-şi salveze propria piele, lăsându-i pe cei mulţi şi neajutoraţi în voia forţelor dezlănţuite tocmai de iresponsabilitatea celor care acum jucau murdar.

Aşa se născuse Comandamentul Planetar – din intenţii nobile, dar cu interese meschine.

Chiar mai mult de-atât – niciunul dintre fondatori nu era atât de naiv încât să creadă că uniunea lor de eforturi nu avea şi doza inevitabilă de făţărnicie, fiecare, pe ascuns, încercând să-şi

apere în primul rând propriile interese. Pentru că aşa funcţiona Omenirea, în cercuri concentrice de egoism şi loialitate condiţionată faţă de ţelurile colective, având la polul maxim de interes – individul, şi la cel opus – Umanitatea. Dar cât timp exista un pericol comun, conlucrarea lor avea şanse să reziste.

Organismul suprem de decizie al Comandamentului Planetar era Consiliul Preşedinţilor, cel care adopta hotărâri prin majoritate de voturi. Dar aceşti şefi ai statelor implicate în proiect nu se întâlneau direct – din cauză că toată structura era încă ţinută secretă pentru a nu fi copleşită de presiunile celor din afara sa – ci organizau videoconferinţe la propunerea şefului Comandamentului. Acesta era numit prin rotaţie de către preşedintele fiecărui stat în parte şi avea mandat de un an. El era obligat să prezinte Consiliului informaţii săptămânale, să iniţieze videoconferinţe lunare, dar şi altele extraordinare, în situaţii de strictă necesitate.

Aveau trei sedii principale – unul pe teritoriul SUA, altul european şi al treilea asiatic – dar şi alte structuri de informare şi acţiune care funcţionau sub diverse acoperiri.

Acum Comandamentul Planetar era condus de partea americană prin reprezentantul desemnat, generalul Richard Doven.

Om inteligent şi operativ, cu multă experienţă de comandă ce nu i-ai fi bănuit-o în statura sa minionă, generalul privea îngândurat un anumit ecran din sala mare de operaţii a centrului european.

Incinta era suficient de mare pentru a cuprinde instalaţiile necesare monitorizării video a tuturor zonelor terestre şi a spaţiului cosmic apropiat, cât şi să permită desfăşurarea în bune condiţii, cu toate dotările necesare, a activităţii a peste o sută de specialişti în diverse domenii.

Richard Doven privea marele ecran pe care stătea, aparent încremenit, asteroidul. Era o imagine mult apropiată şi el încerca parcă să-i străpungă învelişul de pietroi şlefuit în multele sale ciocniri cosmice, şi să afle ce conţine în interior „musafirul” lor nepoftit.

Îşi punea întrebarea, deoarece studiase ultimele rapoarte ale subordonaţilor săi care scanaseră asteroidul prin tehnologia radarului de profunzime. Ce anume aflase îl pusese pe gânduri.

Îşi întrerupse meditaţia, pentru că trebuia să se grăbească spre camera de videoconferinţe unde avea programată o întâlnire cu şefii de state.

Ieşi din sala mare şi merse grăbit spre destinaţia sa, păstrându-şi mimica de nelămurită îngrijorare.

Intră în biroul de videoconferinţe, se aşeză pe scaunul său şi aşteptă calm ca toţi cei solicitaţi, să se conecteze.

La semnalul sonor care marca acceptul de începere al tuturor participanţilor, el îşi drese puţin glasul, după care prezentă situaţia:

- Doamnelor şi domnilor preşedinţi, am date noi în ceea ce priveşte asteroidul KM-27. După cum v-am relatat anterior, el a încetinit fără ca noi să înţelegem la vremea respectivă de ce. Profitând de apropierea sa de Terra, i-am putut face investigaţii mai amănunţite, în urma cărora a rezultat că acest corp străin este oarecum gol sau are incinte goale. Asta îl face să aibă o masă mult mai mică decât cea presupusă iniţial.

- Este un lucru bun sau rău, generale?, îl întrerupse unul dintre participanţi.

- Este şi bun şi rău, domnilor. Este bun, deoarece efectele impactului vor fi considerabil mai mici decât cele anticipate iniţial, dar rămânând, totuşi, importante. Poate fi rău prin faptul că tot fenomenul s-ar putea să aibă o evoluţie imprevizibilă.

- Ce legătură este între masa sa şi procesul de încetinire?, întrebă altcineva. De ce reprezintă asta un element bulversant?

- Având o masă mai mică, tandemul gravitaţional Pământ-Lună a putut crea cuplul de forţe necesar încetinirii lui, cu toate că...

- Nu prea pari convins, generale.

- Într-adevăr, domnule. Deşi încetinirea poate fi logică, totuşi mişcarea corpului nu a respectat traiectul calculat de noi conform legilor fizice cunoscute.

- Ce vrei să insinuezi, generale?

- Nimic, domnule. Pur şi simplu nu înţelegem natura acestui corp, şi de ce el se comportă anormal.

- Şi când veţi afla datele astea? Să sperăm că înainte de a ne cădea în cap!

- Vă asigur că facem tot ce ne stă în putere. Având în vedere masa aproximativă a asteroidului, calculată după ultimele investigaţii făcute asupra sa, şi traiectoria avută iniţial, obiectul cosmic ar fi putut lovi Europa sau zona limitrofă acesteia. Dar el s-a comportat altfel decât în predicţiile noastre.

- Vrei să spui că nu va mai lovi Europa?, întrebă cu un licăr de speranţă unul din liderii bătrânului continent. Unde presupuneţi că ar putea fi noul punct de impact?

- Dacă asteroidul îşi va păstra actualii parametri de mişcare – viteză, direcţie, inerţie în raport cu masa – savanţii noştri consideră că, având în vedere şi forţele gravitaţionale implicate în proces...

- Unde, generale?, întrebară nerăbdători aproape în acelaşi timp câţiva lideri.

- Va lovi Luna, domnilor. Dar rămâne probabilitatea unei erori de 4%.

- Doar 4%?!, exclamă cineva. Deci, este aproape sigur că ne va lovi satelitul natural. Propun să facem publică această veste bună, pentru a mai calma populaţia exacerbată de iminenţa unui impact nimicitor. Şi să-i mulţumim Domnului că a pus Luna pe cer, ca un scut salvator pentru Omenire!

*

Trebuia să-şi convingă nava să execute câteva manevre mai pretenţioase de apropiere pe un anumit culoar care să-i permită să facă nişte operaţiuni strict necesare înainte de a trece la acţiune. Chiar şi pentru acele operaţiuni, sau mai ales pentru ele, avea nevoie de cooperarea „prietenei" sale răutăcioase. Pentru a se putea impune în faţa ei, trebuia să se concentreze până la un nivel de epuizare, având în vedere vârsta lui înaintată. Asta însemna să mai piardă după aceea şi ceva timp cu refacerea tonusului.

Nu avea de ales. Încercă, totuşi, să o convingă mai întâi prin puterea vorbelor:

- Sunt A-u-en, Prim-Aelon al celui de-al Șaptesprezecelea Sargat și cu autoritatea Ultimului Rămas, îţi poruncesc să îmi pui la

dispoziţie sistemul de diagnosticare în parametri M!

Nava îi răspunse imediat, prin vocea computerului central:

- Nu îţi recunosc autoritatea. Mă supun doar Codului Scării Divine.

A-u-en zise resemnat, mai mult pentru sine:

- Da, bine, te înţeleg. Eşti şi tu un bolovan bătrân şi tocit, un rătăcitor prin bezna cosmică...

Apoi merse spre pupitrul de comandă, ajunse cu o oarecare dificultate şi se ghemui sprijinindu-se de fotoliul central. Îşi lipi apoi degetele arătător de cele două zone de flux ale interfaţei, închise ochii şi se concentră cât putu de mult.

Încet, încet, luminiţe noi începură să apară printre punctele deja aprinse, într-un joc intermitent ce arăta lupta dintre dorinţa bătrânului de a câştiga mai mult control, şi intenţia navei de a-i „stinge” orice reuşită.

A-u-en nu o condamna, deşi îl supunea unui efort mental de-a dreptul inutil pentru aceste vremuri. Tânjea şi ea după primul ei stăpân, cel care murise demult şi pe care nu avea să-l mai întâlnească niciodată...

*

Tânărul se adâncise în gânduri şi de vreo jumătate de oră nu mai spunea nimic. Privea monitorul încercând să pătrundă cu mintea în spatele sensului comun al textelor şi, dacă s-ar fi putut, să anticipeze şi finalul acelor întâmplări demult apuse.

Claire Carter nu îl deranjă. Îi privea părul negru, puţin cârlionţat şi avu pentru o clipă tendinţa de a-şi trece degetele prin el; dar nu dori să îi tulbure meditaţia.

Îl simpatiza pe Andrad, fără însă a se da în vânt după el. Îi plăceau ochii lui albaştri, mai ales atunci când îi trădau fâstâceala în faţa ei. Nu făcea din asta un amuzament pe seama lui, ci, ştiindu-l o fire emotivă, credea că aşa se tulbură el în faţa fetelor, în general. Nu îi plăcea la el trupul cam deşirat, cu musculatura atrofiată de prea mult studiu. Însă aici trebuia să recunoască şi chiar admira pricepera lui în profesia aleasă pentru care, era convinsă că sacrificase, de-a lungul vremii, foarte mult din timpul său liber.

Îi scăpă, fără să vrea, o întrebare:

- Andrad, tu ai o prietenă?

- Ce?!... Cum?!..., se bâlbâi el întorcând capul spre Claire, speriat de perspectiva unei astfel de discuţii, dar încântat în acelaşi timp de prilejul ce i se oferă pentru o destăinuire.

- Ai o prietenă?, repetă ea firesc.

- Mda... Nu... Şi da şi nu.

- Cum vine asta?! Ai sau n-ai?

- Mmm!...

- Să înţeleg că ai şi nu vrei să spui? Eu o cunosc?

- ... Oarecum...

- Să nu-mi spui că este virtuală! Sau mai rău – că este... din...

Voia să spună ceva care l-ar fi putut jigni, de aceea schimbă repede vorba:

- Hai, lasă! Spune-mi la ce te mai gândeşti! Am pierdut atâta timp ca să facem o recapitulare, dar mie nu mi se pare că am făcut vreo descoperire spectaculoasă.

- Totuşi, reluarea datelor a fost necesară. Povestea asta este un tot unitar pe care îl vom înţelege doar dacă vom avea în vedere toate amănuntele sale.

- Vorbeşti ca şi cum textele astea ar avea cine ştie ce tâlcuri ascunse. Mie mi se par nişte simple relatări ale unor fapte petrecute acum... câte mii de ani?

- Nu ştim cu precizie. Între doisprezece şi vreo treizeci de mii de ani.

- Şi aparţin unei civilizaţii necunoscute până acum, care a dispărut cu totul în negura vremurilor, după cum era şi normal. Noroc cu ai noştri că au încercat să sape un tunel feroviar prin munte şi au nimerit în grotele lor.

- Aici te contrazic. Scrierile acestei civilizaţii au puncte comune cu scrierile antice mult mai... recente. Deci, nu au dispărut chiar cu totul. Într-un fel, noi i-am moştenit pe cei foarte vechi, nu numai în scriere, ci, poate, şi în tehnologia pe care, din păcate, încă nu avem posibilitatea să o comparăm. Dar ne putem acum imagina cam cum a fost posibilă construirea piramidelor, de exemplu.

- Mda, nu contest ceea ce spui, eu fiind specialist informatician, şi nu ca tine, expert în lingvistică. Dar, lămureşte-mă şi pe mine, te rog, ce au în comun scrierile noastre, cu înşiruirile astea de linii, înnodate şi întortocheate, ca un chenar de carte veche?

Fata voia să-l provoace la o discuţie mai profundă, ca să-i afle gândurile tainice legate de preocupările lor actuale.

Textele străvechi la care lucrau ei, nu erau formate din simboluri distincte, ci reprezentau o combinaţie de linii care se împleteau într-un model neregulat, formând segmente de scriere mai lungi sau mai scurte, în funcţie de conţinutul lor de idei, ca nişte fraze scrise fără pauze între cunvinte şi propoziţii.

Andrad zâmbi înţelegător către Claire, bucuros că are prilejul să se grozăvească puţin cu cunoştinţele lui, apoi continuă:

- Te rog să ai încredere în mine când îţi spun că acest mod de a scrie, ce poate părea straniu, conţine, de fapt, simbolurile de bază ale scrierilor antice ulterioare. Avem de-a face aici cu un fel de limbă comună, primordială, a pământenilor, ce a apărţinut, probabil, unei civilizaţii de origine pentru toţi cei care au urmat. Din ea s-au ramificat ulterior popoarele lumii cunoscute de noi, care prin separare, au preluat curente de scriere distincte.

- Păi nu au fost nimiciţi de invazia extraterestră?

- Nu. Nu în întregime. Nu rezultă de nicăieri asta în mod explicit. De fapt, nici nu aveau cum să scrie tot ei de propria lor nimicire, dar nu există nici dovezi ulterioare. Nici nu cred că aveau cum să fie nimiciţi toţi. Oricum, legătura noastră cu ei este evidentă – cel puţin prin modul de comunicare, dar pentru mine este un argument suficient de convingător, deoarece o scriere comună nu poate arăta decât o origine comună. În domeniul lingvistic, nimic nu se aseamănă în mod întâmplător. În privinţa extratereştrilor, ei au fost cu siguranţă, minoritari, chiar dacă se spune că au fost foarte mulţi. Şi aflăm şi de o revoltă, o ripostă a pământenilor care, se prea poate, au reuşit să-i alunge. De unde şi acel avertisment lăsat pentru urmaşi: „Se vor întoarce”. Dacă nu ar fi fost goniţi

sau nu ar fi plecat într-un fel, nu ar fi avut cum să se întoarcă. Logic.

- Aha! Deci au fost goniţi atunci, dar se vor întoarce la un moment dat. Când?

- Nu avem de unde să ştim. Cred că au nevoie de nişte... multe mii de ani ca să parcurgă drumul dus-întors între noi şi planeta lor.

- Păi, timpul ăsta s-a cam scurs...

- Hai să nu fim pesimişti!

- Bine, recapitulăm puţin pe scurt, continuă Claire provocarea de a-l face să spună ce gândeşte. Întrerupe-mă dacă greşesc! Deci, în urmă cu cel puţin doisprezece mii de ani, pe Pământ exista o civilizaţie – ceva gen Atlantida – încă misterioasă şi presupunem că foarte dezvoltată dacă au săpat acele tuneluri uriaşe întinse pe mii de kilometri.

- Poate că nu le-au săpat ei, ci doar au ajustat şi unit peşterile făcute de Mama Natură.

- Posibil, dar oricum au reuşit să-i alunge pe extratereştrii, ceea ce nu e puţin lucru. Buuun! Mai departe. Şi când trăiau ei aşa pe sub pământ, că pe deasupra o fi fost eră glaciară, s-au trezit pe cap cu nişte extratereşti despre care aflăm că:

- Aparţineau „ramurii carbonice a civilizaţiei galactice". Asta însemnând că puteau fi biologici, bipezi, deci asemănători cu noi.

- Dar erau – cum zice textul? – „disproporţionaţi" ?, ceea ce nu ne surprinde,

având în vedere că imaginea clasică a extraterestrului contemporan este un omuleţ verde, pricăjit şi cu capul mare. Doamne!, sper că nu s-au întors deja!

- Ei veneau, cel mai probabil, de pe planeta A-e-ioua, nume ce este preluat şi de civilizaţia lor. A-e-ioua?! Ce nume aiurea!

- Ba mie îmi place. Sună frumos. Să continuăm! Ne sunt prezentaţi ca fiind fiinţe agresive, incapabile să înţeleagă modul de viaţă al pământenilor. Aici se merită făcută o paranteză: ori păreau agresivi pentru că erau incompatibili cu noi, ori chiar erau violenţi – ca în „Ziua Independenţei" – fiind, poate, în căutarea unui nou cămin pentru care au fost nevoiţi să se lupte pentru a-l obţine şi a-şi salva specia.

- Tu acum ce faci? Ţii cu ei? Le cauţi scuze? Ni se spune că au fost agresivi. Punct! Deci, până la proba contrarie, trebuie să ne temem de ei. Asta i-a făcut să intre în conflict cu ai noştri.

- Şi după multe lupte, ei au fost goniţi sau au plecat.

- Dar suntem atenţionaţi că vor reveni, poate cu noi forţe, pentru a cuceri Pământul.

- Se precizează asta? Poate revin ca să-şi ceară scuze.

- Nu se precizează, dar se cam subînţelege. Nu se pomeneşte nicăieri de nicio scuză şi de nicio împăcare.

De ceva timp cei doi se priveau în ochi, fapt ce îl determină la un moment dat pe Andrad să-i treacă pe planul doi pe acei a-e-ioua-eni. Mai fascinant era mirajul din privirea Clairei.

Dar fata îl readuse în discuţie cu o nelămurire a sa:

- La modul foarte general, cam astea-s faptele. Acum spune-mi ce te nedumereşte pe tine! Ai stat o jumătate de oră cu ochii în monitor, gândindu-te la un sens ascuns.

- Nu la un sens ascuns. Nelămurirea mea ţine de altceva. Este mai degrabă o neîncredere în cei care ne furnizează textele.

- Adică?! Îi suspectezi că nu ne dau totul?

- Poate şi asta... Sau poate că nu ni le dau în ordine, nu ştiu cum să zic, dar mi se pare că scrierile au un fel de... lipsă de continuitate. Mult mai bine m-aş simţi dacă aş merge chiar eu acolo jos, ca să le studiez în forma lor neprelucrată şi neajustată de alţii.

- Nu cred că ne putem îndoi de profesionalismul celor care lucrează în subteran.

- Şi de ce nu? Asemenea informaţii au o importanţă planetară, încadrându-se cu siguranţă la capitolul „Strict secret”. Doar am semnat cu toţii că vom păstra tăcerea. De ce le-ar lăsa mai-marii noştri la îndemâna oricui? N-ar fi exclus ca nouă să ni se dea pentru traducere nişte fragmente disparate care abia la final, după ce sunt puse cap

la cap în ordinea normală, de către cei care voit le-au încurcat iniţial, să dea sensul real.

- Cred că exagerezi. Ca să facă cineva aşa ceva ar trebui mai întâi să cunoască semnificaţia scrierilor, să aibă o imagine de ansamblu a lor. Ori aici, noi suntem traducătorii şi tu, cel mai bun dintre noi toţi.

Andrad nu rată prilejul să se umfle puţin în pene, dar Claire îl readuse cu picioarele pe pământ:

- Fă o cerere pentru a ţi se aproba accesul în subteran!

- ?!!? Crezi c-am înnebunit?! Vrei să m-aresteze?

- Cine să te aresteze?!

- Nu ştiu. Şefii noştri ascunşi, CIA, NASA, ex-KGB-ul, Mossad-ul. Curiozitatea poate fi aici foarte dăunătoare.

- Hai că exagerezi! Le spui că vrei să te documentezi suplimentar. Dacă şefii noştri... „ascunşi" vor să afle mai repede adevărul, vor fi interesaţi să se folosească de tine, singurul care este capabil să înţeleagă scrierea asta bizară, fără soft-ul ajutător.

- Şi la urmă „să mă facă pierdut", ca să nu mai pot spune nimănui ce am aflat!

- Dacă afli ceva mai... extraordinar decât ştim acum, o să fii pus, probabil, să semnezi un contract de confidenţialitate mai special şi gata.

- Ehe!, ţie îţi vine uşor să vorbeşti...

- Dacă vrei, fac eu cererea pe numele meu, ca să mergem amândoi.

Andrad ar fi acceptat cu mare uşurare, dar se gândi că ar fi cam ruşinos să se ascundă în spatele unei fete. Rosti încurajat de perspectiva unei incursiuni în subteran, în compania Clairei:

- Fă cererea pe numele meu, dar precizează că nu merg acolo decât împreună cu tine!

- De ce? Ca să ne facă şefii „pierduţi” pe amândoi?, glumi ea.

- Nu, îndrăzni el cu timiditate. Pentru că în prezenţa ta sunt mult mai eficient...

*

Cu greu îşi croi drum generalul Richard Doven spre sala de videoconferinţe. Îl încurcau tocmai subordonaţii săi cărora chiar el le ridicase nivelul de alarmare la „Pericol iminent” şi care alergau acum în toate direcţiile.

Fu nevoit să stea pe loc, acolo în mijlocul holului, preţ de vreo treizeci de secunde, pentru ca toţi ceilalţi să ajungă la locurile lor specifice pentru cazul acesta de alertă.

Când totul se linişti, merse şi el spre destinaţia sa, intră în încăpere, îşi ocupă locul şi aşteptă.

Trimisese din timp un subordonat să transmită solicitarea de videoconferinţă extraordinară, dar şefii de state întârziau să se conecteze. Presupuse că de vină era rapiditatea cu care solicitase o nouă întâlnire, dar probabil că şi ora nepotrivită constituia un impediment.

Totuşi, după douăzeci de minute, toţi preşedinţii erau prezenţi în faţa monitoarelor. Aveau figuri obosite şi întrebătoare. Nici îngrijorarea nu lipsea de pe chipurile lor. Toţi îşi dădeau seama că se întâmplase ceva grav. Altfel generalul nu i-ar fi deranjat personal, ci ar fi preferat, conform uzanţelor stabilite, transmiterea unui comunicat de informare prin canalele secrete existente.

- Ce s-a întâmplat, generale?, întrebă cineva. Cu ce ne mai confruntăm?

- Cu un fenomen straniu, domnule.

- Legat de ce sau de cine? Tot asteroidul ne dă de furcă?

- Da, domnule.

- Să nu ne spui acum că a ratat Luna şi că vine tot spre Pământ! Doar ce transmisesem ştirea precedentă şi mai calmasem puţin spiritele.

- Nu, încă nu a ratat Luna, dar poate constitui din nou o ameninţare foarte gravă pentru Pământ. Eu deja am ridicat gradul de alarmare al centrului, la nivelul patru.

- Explică-te, generale, şi nu ne mai fierbe!, interveni altcineva.

- S-a oprit, domnilor.

Urmară murmure printre prezenţele virtuale din sală.

Cineva încercă să-şi exprime părerea printr-o întrebare:

- A fost cumva capturat de Lună şi orbitează acum în jurul ei? Şi dacă da, unde este pericolul? Va fi atras, mai târziu, de Pământ?

- Nu, veni Doven cu precizări. S-a oprit la punct fix, împotriva firii, împotriva legilor fizice. Avem destule motive să credem că acest asteroid este, de fapt, un obiect artificial; poate o navă cosmică...

Uluirea preşedinţilor era maximă. Cineva îşi reveni mai repede şi ceru o nouă lămurire:

- În afară de faptul că s-a oprit, ce alte argumente ai în sprijinul ideii că ar fi artificial?

- Emite spre Pământ un anumit tip de radiaţie electromagnetică. Precizez că este un flux dirijat care ne vizează direct.

- Este o radiaţie periculoasă?

- Nu. Presupunem că ne scanează ca să obţină diverse informaţii despre noi.

- Păi, din câte mi-amintesc, şi noi l-am scanat pe el, deci poate fi ceva normal. Unde este atunci, pericolul? Poate avem de-a face cu nişte extratereştri prieteni.

- Încă nu ştim nimic sigur.

- Şi-a arătat în vreun fel ostilitatea?

- Nu.

- I-aţi depistat arme îndreptate asupra noastră gata să tragă?

- Nu dispunem de o astfel de tehnologie. Nu ne vom da seama de asta decât în momentul în care ar trage.

- Au lansat vreun mesaj, au transmis vreun comunicat ostil, ceva?

- Până acum nu.

- Şi atunci unde este pericolul iminent?, repetă întrebarea apăsătoare o altă voce. Eu văd aici doar un pericol potenţial care, sperăm să nu se concretizeze în nimic.

Cineva zise către ceilalţi:

- Propun să lansăm urgent un mesaj de prietenie către aceşti străini! Şi să nu informăm opinia publică mondială până când nu vom afla intenţiile lor!

Dar generalul Doven nu îşi terminase raportul. Vorbi din nou:

- Îmi permit să vă amintesc, doamnelor şi domnilor, că există în responsabilitatea noastră şi proiectul „A-E-IOUA”. Pericolul potenţial prezentat de acest aşa-zis asteroid, rezidă din faptul că cele două evenimente pot fi în legătură unul cu celălalt. Acolo se vorbeşte de o invazie

extraterestră ce a avut loc în timpuri preistorice, totul culminând cu terifiantul „Se vor întoarce”.

- Şi crezi, generale, că ne confruntăm acum cu cei de atunci care s-au întors?

- Nu avem nicio dovadă, dar vă raportez că am făcut un plan de accelerare a traducerii acelor texte misterioase, pentru a înţelege cât mai bine ce se întâmplă.

- Trebuie să recunoaştem că suntem într-o situaţie foarte delicată, concluzionă preşedintele SUA. Propun ca din acest moment, toate evenimentele, oricât de neînsemnate ar părea, legate de cele două puncte de interes, să ne fie transmise imediat. Iar dacă va fi nevoie, vom menţine permanent deschisă legătura video între birourile noastre.

Toţi aprobară propunerea.

Rămas „singur”, generalul Doven fu tentat să pună puţin capul pe masă – nu mai dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore – dar îşi dădu seama că nu are timp de aşa ceva; mai avea o urgenţă de rezolvat.

Ieşi din sala de videoconferinţe şi se îndreptă spre biroul său.

Dăduse deja ordinul de accelerare a activităţilor cuprinse în proiectul „A-E-IOUA”, dar mai dorea să facă un lucru, pentru ca totul să meargă cât mai bine.

Chemase pe cineva de încredere, pentru a-i da noi instrucţiuni.

Când ajunse în birou, constată că persoana chemată este deja aici, fapt ce îl bucură, deoarece nu aveau timp de pierdut. Îi zâmbi fetei în treacăt, apoi redeveni serios, invitând-o să ia loc.

- Cum te descurci... Claire Carter?, o întrebă el ceremonios.

- Destul de bine, domnule, răspunde tânăra, cu un ton degajat, mai deloc oficial.

- Spune-mi cum merge misiunea de supraveghere? Ce ai nou de raportat despre „subiect”?

- Domnule, mă plictiseeeesc! Vreau mai multă acţiune. Viaţa în compania lui Andrad Şoimu este foarte anostă, mai ales că trebuie să şi simulez că mă pricep şi că mă interesează bazaconiile alea ale lui.

- Stai uşor, nu te ambala! În primul rând că nu trebuie să te pricepi la acele texte. Acoperirea ta este de informatician.

- M-a torturat două zile cu recapitulări, aproape că mă obligă să învăț să traduc fluent, are pretenția să merg cu el în...

- Nu te mai plânge! În al doilea rând, avem acum nevoie ca de aer de priceperea acestui băiat, despre care chiar tu ai spus că este singurul care poate citi textele, fără ajutorul soft-ului aferent.

- Dar este un om absolut inofensiv. Nu avem niciun motiv să îl suspectăm de ceva necurat. Îmi pierd vremea supraveghindu-l. Aş fi mult mai utilă în altă parte.

- Dar avem un motiv foarte temeinic să îi creştem randamentul. În afară de faptul că trebuie supravegheat pentru a nu cădea în plasa unui serviciu de spionaj străin, prezenţa ta în preajma lui este cu atât mai necesară cu cât, după câte am înţeles, el are o oarecare slăbiciune faţă de tine.

- Cred că are o slăbiciune în faţa oricărei fete, că aşa este el, cam emotiv. Ba aş zice că prezenţa mea mai mult îl inhibă.

- Hai să trecem la lucruri serioase!, o stopă generalul. Ne confruntăm de două ore cu o problemă pe care, până la noi informaţii, trebuie să o considerăm foarte gravă: „asteroidul” nostru s-a oprit şi ne scanează.

Fata se tulbură de-a binelea, apoi exclamă:

- S-au întors!

- Da, ai înţeles bine unde bat. Nu știu dacă „s-au întors” chiar „ei”, cei de atunci, dar trebuie obligatoriu să luăm în calcul şi această posibilitate. Am ordonat accelerarea la maximum posibil a întregii voastre activităţi. Este clar acum că aportul lui Andrad Şoimu poate deveni crucial pentru îndeplinirea misiunii, asta ca să nu mă refer şi la siguranţa planetei. Iar tu vei fi cea care îi vei

stimula toate simţurile necesare pentru ca el să dea randament maxim.

- Înseamnă că s-a nimerit foarte bine, exclamă fata luminându-se puţin la faţă.

- Ce vrei să spui?

- Andrad vrea să ajungă în subteran.

- Are un motiv anume?, întrebă bănuitor generalul.

- Singurul lui motiv este legat de dorinţa de a afla cât mai repede întreaga poveste a întâmplărilor de acum... mii sau zeci de mii de ani. El, care nu pare să aibă prea multe bucurii în viaţă, s-a refugiat în satisfacţia pe care i-o oferă profesia. Putem profita de pasiunea asta a lui.

- Eşti sigură că în spatele dorinţei sale nu se află un interes ascuns? Ziceai că este un om fără prea multă iniţiativă...

- Domnule, Andrad Şoimu este captivat de munca sa – probabil, singura lui prietenă. Nu a avut nici măcar curajul de a face o cerere în acest sens. M-a pus pe mine să o fac în locul lui.

- Poate că nu vrea să stârnească bănuieli, continuă generalul cu suspiciunea sa. Să fim foarte atenţi! – oamenii slabi ca el pot deveni foarte... necontrolabili, tocmai pentru că sunt cel mai uşor de manipulat; de către oricine.

- Vaaaii!! Îl cunosc mai bine decât oricine – este un mare bleg. Dacă un serviciu străin i-ar forţa mâna, nu cred că ar rezista presiunii şi ar...

veni plângând la mine sau ceva de genul ăsta. Oricum, mă voi duce cu el acolo; şi pentru a-l supraveghea, dar şi pentru că vrea să fim împreună.

- Bine, voi aranja eu totul. Va depinde şi de tine să îi creşti cât mai mult randamentul. Nu avem timp de pierdut. Dacă va fi nevoie, fă-l să se şi îndrăgostească de tine, dacă aşa va deveni mai eficient!

- Mmmm!! Nu cred că ar fi frumos să mă joc cu sentimentele lui, dar am înţeles ideea. Ce obiectiv avem, mai concret?

- Să traducă tot ce găseşte acolo. Tu să-mi transmiţi în timp real tot ceea ce aflaţi, prin sistemul de mesaje criptate, iar în caz de urgenţă, pe video! Ne interesează foarte mult cum i-au învins atunci pământenii pe invadatorii extratereştri şi ce tehnologii de-ale lor pot fi adaptate la nivelul nostru de cunoaştere actual.

- Va fi o misiune dificilă. Nici eu şi nici Andrad nu suntem specialişti în aşa ceva.

- El să traducă şi tu să-mi transmiţi. De rest mă ocup eu. Bine. Intraţi mâine la prima oră. Voi da ordine pentru a vi se pune la dispoziţie toate cele necesare. Pe parcurs, îmi ceri orice aveţi nevoie, fără nicio ezitare, deoarece voi sunteţi acum prioritatea „Zero” a proiectului. Vă urez succes!

- Mulţumesc, domnule!

Fata ieşi şi se îndreptă direct spre apartamentul său de serviciu. Avea nevoie de odihnă, mai ales că nu ştia cu ce se vor confrunta în perioada următoare.

Cap. II : INIMA DE CRISTAL

Un semn scurt din mână al colonelului şi asaltul final se declanşă. Cei şase militari, cu planul tactic al misiunii devenit automatism, porniră hotărât, ca şase tentacule ale aceluiaş organism letal, spre ultimul refugiu al „teroriştilor”.

Câteva rafale scurte trase în surdină îi culcă la pământ pe paznicii din prima linie. Ceilalţi se repeziră la ferestre pentru a riposta cu foc, dar rămaseră nedumeriţi, neavând în cine trage. Militarii antitero aveau activate dispozitivele de mascare „cameleon”, care le permiteau să se confunde cu mediul înconjurător. Era un material special, de ultimă generaţie, aflat în faza finală a perioadei experimentale, care cuprindea în ţesătura sa o întreagă reţea de micro-camere de luat vederi. Acestea înregistrau imaginile din jur, care erau trimise apoi în textura întregului

echipament. Procedura nu era simplă, fiind necesară şi o armonizare foarte precisă a imaginilor proiectate, astfel încât culorile echipamentului să corespundă cu zonele din mediu ce erau opturate de prezenţa militarului respectiv, dar nedumerirea „teroriştilor” arăta clar eficienţa acestui echipament de mascare.

Aflat imediat în spatele grupei sale de asalt, colonelul Nicholas Tellner, şeful Detaşamentului de Elită al Forţelor Speciale ale Armatei U.S.A, se concentra pe detaliile acestui exerciţiu, în scopul de a descoperi cele mai mici imprecizii, a căror remediere ulterioară să îi apropie pe militarii săi şi mai mult de perfecţiune.

Era un om robust, cu o privire aprigă ce îţi dădea impresia că nu îi poţi schimba cu niciun chip convingerile, fie ele bune sau rele, dar nici că îl poţi clinti măcar un milimetru din poziţia din care te privea ca şi cum te-ar ciurui cu o armă de mare calibru. În realitate, însă, el era un om foarte pragmatic, pe deplin capabil să se adapteze rapid la schimbări, inclusiv prin renunţarea imediată la propria părere, dacă o considera eronată sau depăşită de realităţi, totul în favoarea reuşitei misiunilor sale care aveau o rată de succes de invidiat de către orice profesionist din domeniu.

Deşi concentrat la şedinţa de antrenament a echipei sale, colonelul îl văzu cu coada ochiului

pe locotenentul care se apropiase, aşteptând acum nerăbdător un prilej pentru a i se adresa.

Îl interpelă pe subordonat, fără să se întoarcă:

- Da, raportează!

- Domnule colonel, sunteţi chemat urgent la telefon, pentru o convorbire cu Europa...

- Da, bine. Ce o mai fi vrând și Bătrâna Europă?

Se ridică şi porni, nemulţumit de întreruperea survenită, spre centrul de comandă provizoriu, amenajat genistic la vreo două sute de metri distanţă, mormăind ca pentru sine:

- Nu puteau să mai aştepte câteva minute?! Cum îi găseşte pe toţi tocmai când nu ai chef de ei...?!!

Dar completarea locotenentului – căruia i se păru că reproşul i se adresează şi lui, celui care îl întrerupsese – avu darul de a-l face pe colonel, nu doar să grăbească pasul, ci chiar să alerge spre centrul de transmisiuni:

- Au spus că este cod „Baghera”...

Era indicativul de maximă operativitate şi de aceea Tellner nu mai fu surprins să îl găsească la telefon pe însuşi generalul Doven care îi spuse fără nicio introducere:

- Nicholas, ia-ţi cea mai bună echipă, cu tot echipamentul necesar pentru nivelul „3-14” şi vino urgent la mine! Toate ordinele au fost deja

date. Te-am sunat personal, ca să înţelegi că am nevoie de tine, în mod special.

*

Spre surprinderea lui Andrad, incintele subterane nu erau nişte grote mizere, înguste, umede şi înfricoşătoare, ci dimpotrivă, curate, primitoare, uşor răcoroase atât cât să te simţi bine şi foarte vaste în ceea ce priveau incintele principale care şi acestea erau legate prin nişte tuneluri generoase ca spaţiu şi aspect general. El chiar îi spusese Clairei, în ziua intrării, la puţin timp după ce îşi făcuse o primă impresie: „Astea nu sunt peşteri, ci adevărate palate!"

Totuşi, după câteva zile petrecute aici, tânărul nu putea spune că se simte în siguranţă. Începuse să regrete că ceruse să coboare în cel mai misterios loc de pe Pământ, care, din afară îl fascinase, dar care acum îi crea adevărate angoase. În primul rând îl deranja liftul ce îi cobora, parcă timp de o eternitate, tocmai în creierul abisului însuşi. De fapt, dura cam patru minute, dar lui i se părea că nu se mai termină această înfigere în hău, cum şi-o imagina la fiecare coborâre. Nici urcarea nu îi crea mai multă siguranţă, gândindu-se de data asta la golul imens lăsat în urmă, care, la o posibilă defecţiune a liftului, le-ar fi transformat drumul într-o

adevărată prăbuşire. Asigurările date de personalul tehnic, cum că totul este foarte sigur, că există mecanisme de siguranţă, nu aveau darul de a-l linişti, decât atât cât să îndrăznească din nou să-şi ia o altă porţie de frică.

Nici când ajungea jos nu scăpa de toată anxietatea pe care şi-o broda singur cu perseverenţa unui iepure speriat care nu îndrăzneşte să se oprească din fugă pentru a verifica dacă nu cumva aleargă degeaba. Aici îl nelinişte adâncul locului, sobrietatea pereţilor muţi ce prinseseră în încleştarea lor de stâncă, acele milenii de istorie pierdută care parcă îi spuneau acum că nu este bine venit aici, în locul atâtor drame umane ancestrale pe care nu are permisiunea să le tulbure...

Nu în ultimul rând, era îngrijorat și de rapiditatea cu care i se permisese accesul în subteran, în locul despre care se încetăţenise ideea că reprezintă un fel de „Zona zero” a tuturor secretelor. De ce fusese trimis acolo, el, un neica-nimeni ca putere de decizie, cu atâta uşurinţă, fără nicio chestionare prealabilă, fără nicio suspiciune din partea şefilor?! Îi trecuse prin cap ideea că ar putea fi victima vreunui experiment secret; un cobai pe care îl trimiţi într-un mediu necunoscut, îl laşi să se contamineze cu tot ce este acolo, ca apoi să îl cercetezi în condiţii de izolare, fără

teama că ceea ce l-a contaminat îţi poate scăpa de sub control.

Avea, totuşi, norocul de a fi aici împreună cu Claire. Fără ea, ar fi stricat liftul la prima întoarcere, chiar dacă asta l-ar fi costat integritatea câtorva degete cu care ar fi scurtcircuitat vreun sistem electric. Fata îi dădea imboldul de a continua şi de a-şi învinge orice temere.

Iniţial se bucurase că vor fi doar ei, într-un loc atât de izolat. Nu avusese acest noroc. Mişunau mai mulţi inşi pe aici care, deşi îi lăsau în pace, părând a fi informaţi de sosirea lor, le tulburau totuşi intimitatea cu o tăcere iscoditoare. Se simţea observat şi de aceea nici nu prea putea lucra cu eficienţă.

Trecuseră câteva zile de când se aflau în noua lor postură de cercetători direcţi ai scrierilor subterane. Claire îi spusese că se ocupase ea de partea organizatorică a misiunii lor şi că i se transmisese din partea „Conducerii” că au libertatea de a accesa tot ceea ce doresc, dar cu condiţia de a accelera la maxim procesul de traducere a textelor şi de a trimite periodic rapoarte cu cele descoperite. Fusese și o justificare a ei pentru conexiunile pe care urma să le aibă cu generalul Doven.

*

Datele i se derulau cu încetinitorul pe ecranul de la pupitrul principal. Ar fi vrut să se întâmple totul mai repede, dar nava i se opunea cât putea... sau poate că obosise şi ea să prelucreze informaţii atât de vechi, care, probabil, nu-i mai spuneau nimic.

Încet, încet i se contura o concluzie. Nu îi plăcea deloc cum se prezenta situaţia de ansamblu, dar nu voia să ia o decizie pripită. Avea, totuşi, timp să mai aştepte. Ar fi fost un nonsens să se grăbească acum, după ce aşteptase o perioadă atât de lungă să ajungă aici.

Mai avea un motiv să zăbovească. Urma să ia o hotărâre extrem de grea, mai ales că nu o lua în numele lui – nici aşa nu ar fi fost simplă – ci în numele înaintaşilor săi pe care îi simţea privindu-l, aşteptându-l să îndrepte lucrurile şi pe care nu putea să îi dezamăgească.

Găsise „Inima" şi îşi plasase nava deasupra ei, pentru a-i fi mai uşor să facă diagnosticul de stare. Aproape că nu mai bătea. Concentrat la maxim, abia îi simţea pulsul suferind. Asta îl aduse într-o ipostază sufletească pe care nu o mai simţise până acum – de revoltă profundă. Avusese şi în alte dăţi experienţa sentimentului, dar împrumutat de la semenii săi; acum, însă, îşi vedea fiinţa inundată de această trăire aproape necontrolabilă, acum era „pe viu" şi nu doar prin rezonanţa colectivă a neamului său.

Se liniştise încet, încet. Nu venise aici pentru răzbunare, ci pentru dreptate şi echilibru.

Înţelesese că are mult de chibzuit...

Acum trebuia să se odihnească puţin. Revolta sa interioară, încă neputincioasă, îl epuizase. Mai ales că trebuia să-şi adune forţele pentru a resuscita „Inima”, cu energia sa plăpândă. Nici nu ştia dacă va reuşi, dar nici nu îndrăznea să se gândească la un eşec. Era în joc întreaga fiinţă a neamului său şi trebuia să îşi asume orice risc – inclusiv acela de a sfârşi încercând.

*

Claire Carter era destul de nemulţumită de felul cum se derulau lucrurile. Crezuse iniţial că Andrad, odată ajuns în subteran, se va repezi ca un adevărat... şoim asupra textelor pentru care venise, traducându-le devorator cu o nerăbdare de nestăvilit. Dar nu! El mai mult se fâţâise de la un perete la altul, bolborosind cuvinte numai de el înţelese. După atâta timp, pe care ea îl considera pierdut, nu îi putea furniza generalului Doven nicio concluzie, în afară de aceea că au coborât acolo degeaba.

Se decise să îl scoată pe Andrad din starea lui de... lerargie anxioasă, dacă exista o astfel de stare, dar uite că el o avea!, şi de aceea îi spuse pe

un ton de-a dreptul sever, fără să îşi ascundă reproşul la adresa lui:

- Stai puţin, Andrad, să ne lămurim! Ce căutăm noi aici? De ce am venit? De ce ai insistat atât de mult să ajungi în subteran, dacă nu ai tradus nimic până acum? Şi m-ai mai pus şi pe mine să fac cererea, aşa, ca să aibă colegii noştri de cine râde.

- Da, ce s-a-ntâmplat?, răspunse el parcă din altă lume, deslușindu-i vorbele cu întârziere.

- !!??!!... Auzi?, tu mă mai percepi lângă tine? Pricepi ce te întreb sau te-ai defazat de la normal şi o să-mi răspunzi încetul cu încetul, până pe la prânz?!

Îl luă de umeri, îl scutură puţin, apoi îşi apropie capul de al lui până îşi atinseră frunţile, şoptindu-i grav, ca şi cum ar fi dorit să îi transmită un mesaj subliminal:

- Trebuie să ne grăbiiim... Nu mai avem timp de pierduuut... Cade asteroidul şi tu nu ai tradus nimiiiic...

Gestul teatral al Clairei avu darul de a-l trezi la realitate. Atingerea îi înfioră tot corpul. Realiză dintr-o dată că se află în locul dorit, împreună cu iubita lui secretă... atât de secretă încât nici ea nu ştia.

Îi spuse cu o voce mult mai prezentă:

- Da, ai dreptate, trebuie să ne grăbim. Dar să ştii că nu am stat degeaba, nu am pierdut

timpul. Ba chiar am descoperit ceva extraordinar legat de...

- Ce anume?, întrebă fata curioasă, dar şi bucuroasă că misiunea lor poate deveni foarte benefică pentru efortul general de înţelegere al fenomenului „A-e-ioua".

- Am impresia că până acum s-a tradus totul degeaba.

- Cuuuum??!! Mă aşteptam să-mi dai o veste bună. Păi tu ne trimiţi din lac în puţ, dacă spui că totul a fost în zadar!

- Ei, nu chiar în zadar. Poate m-am exprimat greşit. Mai potrivit era să spun că s-a tradus incomplet.

- Explică-mi, te rog!

- Nici eu nu sunt foarte edificat asupra situaţiei... nici nu am avut prea mult timp la dispoziţie...

- Stăm, totuşi, de câteva zile aici şi în plus de asta, mai pierdem şi timpul cu urcatul la suprafaţă. De ce nu eşti de acord să rămânem şi peste noapte? Abia avem mai mult spor.

- Da, dar parcă prea suntem prizonieri ai unor timpuri necunoscute...

- Şi ţi-e teamă să nu vină peste noi vreun strămoș atât de bătrân și amnezic încât a uitat să şi moară?!, spuse fata cu uşoară ironie. Vreau să-ţi reamintesc faptul că am primit accesul aici, numai şi numai pentru că suntem într-o acută criză de

timp. Dacă asteroidul ăsta, care se presupune a fi o navă cosmică, are legătură cu grotele noastre, ne-am ars. Pune-te şi tu în situaţia acelor extratereştrii care au fost înfrânţi şi goniţi în urmă cu mult timp! Ce ai face când te-ai întoarce? Nu-i aşa că ţi-ar sta gândul în primul rând la răzbunare?

- Dar ce, vin tot ăia învinşii?! Vin copiii copiilor, copiilor lor, deci unii care poate nici nu ştiu ce s-a întâmplat atunci. Şi chiar dacă am fi în pericol, de când am ajuns eu... „Speranţa planetară” ca să depindă totul de mine?

Tânărul se agăţa din nou de ideea că lucrurile se vor înrăutâţi până într-atât încât să capete curajul de a-i mărturisi fetei dragostea sa. Că pica un asteroid sau că atacau nişte extratereştrii, pentru el era totuna. Iar lipsa lui de curaj se transforma, oarecum paradoxal, în capacitatea de a fi imun la orice pericol.

Dar fata nu-i înţelegea frământările erotice în forma pe care le manifesta el. Însă era conștientă de gravitatea întregii situaţii şi voia neapărat să îl conecteze în totalitate la efortul de traducere a acelor texte străvechi ce puteau deveni informaţii vitale pentru o eventuală ripostă a oamenilor. Înţelese că, în condiţiile date, are o singură şansă pentru a reuşi acest lucru – să-şi asume rolul de iubită a lui, cel puţin în devenire, având în vedere că îi percepea fâstâceala în faţa fetelor în general. Voia să îl ia „pe sus”, fără să îi

mai dea timp să reacţioneze. I-o ceruse şi generalul Doven, deci considera că nu face un lucru imoral, ci doar îndeplineşte o misiune. Iar dacă totul urma să se termine cu bine, vedea ea cum îl readucea cu picioarele pe pământ. De fapt, îşi justifica ea purtarea, nici nu trebuia să se prefacă prea mult, ci doar să dea un curs mai accentuat simpatiei pe care deja o avea faţă de Andrad, aşa bleguţ cum era el sau poate că tocmai de aceea.

- Dragul meu, îi spuse ea cu o tonalitate mult mai feminină decât aceea a precedentelor discuţii, am venit cu tine aici, nu doar cu voinţa de a rezolva o situaţie gravă, ci şi cu speranţa că relaţia noastră de prietenie se poate ridica la un nivel mai apropiat de simţămintele noastre. Poate m-am înşelat în ceea ce te privește, dar eu mă simt foarte bine alături de tine, vreau să fim împreună cât mai mult timp şi mi se părea că, prin venirea noastră aici, lucrul acesta chiar avea şanse să se întâmple.

- Vrei să fim... prieteni?!, îndrăzni el să rostească, nevenindu-i să creadă că aude asta chiar de la Claire.

- Da, de ce nu. Putem să încercăm măcar, desigur, dacă doreşti şi tu, iar mai târziu suntem liberi să luăm orice decizie – să transformăm prietenia noastră într-o relaţie şi mai apropiată sau să concluzionăm că nu suntem potriviţi unul

pentru celălalt. Mai iau în calcul şi faptul că s-ar putea să nu ne mai bucurăm prea mult de asta.

Lui Andrad îi veni dintr-o dată să o ia în braţe şi să zboare cu ea prin tunelurile încă neexplorate, dar pentru că i se părea neverosimil ceea ce auzise, decise să rămână prudent până când propunerea Clairei va căpăta mai multă consistenţă în mintea sa deloc obişnuită cu asemenea ipostaze. Rosti, încercând să-şi stăpânească tremuratul din glas:

- Dar... pentru că lucrăm împreună, nu suntem cumva incompatibili pentru o astfel de relaţie?

Imediat îi veni să-şi dea o palmă peste gură. Adică aştepta de un „mileniu” un astfel de moment şi acum... ce enormitate de prostie debitase.

Îl scoase din încurcătură o uşoară tremurare a locului, care se contură încet-încet într-un cutremur de mică intensitate, dar suficient cât să te îngrijoreze puţin.

Andrad profită de moment pentru a ieşi din situaţia dezavantajoasă în care singur se plasase, constatând imediat cu mare ciudă că, de fapt, se îndepărta şi mai mult de miezul acelei discuţii pe care şi-o dorea foarte mult:

- Iar avem cutremur. Parcă au început să se îndesească. În prima zi am avut doar unul, ăsta este deja al doilea pe ziua de azi, iar cei care stau

aici de mai mult timp, mi-au spus că până acum nu au fost deloc.

- Mda, poate are legătură cu asteroidul-navă. Un motiv în plus să ne grăbim cu traducerea. Ce spui? Vrei să ne accelerăm activitatea?

- Da, vreau, spuse el de data aceasta cu ochii larg deschişi, ca ai unui copil în faţa vitrinei cu prăjituri, hotărât să nu mai rateze o nouă şansă de a se apropia de fată. Vom rămâne aici peste noapte. De fapt, vom rămâne atât cât va fi nevoie, asta... dacă eşti şi tu de acord...

- Bineînţeles că sunt! Totul pentru reuşita misiunii noastre de salvare a planetei, încercă ea să îl mobilizeze şi mai mult, dar te previn că s-ar putea să ne aştepte încercări grele, cu nopţi nedormite, cu epuizare nervoasă. Vreau să spun că se aşteaptă de la tine un efort maxim pentru rezolvarea acestei mari enigme. Crezi că vei face faţă?

- Dacă vei fi alături de mine, voi muta munţii din loc.

Chiar rostise cu glas tare aceste cuvinte şi acum se felicita în gând pentru curajul avut, chiar dacă realiza că fără iniţiativa fetei, ar fi rămas tot la stadiul de decizii onirice.

Sensul figurativ al cuvintelor sale fu completat de un nou cutremur. Ceva sau cineva

neştiut, parcă îl auzise şi voia să îl ajute în mutarea munţilor.

*

Deşi se afla într-o criză de timp cum nu mai avusese în zbuciumata sa carieră militară, generalul Doven stătuse mai mult de vorbă cu colonelul Tellner, în dorinţa sa de a-l pune la curent pe acesta cu toate detaliile misiunii pe care i-o încredinţase, mai ales că îi dădea o sarcină foarte dificilă, cu şanse de izbândă greu de calculat, dar deosebit de importantă în conjunctura actuală a evenimentelor.

Se cunoşteau de mult timp. Fuseseră colegi la Academie şi, deşi apucaseră pe drumuri diferite, rămăseseră prieteni.

Stăteau amândoi pe pasarela de deasupra sălii de operații a Comandamentului Planetar, sprijiniţi cu braţele de balustradă, privind la imaginea asteroidului, încremenită pe ecranul central.

Nu îl contemplau în vreo tentă filosofică, ci îl supuneau unei cercetări amănunţite, cu ochii lor versaţi de strategi capabili să descopere şi cele mai mici defecte ale „inamicului".

Misiunea pe care generalul i-o încredinţase camaradului său consta în încercarea acestuia din urmă, împreună cu cea mai bună echipă de luptă a

sa, de a aborda, la propriu, nava străină, dacă evoluţia evenimentelor o va cere.

Era ceva foarte riscant, prin faptul că, fiind pentru prima dată când se încerca aşa ceva, nu existau norme tactice pentru o astfel de acţiune militară; nemaivorbind de lipsa totală a informaţiilor despre cei cu care aveau să se confrunte. Părea ceva de-a dreptul sinucigaş şi de aceea urmau să folosească acest mijloc de luptă doar ca pe o ultimă soluţie, ca pe o încercare disperată de a mai controla situaţia.

Colonelul, împreună cu echipa sa, urmau să meargă la NASA pentru un curs intens de pregătire cosmică, ceea ce îi crea lui Tellner o uşoară nedumerire pe care şi-o exprimă faţă de general:

- Nu vreau să crezi că refuz misiunea, nici nu aş avea cum în condiţiile date, dar mi se pare o irosire de resurse această încercare de abordaj a unei nave extraterestre despre care nu ştim nimic. Am în subordinea mea cei mai buni profesionişti, cei mai buni dintre cei mai buni, dar în condiţii de imponderabilitate vom fi nişte novici. Sunt aproape convins că regulile noastre tactice nu vor mai valora aproape nimic acolo. Nu ar fi mai simplu ca, la nevoie, să trimită Marina sau Aviaţia o rachetă?

- Nu ne permitem să fim agresivi, cel puţin nu pe faţă, nu de la primul contact. Misiunea voastră nu va fi una de atac direct.

- Dar nici nu ne poţi trimite acolo, tocmai pe noi!, să negociem ceva.

- Vă trimit să faceţi o investigaţie, o analiză tactică şi te trimit în mod expres pe tine ca să iei o decizie corectă în urma acestei analize şi să acţionezi în consecinţă. Puteam trimite echipe de analişti, de negociatori sau de psihologi, dar niciuna dintre acestea nu ar fi avut capacitatea de ripostă, în caz de nevoie.

- Acum sincer, din toate datele pe care le ai, tu crezi că va fi nevoie de o ripostă?

- ... Mă tem că da. Au mai fost la noi demult, am intrat în conflict cu ei şi acum s-au întors. Avem dovezi scrise în acest sens.

- De ce nu cooperăm cu ruşii sau şi cu ceilalţi? Unde sunt mai mulți, șansele devin mai mari.

- Este un proiect secret, sută la sută american, aprobat de Preşedinte. Se doreşte ca noi să avem prim-planul, indiferent cum evoluează lucrurile.

- Păi şi... Comandamentul ăsta Planetar, la ce mai foloseşte?!

- Este un pas important către ceva ce va fi foarte util în viitorul, sperăm, nu prea îndepărtat.

- Hm! Dacă vom mai avea vreun viitor...

- Înţeleg ce vrei să spui, dar să ştii că putem acţiona mult mai eficient singuri, decât împreună cu ceilalţi care vor cere lămuriri, vor pune condiţii, vor avea obiecţii. Iar Pâmăntul nostru nu îşi mai poate permite acum să piardă timpul cu discuţii sterile. Deja nava asta asteroid acţionează asupra planetei noastre şi nu sunt semne că ne-ar vrea binele. S-a postat deasupra unui punct fix din Europa şi şi-a concentrat un fascicul fotonic – din câte am dedus noi – pe ceva anume din adânc, deocamdată nu ştim ce este acolo, care... parcă s-a activat şi a început să ne zdruncine. A crescut frecvenţa cutremurelor de pământ, s-au reactivat unii vulcani, am primit date şi despre curenţii oceanici care, se pare, şi-au mărit viteza... Ceva se întâmplă la nivel global, deocamdată mai uşor, dar cu tendinţă de agravare, iar noi nu avem niciun control asupra acestui fenomen. Este ca şi cum un uriaş ce-şi făcea somnul sub scoarţa terestră, este pe punctul de a se trezi...

- Un motiv în plus să nu mai pierdem timpul cu abordaje, cu analize tactice sau cu negocieri. Dacă nava asta extraterestră a iniţiat deja un act ostil la adresa noastră, înseamnă că avem legitimitatea de a reacţiona. Direct şi fără ezitări.

- Preşedintele nostru nu este de acord. Oamenii din imediata sa apropiere îl sfătuiesc să

fie prudent până la punctul în care nu va mai exista cale de întoarcere.

- Bine, atunci să trimitem prima rachetă spre oamenii Preşedintelui!

Sarcasmul colonelului fu gustat de general, care zâmbi uşor, ştiindu-şi amicul un om direct, aproape dintr-o bucată. Îi răspunse:

- Problema este că nu ştim foarte sigur dacă această navă-musafir nepoftit, este direct responsabilă de zbuciumul planetar de care vorbeam. Oamenii de ştiinţă nu sunt încă siguri; se presupune doar că acel flux de particule ar fi cauza, dar putea să fie şi un efect indirect al unei simple scanări de recunoaştere... sau, după cum a avansat un profesor ideea, doar o manifestare temporară a unei interacţiuni gravitaţionale...

- Acum îţi dau dreptate – cu o a doua rachetă trimisă şi în capul oamenilor de ştiinţă, nu am mai putea vorbi de un atac surpriză asupra musafirului! Păi, până se decid... „megazaurii” noștri în ale cercetării, când, de ce şi în ce fel se vor întâmpla lucrurile, mor extratereştrii de nerăbdare! Dacă decizia ţi-ar fi aparţinut în totalitate, tu ce ai fi făcut?

Generalul îl privi grav, pe măsura dificultăţii întrebării:

- Cred că, deocamdată, aș fi așteptat. Încă ne mai permitem să aşteptăm puţin.

- Bine atunci, dacă tu crezi asta, înseamnă că mai avem loc de întors tancul în grădiniţa cu flori. Eu îmi iau oamenii şi mă fac gata cât mai repede posibil, pentru a-ţi sta la dispoziţie. Când vei apela la noi, voi înţelege că... tancul a dărâmat gărduțul ...

Îşi strânseră mâinile privindu-se în ochi cu gravitatea unei posibile ultime despărțiri.

*

Cu laptop-ul în braţe, cocoţat pe o scară telescopică, Andrad lucra la descifrarea textelor, fiind cu totul absorbit de activitatea sa.

Acum căzuse în cealaltă extremă – certitudinea unei relaţii foarte apropiate cu Claire, îl făcuse să manifeste o adevărată frenezie pentru îndeplinirea misiunii lor. Nu era doar o efervescenţă de lucru, ci şi o concretizare indirectă a sentimentelor sale, el nefiind nici acum în stare să treacă la o relaţie normală cu prietena sa. Încă nu îndrăznea să o atingă cu tandreţe, ci doar aşa, chipurile!, din întâmplare, cu atât mai puţin să o sărute. Dar pentru că nu avea curajul, însă trăia intens sentimentul iubirii, se dedica muncii, cu încrederea, optimismul şi puterea celui pentru care dragostea devine un adevărat elixir al energiei.

Norocul era că îl atingea şi îl mângâia Claire. Fata descoperise cu plăcere că stratagema ei funcţiona chiar mai bine decât anticipase şi nu voia să întrerupă această perioadă fastă a muncii lui. Ea făcea totul firesc – îşi trecea mâinile prin părul lui, îl mai săruta pe obraz, din când în când îi mai strecura în gură câte un pişcot sau o fructă, iar fiecare astfel de gest, echivala cu un adevărat plin de combustibil nuclear pentru tânărul care transforma totul în fişiere întregi de traduceri.

În acelaşi timp, fata constata cu o uşoară surpriză că Andrad nu îi este indiferent. Nu se simţea îndrăgostită, dar îi plăcea acest joc de-a iubirea cu el. Chiar începuse să se gândească dacă îl va folosi şi în continuare ca pe o „jucărie” erotică sau, la un moment dat, va fi prinsă în mrejele unei relaţii fără întoarcere. Deocamdată el rămânea un fel de... „animăluţ” de companie drăgălaş, dar se temea puţin de momentul când un astfel de tovarăş de joacă, devine de neînlocuit.

Andrad ajunsese la un nivel de lucru atât de complex în descifrarea scrierilor, încât Claire îi devenise inutilă în acest sens. Nici nu se afla acolo ca să îi fie de folos cu ceva pe linie profesională, dar postura aceasta în care ajunsese, îi displăcea. Voia să fie şi ea la curent cu tot ce descoperea prietenul ei, dar el era prea absorbit în muncă şi nici ea nu voia să îl bruieze cerându-i explicaţii. Mai avea şi problema că până acum nu

îi transmisese mai nimic important generalului Doven, din ceea ce aflase băiatul.

La un moment dat, fata profită de o mică ezitare a lui şi îl întrerupse:

- Andrad, hai se ne oprim puţin! Nu trebuie să te epuizezi lucrând într-un ritm de-a dreptul inuman. Hai să te mai şi odihneşti, mai ales că este şi ora mesei!

- Nu spuneai tu, îi răspunse el privind-o fugar, că trebuie să ne grăbim?

- Da, dar nici chiar aşa să ne luăm la întrecere cu aviaţia de vânătoare! În plus de asta, sunt şi eu curioasă ce ai mai descoperit.

- Bine, facem o pauză pentru masă şi în timpul ăsta discutăm, căci simt şi eu nevoia să mă consult cu tine.

Nu era foarte sigur că avea nevoie de o consultare a cuiva, dar în mod cert îşi dorea să o impresioneze pe fată şi chiar să mai provoace nişte atingeri tot aşa... „întâmplătoare” care să îi dea, treptat, curajul de a îndrăzni și mai mult.

Coborî de pe scara care îl ajuta să ajungă la textele din zona superioară a incintei și merse, împreună cu fata, în locul unde serveau masa. Nu era vorba de cantina la care mergeau ceilalți angajați, ci de un cort mare, special amenajat pentru ei, unde aveau asigurate toate cele necesare statului lor în subteran. Andrad se bucura acum că nu mai forfotesc prea mulți oameni în jurul lor,

dar asta se întâmpla și din cauză că ei, prelucrând tot mai multe date, se depărtaseră de incinta centrală, care era cunoscută sub denumirea de „Biblioteca”, deoarece acolo fuseseră găsite cele mai multe scrieri.

Nu toate incintele subterane aveau scrieri. Pereții „Bibliotecii” erau, într-adevăr, plini de texte – care, până acum fuseseră traduse în cea mai mare parte a lor și de aceea Andrad nu avusese nevoie să rămână prea mult – dar tunelurile care radiau de acolo erau lipsite de însemne, cu excepția unuia, ce era mult mai mare decât celelalte și pe care se aflau ei acum.

Se apucară amândoi să mănânce. Claire nu îl lăsă prea mult în gândurile lui și îl abordă, dornică să afle cât mai multe din câte știa el:

- Deci, conform obiceiului nostru, îți propun să recapitulăm cele descoperite.
De fapt, deoarece, în cazul de față, eu nu prea am ce recapitula, te rog pe tine să mă aduci la zi cu informațiile. Îmi spuneai că s-a tradus doar parțial până acum, adică doar... adânciturile textelor, nu și partea în relief a lor care se află într-un raport de complementaritate cu șanțurile. Ai tradus ceva și din astea? Ce spun?

- Nu, din partea complementară nu am tradus mai nimic. Mai am puțin de lucru la algoritmul de descifrare. Mi-am dat seama, totuși, încă de la început, că ele sunt în legătură. Vezi tu,

Claire, ei luau de aici și ne dădeau nouă numai partea normală, considerând că doar asta contează, și ne-o dădeau imprimată pe foi, astfel că nu ne puteam da seama de complementaritatea plinurilor, dar mie, care am lucrat la algoritm, mi-au sărit în ochi liniile asemănătoare care rezultă și din partea în relief a textelor.

- Sunt scrieri diferite, a două popoare distincte? Și de ce a fost nevoie să le îmbine?

- Nu cred. Sunt aproape sigur că este o singură scriere, aparținând unei singure civilizații, dar mult mai complexă ca a noastră, cea din ziua de azi. Răs-strămoșii noștri puteau scrie două sensuri în aceeași cursivitate. E ceva extraordinar, nemaivăzut, ca și cum... de exemplu... eu ți-aș recita o poezie, dar, în același timp, ți-aș spune și că ești... frumoasă și că... – nu mai îndrăzni să continue cu declarația sa de dragoste – iar tu ai înțelege ambele sensuri.

Fata ar fi fost curioasă să-l întrebe: „Și că... ce?” , dar spusele lui erau prea importante pentru a le pierde explicația detaliată. Îi ceru lămuriri:

- În exemplul pe care l-ai dat, cele două sensuri trebuie să fie asemănătoare pentru a putea fi scrise împreună? Adică poezia va fi obligatoriu legată de ceva frumos, cald, melancolic, de stilul poetic sau recitându-mi niște versuri lirice, îmi poți transmite complementar și că, de exemplu

ceva total opus, a început războiul sau a căzut cineva de la etaj, ceva de genul...?

- Încă nu știu foarte bine asta, dar ne vom da seama atunci când voi traduce și partea cealaltă. Înclin să cred că aceste semne lingvistice au dublu sens, nu antagonic, ci complementar, astfel că, primul descrie ceva, iar celălalt completează cu detalii.

- Înțeleg că vom afla mult mai multe amănunte din cealaltă traducere. De ce nu te axezi pe aceasta?

- Încă nu. Vreau mai întâi să mă familiarizez cu vocabularul înaintașilor, să pot traduce cursiv, fără computer. Între timp poate aflu și cheia îmbinării celor două sensuri.

- Aaaa, tu încă faci antrenament! Nu aveeeem tiiiimp..., repetă ea, mai mult ca o glumă, gestul de trimitere a unui nou mesaj subliminal.

La atingerea frunților, Andrad reuși și el să-și adune tot curajul pentru a o prinde de brațe. Ar fi tras-o la pieptul său și ar fi sărutat-o, dar pentru o singură zi avusese deja destulă îndrăzneală.

Totuși, dacă tot ajunsese în punctul acesta, se pregătea, emoționat, să îi șoptească și ceva tandru, dar îl salvă un cutremur nu foarte puternic, dar mai lung ca până acum.

- Se întețesc, spuse el privind spre tavan. Tu ai observat că este și mai cald de la o vreme?

- Păi... cred că este normal să fie cald aici; suntem la o adâncime destul de mare și, pe măsură ce cobori în scoarța terestră, temperatura crește.

- Da, dar în prima zi era răcoare.

- Acum suntem și mai departe de intrare, afundându-ne în tunelul acesta fără sfârșit.

- Fără sfârșit?! De ce spui asta? Adică vom sta aici și vom traduce până la bătrânețe?

- Mi s-a spus de la centrul de administrare subterană că acest tunel, care este unul principal, are o lungime de vreo... șapte sute și ceva de kilometri, legând „Biblioteca” de o incintă încă neexplorată suficient și, din câte am înțeles, deocamdată aproape inaccesibilă. Nu știu de ce. Or fi tavane prăbușite pe-acolo.

- Când ai vorbit tu la centru? Și mie de ce nu mi s-a spus?

- Este responsabilitatea mea să mă ocup de partea administrativă și informațională a misiunii noastre. Tu trebuie doar să traduci. Trebuie să fac și eu câte ceva, să-ți fiu utilă atât cât pot.

- Da, dar dacă pui prea multe întrebări pe-aici, s-ar putea să le creezi suspiciuni celor care, cu siguranță stau cu ochii pe noi.

- Iar începi cu CIA, ex-KGB și de cine mai ziceai? Stai liniștit, că nu producem nicio suspiciune.

- Ție chiar nu ți se pare suspect că am fost lăsați să venim aici, că avem libertatea de a ne plimba în voie prin cel mai secret loc de pe Pământ, că... ?

- Stai, nu te mai ambala în îngrijorări! Am obținut eu acreditarea de a veni aici și de a face orice este necesar pentru urgentarea traducerilor.

- Cine te-a acreditat și de ce tocmai pe tine? Nu te gândești că însăși acest fapt trebuie să-ți stârnească îngrijorare? Ai ajuns, fără să știi, pe o listă specială și nu mai poți da înapoi de la nimic. Te-au transformat în pionul lor.

- Eeeee!!, hai că exagerezi. Dacă vrei să știi, acreditarea de care vorbeam am primit-o chiar de la generalul Richard Doven, șeful Comandamentului Planetar. Toți cei de care te temi tu sunt subordonații lui, așa că te îngrijorezi fără motiv, suntem în deplină siguranță.

- Și cum ai ajuns tu tocmai la generalul Doven, altfel decât fiind racolată de forțe oculte?

- Este unchiul meu, punct! Deci, gata cu orice temere!

- !!!!

- Singurul pericol în care ne aflăm, este reprezentat de asteroidul de deasupra planetei, adică de nava extraterestră de care ne temeam că o să se întoarcă. Unchiul meu se bazează pe tine în efortul planetar de a-i opri. Dacă reușim, nu ne va aresta nimeni, nu ne vor pune pe vreo listă neagră,

nu ne vor face dispăruți, ci ne vor recompensa cu... de fapt, ce recompensă ar fi mai mare decât posibilitatea de a-ți salva planeta?!

Vorbele tranșante ale Clairei, avură efectul scontat asupra lui Andrad care îi spuse:

- Gata, am înțeles. Atunci înseamnă că nu mai avem timp de pierdut. La treabă cu noi!

Dar fata mai avea o nelămurire, așa că îl trase puțin înapoi, întrebându-l:

- Având în vedere că scrierea asta ancestrală... este atât de complicată și că nu seamănă cu ce vorbim noi azi, crezi că ar fi posibil ca ea să aparțină, de fapt, extratereștrilor și nu oamenilor?

- Oooo!, mă bulversezi cu teoria asta. Îți spuneam anterior că există unele puncte comune...

- Dar nu suficiente. Ele pot fi întâmplătoare, mai ales că diferențele sunt mult mai mari. Ce părere ai?

- Nu știu ce să mai spun. O să iau în calcul ipoteza ta. Totuși, parcă am aflat până acum din scrierile astea că unii se plângeau de invazia celorlalți. Cum puteau extratereștrii să se vaite singuri de propriile lor fapte rele?

- Mda, ai și tu dreptate... Dar poate că traducerea complementară va da un nou sens întregii povești.

- Poate. Nu ne rămâne decât să aflăm traducând...

Nu mai spuse nimic. Se îndreptă direct spre scară și își reluă lucrul cu o concentrare și mai mare asupra sarcinii sale.

Fata profită de plecarea lui și mai rămase puțin în zona cortului, pentru a-i transmite generalului cele aflate. Nu se ferea de Andrad, dar nu voia să îl perturbe cu aspecte adiacente din care, el avea prostul obicei de a croșeta imaginar, fel de fel de fantasme.

*

Aflat în biroul său, generalul Doven citise raportul adus de ofițerul care aștepta încă în picioare un posibil răspuns, iar acum își proptise capul în palme și medita la cele aflate. În scurt timp ridică privirea și îi spuse subordonatului:

- Retrage echipa!

- Am înțeles, domnule general.

Reușiseră să debaraseze în totalitate zona de la capătul tunelului principal. Se lucra de mai mult timp pentru a obține accesul deplin în acel loc, dar cu mare prudență pentru a nu deteriora artefactele atât de valoroase, deci, într-un ritm foarte lent. În condițiile actuale însă, totul fusese urgentat, la ordinul generalului, atunci când se făcuse legătura între acea incintă și punctul geostaționar al navei străine.

Trimisese acolo un grup de cercetători, pentru a studia ceea ce fusese denumit „Diamantul” – un cristal uriaș aflat într-un spațiu chiar mai mare decât cel al „Bibliotecii”. Îl găsiseră inițial într-o stare aparent inactivă și îi atribuiseră un rol ritualic, dar când se încheiase perioada de influențare cu acel flux energetic necunoscut, exercitat de extratereștrii, totul luase o altă turnură. Cristalul parcă se activase, începând să pulseze în diverse culori și trimițând, așa cum descoperiseră cei aflați acolo pentru cercetări, unde energetice dirijate prin culoarele subterane, dar și în sensuri ce păreau aleatorii, cu precădere, spre interiorul scoarței terestre.

Tentația de a continua investigația asupra cristalului era uriașă, mai ales în condițiile actuale de criză, dar generalul luase decizia de abandonare a cercetărilor, din cauză că, odată cu emiterea acelei energii, în jurul „Diamantului” se crea și un fel de energie protectoare, un fel de scut de forță care îngreuna tot mai mult accesul savanților în zona respectivă. Putea deveni foarte periculos și nu era cazul să riște viața unor oameni de știință valoroși, pentru a mai afla poate doar niște amănunte nesemnificative. Urmau să țină cristalul sub observație, de la o distanță sigură, chiar dacă aceasta preconiza să se mărească până la inutilitatea actului de supraveghere. În plus de asta, Doven înțelegea că mai importantă decât

„Diamantul” era nava extraterestră care îl influențează. Pe aceasta trebuia să se concentreze.

*

Epuizat de efortul depus, A-u-en se ghemuise în centrul de comandă al navei și privea planeta din fața lui. Datele aflate, însumate cu sentimentele moștenite de la semenii săi, îi împingeau decizia finală către soluția extremă de rezolvare a problemei. Nu putea face altfel. Nu mai depindea de starea lui de spirit sau de alte considerente personale. Era în joc o întreagă moștenire, un interes mai presus chiar și de specia sa. După cum se prezentau lucrurile, totul se plasa dincolo de orice interes subiectiv, chiar și peste orice considerent rațional. Nici nu mai aprecia că este o decizie a lui, ci una de interes... de-a dreptul cosmic.

Se simțea oarecum ușurat. Ajunsese la o concluzie care îl absolvea pe el de o decizie proprie, în fața căreia ar fi avut motive de cumpănă, de ezitare, transformându-l într-un simplu executant al unui act tranșant, fără alternativă.

Îi convenea această postură care nu îl mai implica pe el în mod direct în îndeplinirea unei sarcini atât de dificile, care presupunea o încărcătură emoțională uriașă la care nu era pe

deplin conectat. Nu îi plăcuse niciodată că trebuie să decidă el în locul altora, că fusese pregătit toată viața pentru asta, fără să se țină cont și de părerea sa. Se temuse mereu că poziția lui va diferi de cea a celorlalți. Ce ar fi făcut atunci? De aceea se mai bucura acum și de faptul că realitatea găsită aici corespundea cu dorința celor care îl pregătiseră pentru această mare încercare, dar și cu logica lui subiectivă. Abia acum, aflat în fața faptelor, a datelor foarte clare, înțelegea rostul educației și instruirii primite atâția ani, dar și necesitatea de a restabili echilibrul global.

Reușise să activeze puțin „Inima”, dar doar atât cât să nu o lase să moară. Înțelegea că pentru a o trezi cu adevărat la viața ei de odinioară, va avea nevoie de mult mai multă vlagă. Nici nava nu îl ajuta deloc. Nu avea interesul să o facă, dar poate că nici el nu mai era în stare de prea mult efort telepatic. Da, și distanța asta atât de mare pentru bătrânețea lui, îl sleia de puteri. Trebuia să se mai apropie... dar nu acum... la momentul potrivit...

Ațipi cu capul sprijinit pe fotoliu, dar păstrând privirea către planeta pe care semenii lui fuseseră în urmă cu mult timp și pe care o părăsiseră împotriva voinței lor. La hotarul de îngemănare a viselor, vedea acum strămoși de-ai săi, învăluiți în praful roșu iscat de furtună, cum îi vorbeau muți despre acea dreptate a lor care i se

păruse lui mai mult o răzbunare, dar pe care o înțelegea și o accepta abia acum ca pe un echilibru necesar.

*

Fata se apropie de el ușor, pe nesimțite, nedorind să îl deranjeze. Îi puse mâna pe umăr în încercarea de a-i atrage atenția. Nici nu îl atinse bine că el, foarte sensibil la orice atingere a ei, se întoarse cu fața plină de entuziasm.

- Andrad, spuse ea cu glas scăzut, nu știu dacă mai putem... dar ce s-a întâmplat? De ce radiezi atâta fericire? Ai descoperit ceva?

- Da, dar continuă-ți fraza! Nu știi dacă mai putem, ce?

- Spune tu întâi, că pare mai interesant!

- Ba spune tu!

- Este mai importantă descoperirea ta...

- Insist.

- Oooffff!!, parc-am fi copii. Planeta se duce de râpă, iar nouă ne arde de joacă. Voiam să spun că nu știu dacă mai putem rămâne prea mult aici.

- De ceee?

- M-a contactat unchiul meu, adică generalul Doven, și mi-a spus că de undeva de la capătul acestui tunel, un cristal uriaș care stă acolo de multe mii de ani, s-a trezit la viață și emite un flux energetic de natură necunoscută.

- Și ce treabă avem noi cu asta?

- Păi, s-ar putea să ne influențeze negativ.

- S-ar putea, deci nu e sigur.

- Nu, dar pentru orice eventualitate...

- Tu simți vreo influență negativă? Eu nu. Ba dimpotrivă, parcă de la un timp sunt mult mai ... plin de viață, plin de energie, plin de chef de muncă.

- Văd că te-ai umplut și de curaj. Dacă ți-aș fi spus în urmă cu câteva zile că este ceva periculos aici, cred că suspiciunea ta la orice, te-ar fi scos afară înaintea liftului.

- Cu tine în brațe, că nu te-aș fi lăsat în zona de pericol.

- Oare?, șopti Claire doar pentru sine, apoi rosti cu voce tare: am fost anunțată că mai putem sta aici o perioadă încă neprecizată, dar când vom fi anunțați, va trebui să ieșim. Deja niște cercetători care lucrau acolo, au fost retrași.

- Înțeleg că ei se aflau mult mai aproape de sursă. La noi încă nu se simte nimic.

- După cum te-ai schimbat tu, dintr-un prudent notoriu, într-un mare salvator de fete, n-aș zice...

Zâmbiră amândoi, după care Andrad completă:

- Dar tu, care ai stat tot timpul cu mine, nu ești schimbată cu nimic. Iar sursa schimbării mele, cred că este în cu totul altă parte...

Nici acum nu îndrăzni să ducă ideea până la capăt, dar se bucură că îi vine tot mai ușor să facă asemenea trimiteri la sentimentele lui față de ea. Și parcă simțea că și Claire începe să înțeleagă cam ce vrea el să-i transmită.

- Deci, am stabilit că vom mai sta o perioadă aici, concluzionă fata. Acum spune ce ai descoperit tu!

- Reușesc să descifrez scrierea complementară.

- Daaa!?! Păi este excelent. Și ce se spune acolo?

- Stai că doar m-am prins cum funcționează, nu am avut timp și de tradus. Dar oricum, nu plec de aici până nu mă lămuresc cu toată povestea asta multi-milenară. Pot să cadă și stânci din tavan, pot veni valuri de energii care să mă transforme în orice, că tot rămân.

- Bravo, așa te vreau!, rosti Claire, mai puțin convingător față de alte dăți.

I se părea ciudat că el este într-o astfel de stare care nu îl caracterizează – plin de energie și optimism, ignorând un pericol fie el și potențial. Dar percepea ca fiind și mai suspectă starea sa. Deși mult mai atenuată ca a lui Andrad, se simțea și ea puțin altfel, parcă mai... vie – nu putea să explice – mai proaspătă și cu o chemare spre necunoscut. Dacă nu l-ar fi văzut pe prietenul ei atât de schimbat, poate că nu ar fi dat importanță,

dar așa... Sau poate că i se părea, își zise ea, poate doar se molipsise de la el. Își propuse să aibă răbdare și să urmărească cu atenție evoluția stării lor, iar la nevoie, să informeze și, eventual, să ceară ajutor.

*

Generalul Richard Doven se afla din nou în fața Consiliului Președinților, pentru informarea curentă.

Îi displăcea postura asta în care trebuia să dea explicații detaliate unor oameni nepregătiți suficient în domeniile abordate, pe care nu îi putea opri, corecta sau contrazice prea mult, dar nu avea ce face. Ar fi sărit el unele etape de informare prea detaliate, pentru o creștere a randamentului în procesul de luare a deciziilor, pe principiul că, privind lucrurile mai în ansamblu, poți lua hotărâri mai bune, dar era un profesionist și nici situația planetară nu îi permitea să-și „menajeze" superiorii.

Se aflau în faza finală a videoconferinței. Le explicase cum stau lucrurile și încerca să plece cât mai repede pentru a se lupta cu problemele sale devenite tot mai urgente, dar președinții nu mai pridideau cu întrebările, ca și cum el ar fi fost un oracol a-toate-știutor.

- Generale, mai întrebă cineva, nu putem pune o bombă sub cristalul acela? Cel puțin așa, rezolvăm jumătate din problemă. Iar nava de deasupra o doborâm noi cumva, doar avem atâtea rachete!

- Domnule Președinte, vă spuneam că nu mai avem acces în apropierea cristalului și, mai mult de atât, pe măsură ce trece timpul, zona aceasta de interdicție se mărește tot mai mult.

- Punem o bombă mai mare.

- Nu sunt de acord, interveni altcineva. Vă propun să ne păstrăm prudența în fața acestei nave cosmice care, cu siguranță, deține tehnologia de a riposta. Generale, ați studiat posibilitatea de a lua legătura cu extratereștrii?

- Da, emitem permanent semnale într-un spectru larg de frecvență, dar până acum nu am primit niciun răspuns.

- Ați aflat dacă nava asta are și ea un scut de protecție?

- Nu avem o astfel de posibilitate...

- Mai traduce cineva la textele din subteran?

- Desigur, am urgentat procedura...

- Sunteți sigur că există o legătură directă între „Diamant" și activitatea seismică?...

- Vulcanii din Pacific sunt activați tot din cauza... ?

- Cât timp mai avem la dispoziție?...

- Eu vă propun să mobilizăm forțele...

- Nu, trebuie să așteptăm un semn...

Începuseră să vorbească cu toții. Era starea total opusă celei în care președinții apăreau în fața mass-media, siguri pe ei, emanând încredere în soluții calculate din timp pentru orice problemă. Aici ei dovedeau că sunt, totuși, oameni, la fel ca toți ceilalți, cu temeri, cu ezitări sau îndrăzneli în funcție de temperament, doar că mai bine informați. Dar niciodată informația avută, nu îți pune la dispoziție și soluțiile la problemele apărute pentru care ești condamnat să îți asumi o grea responsabilitate, tocmai prin faptul că decizi soarta altora, iar toți aceștia se bazează pe rezolvările tale, știindu-te... bine informat.

În atmosfera care tindea să devină haotică, interveni președintele american care concluzionă:

- Doamnelor și domnilor, vă propun să ne păstrăm luciditatea. Nu ne permitem acum să devenim agresivi, dar nu ne oprește nimeni să pregătim pentru ripostă, ca un drept legitim de autoapărare, forțele noastre de atac. Apoi este necesar să stabilim un contact cu extratereștrii, de aceea avansez propunerea de a pregăti un echipaj cosmic pentru a ne apropia de nava străină și de a realiza o legătură, măcar vizuală, cu echipajul acesteia. Opiniei publice să-i transmitem un mesaj de încredere într-o rezolvare a crizei în viitorul apropiat, arătând indirect că ne aflăm într-o

situație mult mai bună decât cea a impactului devastator cu un asteroid.

Toți ceilalți aprobară măsurile propuse, nu neapărat că erau de acord cu ele, dar doreau să se întâlnească cu echipele lor guvernamentale pentru a decide ce au de făcut în avantajul propriilor state.

Generalul Doven înțelesese stratagema președintelui său. Făcuse cunoscută posibilitatea unei abordări directe a navei cosmice, pentru a putea justifica acțiunea americană aflată în pregătire, fără a stârni protestele colegilor pe motiv că nu au fost cooptați într-un demers atât de important. Oricum era prea târziu, din cauza timpului foarte scurt, ca o altă putere să profite de ideea lor și să acționeze pe cont propriu, în același fel, luându-le „caimacul" unui posibil contact reușit.

*

Se făcea că ieșise din habitaclu, nu își mai amintea cum și pe unde, iar acum înfrunta furtuna roșie de la suprafața planetei.

Nu știa încotro se îndreaptă, dar dorința de a ajunge în locul acela necunoscut îi subordona toată voința.

Din când în când era nevoit să se proptească zdravăn în câte un bolovan din cei

răzlețiți pe sol, pentru a nu fi trântit de vântul care parcă își propusese să îl descompună particulă cu particulă și să îl împrăștie ca pe o pleavă, în toate zările acestei planete nebune care își făcuse un scop, i se părea lui, din a-l opri din drum. Și pentru că nu reușea să îl rupă în bucăți și nici măcar să îi erodeze voința de a continua să o înfrunte, își asmuțea și mai mult uraganul slugarnic să-l biciuiască cu praful ridicat dintre pietrele rămase goale, învârtit în spirale turbate, gonit în stratosferă, ca un urlet cosmic al neputinței sale furioase.

Nici pietrele nu-l mai ajutau. Părăsite de țărâna care le unea ca într-o familie, se rostogoleau acum derutate, dorind parcă să alerge spre praful-liant, pentru a fi îmbrățișate din nou.

Nu mai conta furtuna, nu o mai simțea. Se transformase în propriul lui destin, unul greu de suportat, dar normal, ca o viață pe care o trăiești îndurându-i toate capriciile, fără să te gândești vreodată că ai putea să o învingi, refuzând-o.

Noua viziune asupra sorții sale, îi aduse liniștea peștișorului din acvariu, în casa cuprinsă de flăcări. Parcă înainta mult mai ușor, dar, de fapt, depunea același efort, doar că nu îl mai simțea. Devenise calul de povară mulțumit de căruța sa foarte grea, dar care nu era mai grea ca cea de ieri.

După un timp, căruia nu îi mai percepuse dimensiunile, ajunse la creastă. Nici nu știa când urcase. Coborî pe partea cealaltă a muntelui, bucuros că lasă furtuna în spate, să se izbească isterizată de panta care acum îl proteja. Aici era liniște... Sau era doar obișnuința lui care îi tocise simțurile la zbuciumul permanent al destinului, creându-i o a doua natură în ale cărei coordonate, furtuna care te distrugea „dincolo”, aici te alintă...

Abia acum putea înțelege unde se află și de ce fusese chemat. Nici nu ar fi fost nevoie să părăsească habitaclu pentru asta – și foarte probabil că se afla încă acolo – dar Cei Vechi, cum îi numea el, simțeau nevoia să îl scoată în furtună pentru a-l responsabiliza pe deplin cu misiunea lui.

De data asta, dintre Cei Vechi, veniseră la Altar, și Cei Foarte Vechi. Ba parcă se adunau tot mai mulți, din toate Sargatele, semn că momentul plecării se apropia. Simțise și el asta. Nu ca o premoniție sau ca un flux telepatic temporal, ci prin durerea din oase care îl anchiloza tot mai mult, arătându-i că tocmai bătrânețea care îl mai putea ține pe loc, îi arată și că trebuie să se grăbească.

Erau mai insistenți ca oricând. Vorbele lor neauzite îl învăluiră în vârtejuri blânde, dar ferme. O mulțime de sentimente pozitive îi atingeau

ființa, făcându-l mai puternic, mai dornic de a-și vedea destinul împlinit.

Se lăsă purtat de acele mesaje nerostite, făcând din ele un leagăn de flori proaspete. Cunoștea pe de rost fiecare cuvânt al lor, de aceea nici nu trebuia să fie atent la ce îi repetau. Totuși, prin mireasma florilor care îl purtau pe petalele lor, răzbăteau spre el frânturi pe care le fredona în ritmul frecvenței energiei ancestrale a neamului său:

„Întoarce-te și îndreaptă lucrurile...!”

„Restabilește echilibrul...!”

„Ești ultimul rămas... Poartă povara vieții noastre neîmplinite...!”

„Du-ne înapoi în locul după care tânjim...!”

„Activează „Inima” și lasă-i energia să curgă...!”

Îl trezi semnalul de alarmă al computerului navei. Se frecă la ochi, neînțelegând la început ce i se întâmplase. Offf, da...! Același vis devenit obsesie, dar în altă formă...

Era conectat la dorința de echilibru și dreptate a semenilor săi, considera că are o datorie sacră pe care nu avea voie să o rateze, știa că făcuse acum ultimul său drum, că nu mai exista cale de întoarcere, se împăcase cu toate acestea, mai puțin cu un lucru. Tot neamul său avusese grijă să îi reamintească, să îl responsabilizeze, să

îi argumentează firescul deciziei, fără să mai fie nevoie de niciuna din toate aceste insistențe obsedante... înțelegea și accepta prin întreaga sa ființă, dar nimeni nu îi spusese clar și direct ce trebuie să facă cu oamenii... Se subînțelegea din vorbele semenilor, că ei, cei de azi, urmașii celor de atunci, nu mai contează, că sunt total neimportanți în contextul general, de unde și percepția lui aparentă că este trimis într-o expediție de răzbunare... El nici nu îi cunoștea, nu participase la luptă, dar era nevoit să îi judece prin conștiința colectivă a strămoșilor săi.

Într-adevăr, acum se convinsese că tocmai ei, oamenii, sunt cauza dezechilibrului, dar tot nu le cunoștea evoluția, determinările care îi făcuseră așa. De aceea avea impresia că nu ia o decizie în cunoștință de cauză, ci dă curs unei „manipulări". Nu avea niciun sentiment față de aceste ființe care populau planeta de un albastru mirific, nu îl interesau mai mult decât planeta însăși, nu mai contau în ecuația generală, dar nu îi plăcea că era pus să închidă ochii și să apese pe trăgaci, fără a-și cunoaște cât de cât victima.

De fapt, analiza stării planetei îi arătase adevărul. Ei erau de vină și puteau să dispară, nu ca o pedeapsă, ci ca un lucru firesc al restabilirii echilibrului. Nu avea remușcări din această cauză. Fusese educat în spiritul vieții și al morții, iar ciclul acesta trebuia respectat de la firul de iarbă,

până la... Ultimul Rămas, adică el, A-u-en, Prim-Aelon al celui de-al Șaptesprezecelea Sargat.

Totuși, avea nevoie de o probă a inutilității lor, o dovadă de violență nejustificată, de iresponsabilitate criminală sau altceva care să-i ușureze „apăsarea pe trăgaci”.

Se întoarse spre computerul care nu oprise încă semnalul de alarmă.

- Ce s-a întâmplat?, întrebă el.

Interlocutorul său artificial îi răspunse cu nerăbdarea de a-și demonstra vigilența:

- O navetă s-a desprins de suprafața planetei și vine spre noi. Deblochează sistemul de ripostă, pentru a o distruge!

- Stai, nu te grăbi! Să vedem mai întâi ce vor.

- Bine, mai aștept, dar dacă nu se opresc la limita de siguranță critică, sistemul se deblochează automat și atunci îi dezintegrez.

Îi blocase sistemul de arme tocmai pentru că își cunoștea nava – era altfel decât el, impulsivă, chiar violentă, neiertătoare. Semăna cu vechiul ei stăpân, a cărui structură comportamentală i se imprimase și ei în circuite.

*

La Comandamentul Planetar se iscase o forfotă printre angajații din sala mare de operații.

Generalul Doven tocmai intrase și privea, împreună cu ceilalți, ecranul mare pe care se afla în prim-plan naveta pământeană.

- Raportează!, îi ceru el ofițerului însărcinat cu analiza situației de stare imediată.

- Domnule general, naveta a părăsit de curând zona de lansare și se îndreaptă direct spre nava extraterestră.

- A cui este?

- A rușilor. A plecat de pe Baikonur...

- Au anunțat ceva înainte?

- Nu și-au dezvăluit intenția până la lansare, dar imediat după aceea ne-au transmis că acțiunea lor este în concordanță cu propunerea președintelui american care a spus...

- Da, știu, răspunde generalul, apoi pentru sine: Erau deja pregătiți, iar noi le-am dat ocazia să-și justifice acțiunea...

Nu știa ce plan au, dar își putea imagina că vor încerca un contact, fie doar vizual, din exterior sau poate chiar printr-un abordaj. Lua în calcul și intenția rușilor de a face doar o cercetare prudentă a musafirului cosmic, dar, în cazul acesta, de ce ar mai fi făcut un asemenea efort, doar pentru atât de puțin.

Se mustră pentru aceste presupuneri. Degeaba își uniseră eforturile la nivel planetar, dacă mentalitățile lor rămăseseră de pe timpul

„Războiului Rece”. Putea foarte simplu să-i întrebe.

- Fă-mi legătura cu Comandamentul rus!, îi ceru el ofițerului însărcinat cu legăturile inter-state.

- Ne-au contactat ei chiar acum, i se răspunse.

Generalul Doven intră direct în subiect:

- Domnule general Klikov, ce intenții aveți în legătură cu naveta trimisă?

- Domnule general Richard Doven, i se răspunse cu un ton protocolar, acțiunea noastră este perfect justificată de propunerea președintelui american de a...

- Da, generale, știu, nu mai discutăm aceste detalii, nu mai avem timp, spuneți-mi care sunt intențiile părții ruse?

- Vrem să facem o cercetare la fața locului a navei extraterestre și...

- Și, în afară de pozele pe care le puteați face și prin sateliții de observare, ce mai intenționați?

- Imediat după aceea, naveta noastră va sta la dispoziția Comandamentului Planetar pentru a fi folosită la nevoie. Este contribuția noastră la efortul comun de salvare a planetei.

- Luați în calcul un abordaj, generale?

- Dacă se va decide asta în Consiliul Președinților, noi...

- Dați-mi voie, vă rog! Deci, ați trimis naveta acolo, fără să știți prea bine ce vreți să faceți cu ea.

Ironia din glasul lui Doven îl determină pe generalul Klikov să renunțe la tonul diplomatic:

- Oricum, dacă nu o făceam noi, ați fi făcut-o voi, deci e cam același lucru, dacă servește interesului nostru comun.

- Mda, ați vrut să fiți primii, generale, dar mă gândesc că poate fi un lucru foarte periculos. Trebuia să mai așteptăm până la momentul în care o astfel de misiune devenea mai sigură. Nu știm foarte bine intențiile extratereștrilor.

- Cum să nu le știm! Ne-au bulversat întreaga planetă. Noi considerăm că am fost deja atacați, dar nu vrem să conștientizăm asta. Riposta noastră nici nu mai este o chestiune de timp, ci doar una de decizie.

- Ooo!, să nu-mi spui, generale, că naveta transportă și vreo armă nucleară!

- ... Nuclear putem lovi și de jos...

Era un răspuns în „coadă de pește” pe care generalul Doven nu mai avu timp să îl descâlcească. Naveta deja se apropiase de nava străină și se pregătea acum să se înscrie pe o orbită circulară în jurul acesteia, dar nu mai avu timp pentru asta. O lumină străfulgerată uni cele două corpuri. Aproape instantaneu naveta

pământeană explodă, împrăștiindu-se ca un foc de artificii.

După un scurt moment în care toată lumea rămăsese perplex, se auzi glasul generalului Klikov:

- Exact ce spuneam. Trebuie să ripostăm imediat.

Generalul Doven făcu semn să se închidă legătura. Nu era foarte surprins de cele întâmplate. Se așteptase și la un asemenea răspuns din partea străinilor care puteau considera gestul ca fiind unul belicos. Îl îngrijora acum turnura pe care o luaseră lucrurile. Indiferent de conjunctura inițierii lui, conflictul odată început, cu greu va mai putea fi aplanat. Despre tratative și cooperare între părți, ce se mai putea spune? Acum trebuia lucrat la repararea „stricăciunilor" deja produse. Se bucura, totuși, că nu își trimisese el echipa într-o astfel de acțiune ce se dovedise a fi sinucigașă.

Știa că va urma sigur o video-conferință urgentă a șefilor de state și de aceea ieși din sala de operații și merse direct spre sala de întâlnire cu aceștia. Pentru că timpul îi era foarte prețios și nu își permitea să-l irosească, profită de deplasare pentru a o contacta fugitiv pe Claire Carter. Era mai mult o încercare a sa de a ieși psihologic din momentul dramatic anterior, având speranța că fata îi va mai ridica tonusul cu vești bune.

- Ce mai este pe la voi, draga mea?, o întrebă el zâmbindu-i cu greu, văzându-i chipul pe ecranul comunicatorului.

- Domnule, facem progrese mari în traducerea textelor, dar nu am descoperit încă nimic atât de deosebit care să ne ajute în situația de față; nimic față de ce v-am transmis până acum. O să includ noutățile în raportul periodic. Totuși...

- Mă bucur să aud că faceți... Da, spune!

- Se întâmplă ceva cu Andrad Șoimu.

- Ce anume?, redeveni generalul îngrijorat. Dacă vă simțiți în pericol, vă retrag imediat de acolo.

- ... N-aș spune că suntem în pericol, dar Andrad a devenit alt om. Se dedică parcă 3oo% muncii sale, dar mai îngrijorător este că are... un fel de... viziuni.

- În ce sens?!

- În momentul când traduce, vede și... imagini cu ce s-a întâmplat în urmă cu acele milenii... Parcă ar fi fost conectat la ceva.

- Interesant! Dar tu cum te simți?

- Mie nu mi se întâmplă asta, dar mă simt și eu... bine, parcă am mai multă energie. Sinceră să fiu, încerc să cred că apariția acestei nave extraterestre ar putea avea niște efecte benefice, cel puțin asupra unora dintre noi.

- Tocmai ce a distrus o navetă rusească trimisă spre ea.

- Daa??!! Ah, ce complicat!

- Nici nu știu ce să vă spun să faceți. Probabil că se va lua decizia de a riposta, așa că este mai sigur pentru voi să rămâneți deocamdată acolo. Dar cu condiția să mă informezi imediat ce constați o înrăutățire a situației.

- Mai este ceva, domnule.

- Ce anume?

- Andrad insistă – mai mult decât îl caracterizează, ceea ce mă face să cred că are legătură tot cu viziunile lui ciudate – să ajungă la capătul tunelului principal. Spune că acolo ar putea fi cheia misterului.

- De unde știe asta? A găsit indicii în textele traduse?

- Tocmai că nu a găsit. Este ceva care, cred eu, face parte tot din transformarea asta a lui.

- Înseamnă că ceva sau cineva îl influențează de la distanță... Dar de ce tocmai pe el?

- Poate pentru că este o fire mai slabă și îi poate fi accesat creierul mai ușor. Zic și eu.

- Nu mai am timp acum; trebuie să intru la conferință. O să-ți trimit toate datele mele legate de ce se află la capătul tunelului, în speranța că vă vor ajuta la ceva. Ținem legătura și n-ar fi exclus ca rezolvarea problemei să se afle în mâinile

voastre, cu atât mai mult cu cât la noi, orizontul devine tot mai întunecat...

*

După multe insistențe, Claire Carter îl convinsese pe prietenul ei să mai facă o pauză.

Cu toată graba lor în a rezolva criza planetară, nu voia, totuși, să îl epuizeze psihic pe Andrad sau și mai rău, să îl scape definitiv prin cine știe ce viziuni halucinante. După discuția cu unchiul ei, îi era teamă ca el să nu ajungă o unealtă în mâinile celor care luau decizii la cel mai înalt nivel, un pion de sacrificiu pe care îl uzezi la maxim pentru a-ți atinge scopurile, după care îi poți suplini dispariția cu o medalie de onoare, în plus, lăudându-te și că ai rezolvat problema pentru care, de fapt, au pierit alții. Nu îl includea aici pe generalul Doven, știindu-i principiile, dar realiza că acesta, la rândul lui, este foarte constrâns în mișcări, de deciziile altora.

Noroc că mai trebuia să mănânce din când în când, că altfel tânărul ar fi lucrat fără oprire, împins de la spate de o forță nevăzută ce emana, parcă, din pereții aceia misterioși. Chiar și la masă îl aducea din ce în ce mai greu.

- Hai, acum că te-ai oprit, fă o pauză și de gândire, deconectează-te total de la textele astea care tind să te acapareze cu tentaculele lor

nevăzute! Deci, stop pe durata mesei, că altfel te pierzi cu totul și nu mai reușesc să te aduc în lumea reală!

El nu reacționă, rămânând dus pe gânduri. Fu nevoită să îl pălmuiască ușor, așa, mai mult drăgăstos, pentru a-l ajuta să se dezmeticească. Apoi îi repetă cele spuse. Acum Andrad înțelese și îi răspunse, ca și cum nu despre el fusese vorba:

- De ce spui asta? Parcă ai vrea să zici că am luat-o razna.

- Păi, ai luat-o. Cred că energia aia care este emanată din capătul celălalt al tunelului, ți-a făcut ceva.

- Dar ție de ce nu ți-a făcut?

-... Pentru că eu sunt mai rezistentă. Hai, nu te supăra, că am glumit. Poate că le face ceva numai celor foarte inteligenți.

- Presupun că și acum glumești.

- Nu, acum am spus adevărul...

Se apropie de el cu intenția de a-l săruta ca pe un iubit – așa îi venise dintr-o dată, fără să știe de ce – dar el fiind nepregătit pentru un sărut pasional, se aplecă după obiceiul lor și îi oferi obrazul. Când înțelese intenția ei, se înroși de emoție și o cuprinse cu brațele, ca să-și mascheze fâstâceala. Apoi nu găsi altceva de făcut decât să devieze discuția către ceva neutru din punct de vedere sentimental:

- Dacă tot ne-am oprit, hai să recapitulăm ce-am mai descoperit!

Simțea că devine penibil cu recapitulările lui, folosite ca o perdea de fum prin care își masca, atât de stângaci, iubirea. Dar fata era interesată de asta, chiar dacă doar ce își propusese să-l deconecteze de la presiunea descifrării textelor. Îi spuse:

- Păi ce să recapitulăm, că eu nu prea mai știu ce ai descoperit. Stai cu ochii în pereții ăia și de mine nu mai ai habar.

- Nu-i adevărat... eu...

- Da, tu bolborosești fraze neînțelese, ai vedenii despre timpuri ancestrale, iar mie îmi spui doar ce îți scapă printre vise.

- Dar ți-am spus cum mi-am explicat acea dilemă a noastră legată de complexitatea prea mare a acestui tip de scriere.

- Da, prin concluzia că oamenii și extratereștrii au conviețuit o perioadă în bună înțelegere, atât cât să aibă timp să facă un schimb cultural din care a rezultat și modul acesta de scriere cu complementaritate. A fost printre puținele lucruri importante pe care le-am aflat de la tine. În rest, doar frânturi.

- Iartă-mă, te rog, dar să știi că nu îți ascund nimic. Am ajuns la un volum destul de mare de informații, însă nu am reușit să le pun cap la cap într-un tot unitar cursiv și explicit. Îmi este destul

de greu să îți spun lucruri pe care nici eu nu știu cu ce să le leg ca să se potrivească.

- Tocmai aici cred că greșești. Dacă aș cunoaște și eu aceste calupuri de date, poate că, împreună, ne-ar fi mai ușor să le asamblăm.

- Da, cred că ai dreptate. Hai să-ți spun! Când au venit extratereștrii, pământenii se aflau într-un alt fel de societate față de cea pe care o avem noi acum. Erau mult mai... ecologiști, ca să zic așa, mai apropiați de natură, consumau resursele cu măsură, având o dezvoltare mai puțin sau aproape deloc industrială și mai mult spirituală. De fapt, nu este nicio surpriză, cam așa ni-i închipuiam și noi pe strămoșii de acum... ehee!, nu știu câte milenii.

- Da?! Eu mi-i închipuiam cu păr pe ei și cu bâta în mână.

- Trebuie să acceptăm că civilizațiile sunt ciclice. Între vârfuri evolutive, se mai ajungea și la... ghioagă.

- Da, știu, am glumit. Deci, erau ecologici oamenii noștri de atunci. Ce bine ar fi fost dacă rămâneam până azi așa!

- Nu am rămas tocmai din cauza extratereștrilor. Aceștia erau niște cuceritori, având o societate tehnologică foarte avansată.

- Normal, altfel nu ar fi putut ajunge până aici.

- Da, mai ales că, se pare că nu au ajuns la noi de prea aproape. Planeta lor natală este localizată, cel puţin aşa prevede un paragraf, la aproximativ douăzeci şi unu de ... gadroane de noi, cu referirea că acest „gadron" ar fi un an-lumină de-al lor. Presupunând că planetele noastre sunt aproximativ la fel, cu aceleaşi caracteristici, putem spune că şi perioadele de revoluţie ar fi asemănătoare, deci, gadronul lor ar fi cam cât un an lumină şi de-al nostru.

- Deci, sunt tot din galaxia noastră, dar nu şi din sistemul nostru solar.

- Stai să vezi cum stau lucrurile! Când ei au fost izgoniţi de către pământeni – doar o parte a lor, deoarece marea majoritate a pierit în războiul dintre lumile noastre – au mai avut la dispoziţie doar o singură navă şi... aici am o întrerupere de date.

- Spune cam ce se deduce din texte!

- Că nu prea aveau toate cele necesare, nefiind pregătiţi pentru o călătorie atât de lungă, fapt ce i-a determinat să fugă mai aproape. E doar o presupunere născută din date incomplete.

- Dacă erau mai aproape, de ce nu s-au întors mai repede?

- Asta nu mai ştiu. Poate că le-a luat timp să se refacă, să se pregătească de luptă...

- Mda, se pare că acum s-au refăcut complet. Ți-am spus oare că au distrus o navetă rusească ce intenționa să se apropie de ei?

- Nu. Deja ne-au atacat?!

- Să vedem cum vor mai decurge lucrurile acolo la suprafață. Spune-mi, te rog, ai găsit informații certe privind cauza conflictului dintre noi și ei? Știi măcar cine a început războiul atunci?

- Este precizat destul de clar. Motivul războiului a fost intenția extratereștrilor de a acapara planeta noastră. Ei veniseră aici în căutarea unui spațiu care să le asigure evoluția civilizației lor. Aș îndrăzni eu să spun, după cum reiese din scrierile complementare, că a existat de la început și o contradicție de principii, temperamente, obiceiuri între cele două părți. Războiul era, oricum, inevitabil, încă de când au pus prima dată piciorul pe planeta noastră. Deci, aproape că nici nu mai contează cine l-a început, dar este de presupus că pământenii au fost victime ale ocupației extraterestre, iar, la un moment dat, și-au cerul libertatea înapoi. Aaa!, ar mai fi ceva de spus aici. Face parte din datele neelucidate complet, dar merită amintit. Extratereștrii ăștia aveau un plan de... , să folosesc un termen care se potrivește cel mai bine cu ce am găsit eu, de schimbare a planetei noastre. Voiau să o

transforme în altceva, nu știu în ce, sau voiau să schimbe radical modul de trai aici la noi.

- Oare, ar putea fi acel cristal de la capătul acestui tunel, o piesă determinantă a acelei schimbări? Ai găsit ceva în acest sens? Fac o astfel e speculație, gândindu-mă că atunci, demult, poate că le-a rămas treaba neterminată și de-aia au ținut morțiș să se și întoarcă, pentru a încheia transformarea planetei noastre în acel „altceva”. Să ne gândim doar la faptul că, nici nu s-au întors bine extratereștrii ăștia, că s-a și activat cristalul acela lăsat, foarte probabil, tot de ei aici, care ne dă planeta peste cap. Auzeam că activitatea vulcanică generală a crescut de patru ori și continuă să se amplifice, plus alte și alte schimbări care sunt în curs de desfășurare. Uoauu!! Fii atent ce mi-a venit în gând! Dacă acești străini au alt mod de viață comparativ cu noi, poate asemănător, dar totuși diferit?! Mă refer la concentrația de oxigen, la presiunea atmosferică, la temperatură și la alte asemenea caracteristici care nu au cum să fie identice. Iar cristalul nu face decât să schimbe toate acestea, astfel încât traiul pe Pământ să fie mai pe placul lor. Am deviat puțin și, în cazul de față, nu este bine să ne afundăm în speculații. Mai spune tu alte lucruri care au un grad mare de credibilitate!

- Aș mai adăuga faptul că în timpul destul de lung al conviețuirii civilizațiilor noastre, s-a

făcut și un... schimb de mentalități. Unii de-ai noștri au început să se comporte ca ai lor.

- Da, bineînțeles, am luat de la ei ce aveau mai rău! Cum altfel?! Și uite-așa am ajuns să ne umplem istoria de fărădelegi. Mă și gândeam cum de ne-am transformat din buni ce eram, în răi ce suntem? Puterea exemplului personal!!

- Măcar de ar fi luat ei ceva bun de la noi...

Terminaseră de mâncat. Andrad se ridică, îndreptându-se spre locul său de lucru, pentru a se apuca din nou de tradus.

Fata îl urmă, dar iar profită de drumul până acolo, pentru a-l mai iscodi de ceva:

- Mai spune-mi, te rog, despre viziunile tale!

- Eeee!, nu sunt viziuni. Pur și simplu, în anumite momente, atunci când traduc mai fluent, îmi apar și imagini care corespund acelor texte. Nu înțeleg mecanismul de producere a acestui fenomen. N-ar fi exclus ca la textele astea ale noastre, de fapt, ale lor, să fi fost atașate și imagini.

- Adică avem de-a face cu o scriere... audio-video!?! Este posibil, având în vedere că ea era deja bidimensională prin cele două inserări, normală și complementară, după cum le-am numit noi. Dar eu de ce nu percep nicio imagine. Aaaa!, pentru că nu traduc. O să stau de acum încolo cât mai aproape de tine și te rog să traduci cu voce

tare, ca să fiu și eu părtașă la toate astea! Să stai fără grijă, căci nu o să-mi asum nimic din meritele tale.

- Le împart bucuros cu tine, numai să ieșim cu bine din toată povestea asta.

- Să sperăm că vom ieși. Auzi?!, dar cum rămâne cu autorii textelor? Revin la o discuție anterioară. O scriere atât de complicată – și video pe deasupra – aparține mai degrabă extratereștrilor decât pământenilor.

- În „viziunile” mele am văzut multe ființe mergând prin aceste tuneluri.

- Daaa?!! Și de ce nu mi-ai spus? Cum arătau? Erau oameni sau extratereștrii?

- Nu pot să spun sigur, deoarece imaginile îmi parvin de cele mai multe ori distorsionat, ca într-un vis grotesc. Erau sigur umanoizi, ca niște imagini proiectate lăbărțat pe pereți, dar înclin să cred că nu erau oameni. Dacă ne gândim că și cristalul acela răspunde la comanda celor din nava străină, putem aprecia că tot ansamblul acesta subteran a fost construit de extratereștrii. Poate că aici își creaseră o atmosferă artificială, prin care au reprodus condițiile specifice planetei lor.

- Și eu m-am gândit la asta. Dar cum rămâne cu sensul acestor scrieri? Chiar tu spuneai că... „doar nu scriau ei, de propria lor invazie!”

- Eee, asta o punem pe seama subiectivismului traducerilor noastre. Suntem

tentați mereu să intrăm în pielea celui care povestește, să ținem cu naratorul și chiar să răstălmăcim sensul cuvintelor pentru a corespunde cu varianta care ne convine. O facem involuntar. De asemenea, să ținem cont și de faptul că – și o spun chiar eu, cel care a construit algoritmul de traducere – există o marjă de... improbabilitate a sensurilor. Soft-ul este uman și traduce în parametrii în care a fost creat. De aceea a fost necesar și un departament de interpretare; adică la sfârșit, când întreaga traducere este încheiată, urmează să se facă o ajustare, o punere de acord a tuturor sensurilor parțiale adunate. Altfel nu se poate, că nimeni nu a fost contemporan cu autorul, pentru a-i înțelege acestuia toate subtilitățile. Deducția ocupă un loc foarte important aici.

- Offf!, în ce situație complicată ne aflăm!

- La fel de adevărat este și că toată această narațiune poate fi o cronică a vremii respective. Adică, cei care au scris-o, s-au străduit să respecte adevărul istoric. Că le-a convenit sau nu ce au de scris, mai puțin a contat, dar au respectat semnificația evenimentelor. Așa fac cronicarii, că dacă ar minți, ce s-ar alege din istorie?!

Ajunseră la destinație. Pentru că se depărtaseră cu traducerile de cortul lor, făceau drumul acesta cu un vehicul electric pe care îl conducea Claire.

Coborâră din mașinuța silențioasă și se urcară amândoi pe scară. Apoi pufniră în râs și coborâră amuzați. Aveau de lucrat jos; scara trebuia să mai aștepte puțin.

Fata se gândi că este bine dacă mai au chef de râs. Înseamnă că nu-i totul pierdut. Sau poate că este doar starea de spirit a doi tineri care se plac și cărora nu le mai pasă de ce se întâmplă cu Lumea.

Totuși, lui Andrad îi păsa. Nu de Lume, ci de ceva bizar care îl gonea de la spate. El uită repede de toate și își reîncepu lupta mută cu necunoscutul care îl ademenea din pereții misterioși, a căror piatră i se părea doar un paravan în fața unor taine care îl chemau tot mai insistent. Și mai avea și acea tendință greu de stăpânit, de a ajunge la capătul tunelului. Ceva parcă îl chema acolo, dar înțelegea că nu poate să plece până nu smulge stâncii, misterul ascuns printre mileniile de așteptare.

Claire îi sesiză imediat concentrarea și aparenta detașare de realitate; prea rapide, ca să le pună doar pe seama pasiunii lui. Devenise clar pentru ea, că Andrad este cu atât mai influențat, cu cât ajunge mai aproape de pereții cu texte. Când reușește să îl conducă la masă, unde se depărtează de zona critică, el își revine. Era de reținut și de inclus în raportul periodic.

*

În Consiliul Președinților se luase decizia de ripostă armată asupra navei extraterestre; cu certuri, cu argumente țipate, cu discuții interminabile, dar cu majoritatea de voturi necesară. Atmosfera tensionată fusese justificată de criza enormă în care se afla Omenirea. Devenise totul pe viață și pe moarte, deci trebuia acționat cât mai repede, cât încă se mai putea.

Atacul urma să fie inițiat din trei direcții diferite, pentru a limita posibilitatea de reacție a inamicului – de pe mare, din sudul oceanului Atlantic, de către americani, din Extremul Orient de către ruși și din Mediterana de către europeni. Chinezii rămâneau în rezervă, pentru ca, la momentul potrivit, să dea lovitura de grație, dacă ar mai fi fost necesar.

A-u-en încă medita rezemat cu capul de fotoliu. Nu știa că dobândise statutul de inamic. Se gândea la acea navetă distrusă și spera să nu fi avut echipaj. Nu că ar fi contat prea mult în condițiile de față, dar credea că fusese o încercare a lor, ratată din cauza temperamentului violent al navei sale, de a stabili un contact cu el.

Nici nu știa ce ar fi fost de spus într-un astfel de caz. Ce să le transmită el oamenilor? „Vedeți că am venit să vă distrug civilizația.”? Sau că „Nu am nimic cu voi, dar misiunea mea

este mai presus de importanța existenței voastre.”? Și cum ar fi reacționat ei? Probabil, violent, deoarece chiar el i-ar fi pus într-o situație de legitimă apărare, așa cum și ei îl puseseră pe el, trimițând naveta aceea prea aproape.

Dintr-o dată îl deranjă același semnal de alarmă emis de computerul navei sale.

- Acum ce mai este?, întrebă el, privind în același timp, ecranul.

- Suntem atacați din trei direcții.

- Vin arme sau navete de contact?

- Sunt arme nucleare de capacitate mare.

A-u-en deveni surprins. Nu se așteptase la asta. De ce ar fi lansat oamenii un atac atât de puternic împotriva lui? Înțelegea că... poate se simțeau amenințați de prezența sa acolo, dar ca să îți expui în același timp și propria planetă la o masivă radiație nucleară, era de neînțeles pentru el.

Comandă navei să se îndepărteze, până la distanța la care distrugerea celor trei rachete, să nu mai pună în pericol biosfera planetei. Apoi dădu ordinul de contracarare a atacului.

Pentru astfel de comenzi nu mai era nevoie să convingă nava de utilitatea lor. Avea ea în programul intim, sisteme de autoprotecție.

Mai greu urma să îi fie acum când intenționa – se decisese, ca urmare a atacului

neprovocat al oamenilor – să activeze „Inima”, ca fază principală a misiunii sale.

Înainte de a face efortul mental de a constrânge nava să-i accepte decizia, mai scoase o dată, de la piept, bucata de cristal în care se aflau spiritele contopite ale strămoșilor săi rătăcitori, a căror dorință fusese să fie aduși alături de ceilalți. Chiar și el, care se născuse mult mai târziu, și încă pe planeta de refugiu, înțelegea sacralitatea gestului.

*

Claire Carter se depărtase puțin pentru a vorbi cu generalul Doven. Când termină, se întoarse lângă Andrad, cu o mină îngrijorată.

Ca să îl scoată mai repede din starea lui de concentrare, îl întoarse spre ea și îl cuprinse cu brațele în jurul mijlocului, lipindu-și, în același timp, capul de pieptul lui.

Gestul ei avu efectul scontat. Tânărul se scutură puțin, parcă înfiorat de mirosul parfumat al unei flori, după care o prinse de umeri, depărtând-o puțin pentru a-i întâlni privirea.

- Ce s-a mai întâmplat?, întrebă el încă puțin absent, dar făcând efortul de a-și reveni.

Își cam dăduse seama că atunci când are ceva important de transmis sau de aflat, prietena lui recurge la astfel de mici stratageme care lui îi

plăceau foarte mult, chiar dacă suspecta că au în ele și o doză de alintare interesată.

- Am primit niște vești; și nu sunt bune...

- Ce putea să se întâmple mai rău decât ne așteptam?! Asteroidul nu a mai căzut, iar nava asta, oricât de ostilă ar fi, nu cred că poate depăși dezastrul unui impact cosmic.

- Dar tinde să îl egaleze... S-a luat decizia la nivelul cel mai înalt, de a se distruge nava străină, iar riposta noastră s-a produs deja.

- Și, probabil, musafira a rămas vie și nevătămată, nici măcar zgâriată. Nu era de așteptat? Doar nu și-a făcut cineva iluzii că ăștia merg prin spațiu cu nave de carton!! Prostia a fost a noastră, că am atacat.

- !!... Până la urmă, avem și noi dreptul să ne apărăm, nu?!

- Când suntem atacați, da, dar nu așa... preventiv.

- Tu ce faci acum, ai început să ții cu ei?! Influența asta misterioasă care se manifestă asupra ta, o fi presupunând și așa ceva? Când începi să fii de-al lor, măcar să mă anunți la timp!

- Scuză-mă, nu am vrut să te supăr! Ziceam și eu așa... Spune-mi ce s-a întâmplat!

- Nu m-am supărat, dar acum chiar că nu mai avem încotro. Trebuie să găsim cât mai repede o soluție salvatoare. Rachetele trimise de

noi au fost distruse înainte de a-și atinge ținta. Apoi, toate celelalte au avut aceeași soartă.

- „Toate celelalte”!!?? Dar cât au mai tras? Nu și-au dat seama că este inutil?

- Ce este mai grav, că la scurt timp după atacul nostru, s-a detectat un alt flux de particule îndreptat spre Pământ, din partea navei cosmice., având ca efect, aceeași încărcare energetică, dar de nivel mult mai înalt ca precedenta dată, a acelui cristal care a fost supranumit ”Diamantul”.

- Păi, dacă am tras în ei ca la Revelion, mi se pare normal să reacționeze așa.

- Normal, nenormal, cert este că acum ne atacă și ei.

- Parcă dedusesem că acel cristal nu este o armă, ci doar un mecanism de schimbare a unor parametri. Sau oricum, ceva cu altă destinație decât cea de atac.

- Nu știm ce face cu adevărat cristalul ăsta, dar activarea lui la un nivel superior, a făcut ca planeta noastră să o ia razna. Tot ce se poate înrăutăți din punct de vedere meteorologic, tectonic, mareic... a făcut-o deja și continuă cu perseverență.

- Nu am mai simțit cutremure...

- La noi au mai fost doar câteva ușoare, dar, de exemplu, Cercul de Foc al Pacificului, arde la propriu. Nu ar fi exclus ca această arie în care ne

aflăm noi acum, să fie protejată, pentru a deveni noua lor locuință... Iar în rest, distrug.

- Și noi ce mai putem face? Nu cred că, traducând în continuare toate aceste texte, îi speriem cu ceva!

- Generalul Doven vrea să afle cât mai repede posibil, cum i-au învins oamenii din trecut, pe strămoșii acestor extratereștrii. Este o informație vitală și trebuie să ne concentrăm asupra ei. La Comandament se apreciază că mai avem la dispoziție doar câteva zile, cel mult o săptămână, dacă lucrurile evoluează în același ritm.

- Și apoi ce se întâmplă?

- Of, ești culmea! Ce o să se-ntâmple? O să ne iasă lava prin șireturi, o să ne ajungă apa mării la cablurile de înaltă tensiune, o să ne crape planeta ca un pepene copt. Cam lucruri de-astea... mărunte!!

- Am întrebat cu un scop. Voiam să știu dacă s-a calculat cam până unde vor merge aceste transformări planetare. Nu cred că extratereștrii au intenția de a distruge planeta, ci doar să și-o pregătească pentru ei, fapt ce duce la presupunerea că am putem conviețui, chiar dacă în condiții mai grele pentru noi. Oricum, este mai bine decât o ciocnire cu un asteroid.

- Mda, poate fi o soluție de avarie, dar putem să lăsăm aceste preocupări în grija

specialiștilor. Noi trebuie să găsim arma sau modalitatea prin care am câștigat atunci.

- Să știi că am dat de niște informații în acest sens, dar nu cred că o să-ți convină ce vei auzi.

- Nu contează ce-mi convine mie, spune!

- Povestea este puțin mai lungă, dar încerc să o sintetizez. Atunci când au venit prima dată, extratereștrii stăteau grupați în niște... nu știu ce echivalent să găsesc pentru a fi cât mai aproape de adevăr... niște forturi, un fel de cetăți, oricum niște zone numai ale lor.

- Deci, nu s-au amestecat cu pământenii.

- Ba se amestecau, dar doar atunci când voiau ei. În aceste spații, forturi, cetăți sau ce or fi fost ele, pe care le numeau... „habitacluri" stăteau numai ei, fără ca ai noștri să aibă vreodată acces acolo. Erau un fel de zone tabu pentru pământeni. Totuși, atunci când a început războiul, strămoșii noștri au reușit să pătrundă într-unul din aceste forturi, habitacluri – i se precizează și numele, se chema „Aruna". Era unul important, cel mai important dintre toate, probabil capitala extratereștrilor. Spun asta deoarece, pe lângă alte referiri la importanța ei, am găsit-o în vreo două locuri și sub denumirea de „Aruna Regia".

- Cum au pătruns și ce au făcut apoi?, întrebă fata cu sufletul la gură, în speranța de a afla soluția pentru alungarea străinilor.

- Au pătruns... o să ți se pară ciudat, cu ajutorul unor... vrăji.

- Vrăji?!! Sigur este o traducere bună?

- Nu știu cât de bună este traducerea, dar alta mai bună de atât, n-avem de unde să luăm. Poate fi un sens figurativ. Având în vedere tipul societății de atunci, una mai arhaică, mai ancorată de miturile naturale, putem deduce că aceste „vrăji” puteau fi și, de exemplu, niște fierturi de plante sedative sau halucinogene cu care au fost păcăliți cei din Aruna.

- Hai, măăăii!! Pe ăștia nu reușim să îi atingem nici cu rachetele nucleare și crezi că îi putem prosti cu infuzie de mușețel!?” Offf!!, nu mai înțeleg nimic... Este atâta ambiguitate în toată povestea asta... ba eram evoluați, ba eram arhaici, ba ne-am înțeles, ba ne-am războit, ba i-am învins, ba doar i-am vrăjit, om fi scris noi, or fi scris ei... cine să mai priceapă?! Ne chinuim degeaba, că nu ne ajută la nimic...

- Eu îmi dau toată silința, dar...

- Ooo, iartă-mă! Nu te învinuiesc pe tine. Tu faci un efort extraordinar, chiar supranatural, dar îmi pare rău că tocmai într-un asemenea moment, de cotitură pentru Omenire, noi nu avem nicio soluție, niciun reper clar de care să ne agățăm, măcar doar cu speranța.

- Un moment ca ăsta, vine foarte, foarte rar, dar este inevitabil, așa că...

- Totuși, să nu dezarmăm! Încă nu suntem învinși. Trebuie să le găsim noi o chichiță. Continuă cu relatarea faptelor! Au intrat ai noștri în Aruna asta și ce au făcut în ea?

- Au folosit armele acesteia, pentru a le distruge extratereștrilor celelalte habitacluri. Asta spus așa, în mare, dar desigur că sunt relatări despre mai multe întâmplări care aparțin acelui eveniment.

- Deci, dacă ar fi să repetăm strategia de luptă a strămoșilor noștri, ar trebui să ajungem și noi pe nava asta de-acum și să încercăm să o distrugem din interior, dar nu înainte de a neutraliza și „Diamantul”.

- Și cum o s-o facem, că nici măcar mușețel nu avem?!

Claire îl privi puțin mirată de faptul că lui încă îi mai arde de glume, apoi se descărcă într-un râs zgomotos care nu avea legătură cu buna dispoziție, fiind doar o golire de tensiunea psihică de care se încărcase în ultima perioadă.

Când se liniști, își puse iar capul pe pieptul lui Andrad, ca și cum acolo s-ar fi aflat ultimul refugiu de pe planetă.

Stătu așa câteva zeci de secunde cu dorința iluzorie de a îngheța timpul până la găsirea unei soluții izbăvitoare.

Nici el nu o deranjă, dar se concentra mai puțin pe criza planetară, gândindu-se la modul

cum a evoluat relația lor. Nu îi convenea turnura pe care o apucaseră lucrurile în privința asta. Chiar dacă erau mult mai apropiați, cel puțin fizic, și Claire venea la pieptul lui în modul cel mai firesc, simțea că au ajuns într-un punct mort al prieteniei lor. În loc să devină îndrăgostiți, ei ajunseseră doar foarte buni amici. Acum se puteau atinge, pupa, îmbrățișa, dar o făceau ca într-o prietenie de cartier. În el fierbea aceeași tensiune amoroasă care se vaporiza efervescent la fiecare atingere a ei, dar tot nu avea curajul de a-și mărturisi sentimentele profunde care îi tulburau ființa. Îl încântase atât de mult propunerea ei de a deveni prieteni, dar fusese suficient de bleg să nu exploateze momentul, transformându-se pentru Claire, dintr-un potențial iubit, într-un confident de ocazie care își va pierde importanța odată cu dispariția motivului pentru care stau acum împreună.

Noroc că acea energie necunoscută care emana din pereții de stâncă îl obliga să muncească înzecit, îl chema spre adâncimea tunelului, îl transpunea uneori în altă lume, făcându-l să uite că și-o dorește pe Claire mai mult decât o armă eficientă împotriva extratereștrilor.

Îl trezi din gânduri, replica întârziată a fetei:

- Nu știu cum să o facem, dar trebuie neapărat să aflăm.

- Ar fi o soluție...

- Da?!! Știi cum am putea ajunge pe nava străină?

- Printr-o... „vrajă”.

- Da? Și de unde o luăm? Din grădina cu zorele? Ce vrei să spui?

- Îți spuneam de rețelele energetice de date care sunt asociate textelor.

- Nu mi-ai spus de așa ceva. Te referi la componenta aceea audio-video presupusă de noi?

- Și da și nu. Cum, nu ți-am spus despre traducerea complementară a acestui aspect?

- Nu mi-ai spun nimic. Vezi că mie nu-mi spui mai nimic?!

- Scuză-mă, dar cu atâtea date în cap, nici eu nu mai știu ce spun și ce nu. Denumirea asta de „rețea energetică de date” am scornit-o eu pe moment, că nu știam cum să-i zic. Este un fel de... energie recurentă a faptelor trecute, care este imprimată în aceste texte. Ca o întoarcere în timp; de fapt nu noi ne întoarcem, ci informațiile de atunci au fost conservate într-un anume tip de energie, necunoscută nouă desigur, iar acum pot fi accesate în momentul în care te conectezi la rețeaua lor.

- Este cumva motivul pentru care ți se arată ție acele imagini?

- Este cea mai probabilă explicație.

- Dar tu cum reușești să accesezi rețeaua asta?

- Habar n-am. Posed, poate întâmplător, o anume caracteristică, ceva...

- Și cu ce ne ajută asta? Crezi că poți ajunge „imaginativ” pe nava lor? În asta constă vraja?

- Nu am cum să ajung pe nava lor în acest mod, deoarece imaginile de care vorbim s-au întâmplat deja; și-ncă foarte demult. Dar, din câte am înțeles, rețeaua asta de date recurente are, din loc în loc, niște noduri, unde datele sunt mult mai concentrate. Un astfel de punct se află în continuarea tunelului, nu chiar departe de noi. De la el încolo, textele dispar, rămânând doar această rețea invizibilă care se poate continua până la capătul tunelului.

- Dispar?! Rămânem și fără texte? De unde știi?

- Am fost și m-am uitat, atunci când ai vorbit tu ultima dată cu unchiul tău. Iar acolo, la Diamant, ar putea fi centrul tuturor datelor, unde se găsesc toate informațiile de care avem nevoie. Spun asta, deoarece am perceput că rețeaua este din ce în ce mai puternică, pe măsură ce ne depărtăm.

- Bun, și de ce nu te-ai conectat la acel nod? E o procedură mai complicată?

- Mmmm!...

- Doar știi câtă nevoie avem de informații! Trebuie să încerci, mai ales că, sfârșindu-se scrierile, prezența noastră aici se va mai justifica doar „traducând” rețeaua asta energetică.

- Nu e chiar atât de simplu. Nu știu dacă rezist unei asemenea solicitări.

- Aaaa!, înțeleg... Atunci nu risca! Viața ta este mai prețioasă decât orice, pentru că fără tine, nimeni nu ar mai ști să traducă atât de repede și de complex; dar nu numai din cauza asta... Trebuie să găsim altceva. O să vorbesc imediat cu unchiul meu, să-i pună pe cercetători să creeze un aparat care să transforme energia asta în imagini. Nu pare a fi un lucru imposibil – la aceeași frecvență, cu un modulator ceva, până la urmă este vorba de un semnal video.

Ar fi vrut să o întrebe: „Și din ce altă cauză?”, cu speranța că ea ar fi făcut referire la relația lor, la cât de mult ține la el și nu vrea să-l piardă, dar se abținu de teamă ca nu cumva Claire să răspundă ceva neutru legat de importanța fiecărui om în parte sau dreptul tuturor de a trăi și de a-și hotărî singuri soarta.

Se întoarse resemnat la munca lui. Apoi se revoltă, se învinovăți pentru lipsa de inițiativă, pentru cât de fraier este. Da, însuși „Regele blegilor” s-a reîncarnat în el ca să-și răscumpere greșelile din celelalte vieți, fără să știe că l-a nimerit pe „Cavalerul neînfricat al tuturor ezitărilor”. Hotărât lucru, trebuia să schimbe ceva. Dacă nu-i putea vorbi Clairei despre dragostea sa, măcar să o facă să înțeleagă. Daaa!!!, știa cum.

Cap. III : ARUNA REGIA

Când sunetul telefonului sfâșie noaptea, iar prin crăpătura căscată în întuneric nu văzu niciun pic de lumină, dar simți valuri de ceață și mai neagră care îl ridică vijelios până în abisul de smoală al cosmosului, colonelul Nicholas Tellner înțelese că a venit timpul. Nu știa pentru ce anume, doar că decizia radicală pe care o așteptau, sosise în sfârșit. Era paradoxal că tocmai o astfel de aruncare în gol către necunoscutul cu care urmau să joace un fel de „ruletă rusească”, suna acum ca o ușurare. Tensiunea uriașă asociată unui astfel de moment, te putea omorî înaintea Morții.

Ei nu se temeau de moarte – erau doar elita trupelor de elită – dar încordarea asta surdă a tuturor celor din jur, care îți pătrundea prin pori și te seca de speranță, îi făcea să se simtă vulnerabili.

Tocmai de aceea, colonelul se bucura că așteptarea se terminase. Nu îl speria misiunea, oricare ar fi fost ea, chiar dacă era conștient că joacă o „ruletă rusească” de sorginte extraterestră, nu doar cu un cartuș, ci cu un singur locaș gol în butoiașul pistolului. Se bucura că măcar, dacă va fi să fie, vor muri eroic, cu demnitatea celor care nu renunță la dreptul de a exista ca specie. Nu i-ar fi convenit cu niciun chip să treacă „dincolo” din cauza tavanului căzut în cap la un cutremur mai mare sau a unui val uriaș care ar fi măturat orașul. El, ca și echipa lui, voia să lupte, pentru că doar acțiunea îți poate da o șansă de reușită. Nimeni nu a obținut vreo victorie, doar așteptând.

Răspunse la telefon cu această speranță că cineva le va transforma tensiunea, în șansa de a câștiga.

La celălalt capăt al „firului” se afla generalul Richard Doven, care îi spuse cu un ton grav:

- Nicholas, a sosit momentul... Pregătiți-vă!

- Același plan?

- Nu chiar. Vom trimite mai întâi „fantoma” și dacă va avea succes, veți acționa voi.

- Înțeleg. Era și timpul să o scoatem de la naftalină.

- Dacă nici acum, atunci când?

- Da, pornim imediat. Într-o oră vom fi gata de lansare.

- Dumnezeu să ne ajute!
- Nu pare că ar mai fi cu ochii spre noi....

*

Generalul Doven nu mai știa de cât timp se afla neîntrerupt în sala mare de operații. Să fi fost zile sau doar zeci de ore, nici nu mai conta. Toți în jurul lui aveau fața schimonosită de oboseală, dar cine se mai gândea la somnul dulce de acasă. La ordinul lui, li se aducea masa acolo și mâncau pe apucate. Pentru odihnă, tot el stabilise o zonă cu câteva fotolii, mai în spate unde, cei care erau chiar extenuați, puteau merge să se prăbușească în ele pentru câteva zeci de minute, doar dacă fluxul de date de pe monitoarele lor le permiteau acest lucru.

La Comandament veneau o mulțime de informații. Din toate colțurile lumii se transmiteau rapoarte la zi despre toți parametrii mai mult sau mai puțin importanți pentru luarea unor decizii. Era impropriu spus „la zi”, deoarece toată planeta intrase într-o spirală a schimbărilor, așa că, nici nu mai veneau date pe care să le poți lăsa pentru mai târziu.

Și mai grav era că centrul lor de operații devenise un fel de depozit al informațiilor primite. Aveau din ce în ce mai puține soluții pentru gravele evenimente care se petreceau. Nu mai

erau capabili să ia decizii viabile de contracarare a efectelor provocate de nava străină, iar Consiliul Președinților încetase să se mai întrunească fie și virtual, cel puțin din două motive: ședințele se transformau rapid într-un vacarm de voci care nu se ascultau una pe alta; în al doilea rând, fiecare președinte de stat prefera acum să se ocupe strict de soarta țării sale, considerând că efortul planetar nu mai are nicio eficiență și că doar pe plan zonal se mai poate salva câte ceva. Totuși, din când în când, președinții îl mai contactau pe generalul Doven pentru a primi informații certe despre zonele lor de responsabilitate.

Nu era singurul motiv pentru care Comandamentul Planetar încă mai funcționa. Toți cei de acolo continuau să spere în găsirea unei soluții globale. Generalul chiar mai avea un as în mânecă, deși nu le spusese nimic celorlalți, fiind vorba de un proiect strict secret.

Îl contactase în particular președintele american cerându-i părerea în legătură cu folosirea „fantomei”. Acceptase imediat trimiterea acesteia, nu din convingere personală – el încă mai credea că găsirea unui punct comun cu extratereștrii, care să conducă la o soluție rezonabilă pentru Omenire, ar fi fost posibil – ci pentru că nu mai avea nicio altă soluție. Oricum, răul fusese deja făcut prin atacarea cu rachete a navei străine. Ce mai conta încă o rachetă în plus?

„Fantoma” era o ogivă nucleară ca toate celelalte, doar că avea un înveliș cameleonic, foarte asemănător cu cel al echipamentului de mascare folosit de oamenii colonelului Tellner, însă mult mai rezistent la temperaturi extreme și șocuri. Avea și o construcție care îi permitea să fie invizibilă pe toată gama de radare de tip terestru. Se bazau pe probabilitatea ca tehnologia extraterestră în domeniu, să folosească același principiu de detecție.

O rachetă de acest tip, urma să fie trimisă spre inamicul lor cosmic, profitând și de faptul că acesta avea aceeași tactică de poziționare geo-staționară. Noutatea propusă de generalul Doven, pe care președintele o acceptase imediat, fusese ca o navetă americană cu echipa colonelului Tellner la bord, să urmeze racheta. În situația că „fantoma” avea succes și reușea să formeze o breșă în învelișul navei, trupa de elită ar fi pătruns pe acolo și ar fi acționat în consecință.

Desigur că, la un posibil succes al rachetei, se puteau trimite și alte astfel de ogive care să distrugă complet amenințarea, dar americanii doreau să obțină cât mai multe date despre o astfel de civilizație atât de evoluată, care să le confere un avantaj substanțial față ce celelalte state, în perioada ce va urma acestei crize globale.

Fuseseră trimise instrucțiunile către echipa de intervenție. Ajunși pe navă, ei trebuia să

acționeze pentru transmiterea spre Pentagon a cât mai multor imagini din interior. Urmau să nimicească forța vie a inamicului și să preia conducerea navei. Dacă cele două obiective nu puteau fi realizate, apreciere ce fusese lăsată la decizia colonelului Tellner, planul prevedea detonarea în incintă, a unei încărcături explozive care să înlăture definitiv pericolul, o detonare de la distanță, dacă militarii reușeau să iasă la timp de acolo. Se prevăzuse și posibilitatea ca explozia să fie comandată de la centru, dar generalul Doven spera să nu fie nevoie de o asemenea decizie. Nu la fel gândeau ceilalți, care considerau echipa de elită, o pierdere acceptabilă în raport cu îndeplinirea obiectivului propus.

În sala mare a Comandamentului era un zgomot nefiresc. Deși nimeni nu vorbea, acel țăcănit ca de mitralieră cu amortizor te trimitea într-o dimensiune ireală a existenței. Era zgomotul tastelor bătute de toți cei de acolo care, muți ca o colonie de furnici, își făceau datoria lor, neavând habar prea mult de a celorlalți și nevăzând întregul care putea deveni catastrofal pentru propria planetă, fără ca ei să poată anticipa asta, ba dimpotrivă, trăind bătaia fiecărei taste, cu convingerea datoriei bine făcute. Generalul își ridică puțin privirea, ascultă țăcănitul care crea o densitate acustică obositoare și se gândi pentru o clipă la statutul omului modern aflat în era

tehnologică de vârf – cel de lucrător surd și orb în marele mușuroi social, aflat la discreția furnicarului pe care îl percepi întotdeauna prea târziu...

*

Mergea în vârful picioarelor, de teamă să nu îi trezească din somn pe cei îngrămădiți în jurul focului aproape stins. Luminișul pe care îl aleseseră ca loc de adunare conspirativă era în mijlocul unei păduri dese care le oferea suficientă protecție. Ochii iscoditori ai Celor coborâți din stele, nu ajungeau până aici, chiar dacă Luna rotundă se străduia din răsputeri să strălucească spre ei toată lumina pe care o primea, ca și cum ar fi vrut să spună: „Veniți repede, i-am găsit, aici sunt!”.

Andrad Șoimu se trezise deodată acolo, fără să înțeleagă cum. Apoi încet, încet, înțelesese că era efectul direct al conectării sale la nodul energetic. Nu mai erau doar imagini grotești proiectate pe pereții acelor incinte subterane, acum făcea și el parte din acțiune, ceea ce dovedea că semnalul era mult mai intens și îl acaparase aproape cu totul. Nu o mai vedea pe Claire și nici nu știa dacă a rămas lipit cu capul de peretele acela fosforescent sau s-a prăbușit inconștient pe jos.

Nu înțelegea nici cum poate fi prezent într-o dublă stare, să fie și conștient de ce i se întâmplă, dar să și trăiască în visul real al unor întâmplări atât de vechi. Era un sentiment nou, pe care nu îl mai trăise niciodată și, cu siguranță, niciun alt om, ceea ce îl făcea să se simtă straniu. Nu era speriat, ba mai degrabă curios și fascinat. Pe deasupra, îl mira și faptul că avea percepții mult mai largi decât în mod obișnuit – nu doar vedea și auzea ce se întâmpla în jurul său, dar deslușea într-o oarecare măsură și gândurile și trăirile celor pe care îi întâlnea. Își explica asta prin aceea că el nu trăia o realitate, fie ea și trecută, ci acea energie misterioasă a Diamantului, găsise modalitatea de a se exprima prin el, în toată complexitatea ei.

După un timp de cutreierat prin poiana aceea, înțelese și că are o prezență virtuală acolo; nimeni nu îl observa și nici el nu putea să interacționeze cu mediul. Asta nu-i plăcuse la început. Ar fi vrut să poată interveni, să poată schimba în bine evenimentele, dar se întrebă apoi ce înseamnă binele? Binele cui să îl amplifice, al lui, al nostru, al lor, al celorlalți? Și pentru că el nu aducea acest „bine” de undeva, ci îl lua de la ceilalți, însemna că un bine în plus, producea undeva un gol, care se transforma în răul altora. Se gândi la această dualitate ca la o pedeapsă, dar apoi recalibră raționamentul, devenind convins că

poți să faci bine, fără să faci în altă parte rău. Oare?!

Abandonă repede acest paradox aparent, fiindcă îi atrase atenția doi inși aflați la adăpostul unui copac bătrân, care vorbeau în șoaptă, poate ca să nu îi deranjeze pe ceilalți, deși ceva îi spunea că o făceau din precauție, ca să nu fie auziți de eventuali spioni ai Celor coborâți.

Unul dintre ei, care era puțin mai scund decât celălalt, îl întrebă pe interlocutorul său:

- Crezi că o să vină?

- Sper să o facă. Mi-a promis.

- Ei promit multe, dar...

- El nu este ca ceilalți. Îl cunosc destul de bine, a fost doar ucenicul meu și asta fără să i-o cer eu sau altcineva, ci din propria lui voință; chiar împotriva hotărârii tatălui său care a acceptat demersul, doar pentru că îi convenea și lui.

- Tocmai! Să nu uităm nici al cui fiu este! Dacă a fost, de la început, o capcană? Ne-a fost trimis ca să se atașeze de noi, să ne facă să îl tratăm ca pe unul de-al nostru, să ne câștige încrederea. El poate fi spărtura din casa noastră prin care Zalmo ne vede toate mișcările.

- Nu ne-a fost trimis de nimeni în mod special. Il-xe a venit singur, fascinat de cultura noastră construită pe principiul armoniei cu Planeta-mamă a tuturor. A copilărit printre noi, având suficient timp să ne înțeleagă și să ne

accepte modul de viață. Chiar dacă ar fi fost trimis ca spion, ceea ce nu cred, el s-a schimbat, iar acum ne ajută din convingerea că țelul nostru este unul corect.

- Să sperăm că ai dreptate, altfel, tot efortul nostru de a redeveni liberi, ar fi în zadar. Dar dacă ne va fi credincios nouă, înseamnă că îi va trăda pe ai lui. Oare putem avea încredere într-un trădător?

- Suspiciunea ta ne leagă de mâini. Fără el, nu am putea face nimic. Câți dintre noi au intrat în habitaclurile lor? Niciunul; fără să mai vorbim de Aruna Regia cea inexpugnabilă. Este singura noastră șansă.

- Bine, suntem nevoiți să urmăm planul, nădăjduind că, în caz de eșec, ne vor crede că grupul nostru a acționat fără știrea celorlalți.

- Am luat deja în calcul eventualele represalii. Toți Bătrânii au fost de acord să ne asumăm un astfel de risc. La urma urmei suntem în război și orice sacrificiu care ne dă speranță, trebuie inclus în planul de luptă. Mai ales că țelul nostru suprem este mai presus de viețile noastre. Noi luptăm pentru o cauză nobilă și asta a înțeles și Il-xe care vede în Planeta-mamă a tuturor, însăși casa lui.

- „Casa lui”?! Toți Cei coborâți au casa lor, acolo printre stele. Au venit la noi, i-am primit ca pe niște oaspeți de seamă și ei ce au făcut? Au

distrus, au prădat, ne-au otrăvit semenii și frații necuvântători, ne-au gonit din locurile noastre de baștină, ne-au promis și ne-au mințit. Dar mai presus de orice, ne-au înjunghiat Mama...

- Păi vezi?! Toate astea sunt argumente pentru a ne asuma orice risc în folosul victoriei noastre. Chiar și riscul de a ne baza pe Il-xe, fiul lui Zalmo, cel care deține comanda Arunei Regia.

Un zgomot de iarbă mișcată ajunse până la ei, de undeva dinspre marginea pădurii. Cei doi se îndreptară spre acel loc, iar în trecere prin poieniță, îi treziră și pe ceilalți care începură, în tăcere, să se pregătească de plecare.

Cel mai înalt mergea în față, cu precauția unei căprioare ce adulmecă haita de lupi. Ceilalți îl urmau în tăcere. Se opriră lângă stejarul trăsnit de fulger, de la marginea pădurii și priviră în lungul cărării care abia se vedea prin iarba deasă a câmpului.

Veneau spre ei două persoane ținându-se de mână, care se apropiau din când în când în câte-o îmbrățișare.

Ceva nu era în regulă. Îl așteptau doar pe Il-xe, iar întâlnirea lor era una strict secretă. Ce nu înțelesese băiatul din planul lor?

Ceilalți vorbiră din priviri și convenGiră că trebuie să anuleze totul și să se retragă, dar cel înalt, care avea autoritate asupra grupului, le făcu

semn să rămână și să îl aștepte. Ieși în fața musafirilor și întrebă:

- Il-xe, tu ești?

- Da, Maestre, i se răspunse cu un glas optimist.

- Cine este cu tine?; și de ce ai venit însoțit?

- Sunt cu prietena mea, Ada. Poți avea încredere în ea.

- Convenisem să vii singur. Compromiți planul...

- Nu. Totul va fi în regulă. Am luat-o și pe ea – că oricum este la curent cu ce urmează să facem, noi doi neavând secrete unul față de celălalt – deoarece s-au înăsprit condițiile de acces în habitacluri, mai ales pe timpul nopții. Chiar și mie îmi este greu să ies, de aceea a trebuit să spunem că mergem la o plimbare sub clar de Lună. Garda de la poartă ne-a crezut.

„Of, copil îndrăgostit și naiv!”, rosti maestrul doar pentru sine, apoi spuse către tânăr:

- Te rog să te gândești foarte bine dacă mai poți să ne ajuți sau nu! Ai dreptul să te răzgândești și nicio vină sau reproș nu va plana asupra ta; vom rămâne prieteni. Dar dacă hotărăști să respecți planul, nu vei mai putea da înapoi.

- Bineînțeles că îl respect, obligatoriu în obiectivele lui finale, dar trebuie să acceptăm că detaliile prin care vom ajunge acolo, vor putea

suferi modificări, prin confruntarea lor cu realitatea faptelor.

- Să sperăm că nu va fi nevoie să improvizăm prea mult. Știi ce ai de făcut?

- Da. Vă duc până la poarta de sud a Arunei, pe drumul de aprovizionare, cer accesul cu codul meu și îi țin de vorbă pe gardieni, cu poarta deschisă, până când vrăjile își fac efectul. Șamanul este cu voi?

- Da, este.

- Sper să poată adormi el, doar cu puterea gândului, toată garda porții de sud; ți-am spus că paza a fost dublată încă de acum o săptămână. Nu ar fi exclus ca tata să bănuiască ceva.

- Să sperăm că este doar o măsură de precauție. Și nu-ți face griji din pricina șamanului nostru! Tu ține poarta deschisă, un deget din mersul Lunii!

- Așa voi face, dar și voi să vă respectați angajamentul – vă ajut doar pentru a distruge stația care controlează Inima. Și nu pot garanta nimic pentru viețile voastre.

- Da, așa ne-am înțeles și așa va fi.

În tot acest timp, Andrad auzise discuția, dar nu îi putuse și vedea pe cei trei, din cauză că fusese ținut în spatele grupului de lângă stejar. Constată cu părere de rău că nu poate umbla chiar de capul lui. Avea și o oarecare libertate de

mișcare, dar trebuia să rămână încadrat în limitele energiei care îi furniza imaginile.

Era foarte nerăbdător să îi vadă pe cei doi tineri sosiți din Aruna. Se gândea că este primul pământean, desigur, din timpurile actuale, care află cum arată extratereștrii. Abia aștepta să-i spună Clairei.

Când grupul se îndreptă spre ceilalți, îi văzu și el pe Il-xe și pe Ada...

Dintr-o dată se cutremură... Nu înțelegea... Apoi își dădu seama... Extraordinar!! Făcu un efort și își strigă mirarea, pentru a putea fi înțeles de către prietena lui. Dar nicăieri nu era auzit.

*

Naveta decolă dintr-o altă parte a Pământului și se înscrise pe un traiect ocolitor, astfel încât să ajungă în apropierea navei străine, după impactul „fantomei” cu aceasta, la un interval precis calculat.

Toată lumea își dorea ca acest impact să se și producă, să nu fie doar o năzuință a lor, dar cei mai lucizi, în frunte cu generalul Doven, luau în calcul și un eșec ce i-ar fi pus într-un mare pericol pe cei din navetă. Comandantul dăduse deja ordinul ca, în caz de nereușită, echipa lui Tellner să fie imediat întoarsă din drum.

Niciunul dintre aliați nu fusese informat oficial despre intenția americanilor de a ataca cu o armă secretă, dar unele informații se scurseseră totuși din clădirea Comandamentului Planetar. Cei de alte naționalități care lucrau aici, considerau un act de patriotism, gestul de a-și pune la curent guvernele proprii, cu informații de o asemenea importanță. Dar nimeni nu se mai preocupa acum de protecția datelor, atât de mare era neîncrederea în găsirea unei soluții salvatoare.

Când racheta „fantomă" plecă de pe rampă, toți cei din comandament își întoarseră privirile spre ecranul central pe care stătea atât de liniștită nava extraterestră, fără să știe ce o așteaptă. Aproape că nici nu mai îndrăzneau să respire, iar încordarea amestecată cu liniștea aceea apăsătoare, le transforma aerul din sală în ceva vâscos care refuza să le mai intre în plămâni.

Pentru că racheta nu era vizibilă, având inclusiv dispozitive de mascare a flăcării, toți încercau să îi ghicească poziția, ceea ce sporea și mai mult tensiunea așteptării impactului imprevizibil. Numărau în gând secundele pe care credeau ei că le mai are „fantoma" până la țintă, dar erau nevoiți să o ia de la capăt, descrescător de la zece.

Timpul trecea atât de greu, încât începuseră să creadă că ogiva nici nu plecase, că se defectase încă de pe rampă. Dar, o lumină orbitoare apărută

pe ecran, îi contrazise. Deși explozia se produsese foarte aproape de nava străină, acoperind-o cu totul, ceea ce arăta un impact reușit, cei din sală rămăseseră în continuare muți și nemișcați. Nu mai aveau curajul să se bucure.

Apoi, cuvintele generalului le descătușă bucuria reprimată până atunci.

- I-am lovit, domnilor!, strigă el făcând câțiva pași spre ecranul din față, ca și cum ar fi dorit să înlăture fumul exploziei, pentru a aplica și el un pumn în musafirul care îi adusese în culmea disperării.

Imediat centrul se umplu de ovații și strigăte de bucurie. Aerul devenise din nou respirabil și parcă toți se grăbeau să își umple pieptul cu el, ca o rezervă pentru momentele tensionate care puteau să urmeze.

Generalul Doven își opri primul entuziasmul și se grăbi să îl contacteze pe colonelul Tellner. Când avu legătura, îi spuse:

- Nicholas, „fantoma” a avut succes. Apropiați-vă și acționați! Dumnezeu să fie cu voi!

- Negativ, domnule. Vedem nava, este intactă. Nu s-a reușit spargerea. Are doar o pată neagră în locul impactului. Mergem să plantăm încărcătura explozivă pe exterior.

- Nu, Nicholas. Retragerea! E un ordin.

- Cu tot respectul, Richard, dar suntem aici și nu ne putem permite să ratăm ocazia...

- Nu. Dacă și „fantoma” a eșuat, înseamnă că nimic din ce avem noi, nu o poate distruge. Veniți înapoi!

*

Când se dezmetici puțin, Andrad o văzu pe Claire ca plutind printr-o ceață lăptoasă. Îi strigă, punând în glas atât bucuria revederii, dar și satisfacția descoperirii:

- Sunt uriași!...

Apoi îi observă și pe cei adunați în jurul său și nu mai pricepu ce i se întâmplă. Se văzu așezat pe o targă, conectat la diverse aparate și toți se purtau cu el ca și cum ar fi fost în comă.

- Ce se întâmplă?, continuă el cu un cu totul alt ton. Ce îmi fac?... Unde sunt?...

- Stai liniștit!, îi șopti Claire care îl ținea strâns de mână. Te-ai conectat la nodul energetic. De ce ai făcut-o? Și fără să-mi spui... Ai leșinat... sau ai intrat într-un fel de transă... M-ai speriat... am chemat medicii, pentru că nu mai puteam să te aduc înapoi.

- Off!, nu trebuia... eram aproape... trebuie să mă întorc...

- Dar este foarte periculos. Ai avut semnele vitale... pe la nivelul metroului și nu părea că mai vrei să te întorci la mine.

Fata încercase și o glumă, și o vorbă mai dulce, pentru a-l recupera în întregime din genunea în care fusese, dar el insistă pe ideea lui:

- Draga mea, trebuie să mă întorc. Eram pe punctul de a vedea ce s-a întâmplat atunci... mergeam spre Aruna...

- Nu ne mai ajută la nimic. Nava străină a rezistat tuturor atacurilor. S-a dat ordinul de retragere generală. Vom pleca în zone mai sigure și vom încerca să supraviețuim.

- Nu înțelegeți... trebuie...

- Stai liniștit!, îi spuse o doctoriță conectându-l la tubul de oxigen. Totul o să fie bine.

Dar tânărul își dădu masca jos și continuă:

- Claire, crede-mă... ajută-mă... ! Eram aproape... Nu... lăsați-mă!...

Îl luară de acolo, transportându-l cu un vehicul medical, spre zona administrativă a tunelurilor.

Claire fu nevoită să îi dea drumul la mână, dar se urcă și ea în mașină, pentru a fi aproape de el. Intenția lui de a se ridica și dorința de a-i convinge că trebuie să se întoarcă, o determină pe doctoriță să îi injecteze în perfuzie un calmant, ceea ce îl făcu pe Andrad să exclame, de data asta, aproape nervos:

- Ce faceți, măi, mă drogați, mă adormiți?! Asta-i soluția voastră la problemele planetei? Ne

retragem prin peşteri şi ne adormim unul pe altul? Sunteţi culmea!

Ajunşi în zona medicală amenajată în subteran, tânărul îşi prinse prietena de mână, spunându-i cu un glas în care îşi puse toată puterea sa de convingere:

- Claire, ascultă-mă! Am făcut totul degeaba dacă plecăm tocmai acum când eram atât de aproape.

- Atât de aproape de ce, Andrad? Ce mai avem de făcut aici decât să ne riscăm inutil vieţile pentru o poveste care nu mai ajută pe nimeni?

- Tocmai, că nu e inutil. Este chiar şansa de a găsi o soluţie...

- Nu mai avem timp. Este prea târziu. Planeta a luat-o razna, de Diamant nu ne mai putem apropia nici ca să îl aruncăm în aer, nava străină s-a dovedit a fi indestructibilă pentru tehnologia noastră, iar acum s-a apropiat şi mai ameninţător de Pământ, civilizaţia noastră se dezintegrează, pierdem controlul pe toate planurile... Unde mai vezi tu o cât de mică şansă pentru noi? Cel mai înţelept lucru pe care îl mai putem face acum, este să ne retragem în zone mai sigure, acolo să ne reorganizăm şi să punem la punct toate soluţiile utile care ne trec prin cap. Dar pentru a putea face asta, mai întâi trebuie să supravieţuim. Am stabilit deja cu unchiul meu. Se formează un convoi care pleacă într-o oră spre

adăposturile antiatomice din munți. Suntem așteptați la terminalul trei al Comandamentului Planetar. Chiar dacă nu ajungem la timp, ne va mai aștepta acolo, o jumătate de oră, un elicopter al Armatei.

-Bine... pleacă tu! Eu trebuie neapărat să rămân.

- Nu se poate. Tu ai devenit un om foarte prețios. Nu abandonăm definitiv proiectul traducerilor. Ne vom întoarce atunci când lucrurile se vor liniști. Atunci vom avea iarăși nevoie de tine.

- Dar...

- Generalul mi-a dat un ordin pe care trebuie să-l respect. Știi ce mi-a spus? Că trebuie să te scot de aici cu orice risc, considerând că, pentru această acțiune, viața ta nu îți mai aparține. Înțelegi? Până când te scoatem de aici pentru a te duce într-un loc sigur, ești al nostru. Nu mai ai putere de decizie în ceea ce te privește.

- Al vostru, al cui? Cine sunteți voi? CIA? Ai văzut că am avut dreptate? Cine ești tu, Claire Carter? Cărui grup ocult aparții și care a fost misiunea ta lângă mine? Ești cumva vreo... dădacă pistolar care...?

- Hai nu te mai băga iar în prostiile astea, că nu avem timp de pierdut! Suntem oamenii normali și responsabili ai țării ăsteia. Ți se pare ceva ocult în asta? Eu sunt... prietena ta, parcă așa stabilisem,

dacă nu te-ai răzgândit deja, iar „misiunea” mea este să ne salvăm și te asigur că te iau de aici cu forța, dacă va fi necesar. Dar, înainte de asta, te rog să mă ajuți și tu!

- Of!, Claire, înțelege că tu trebuie să mă ajuți pe mine. Ce crezi că vom face în buncărul ăla al vostru? Să-ți spun eu: ne vom da palme că am plecat de aici tocmai când...

- Andrad, ai vreun argument mai solid decât necesitatea de a ne salva viețile? Îți dau treizeci de secunde ca să îl formulezi.

- Da, am, răspunse el aproape arțăgos. Ne îndreptam spre Aruna. Știi ce voiau ei să facă acolo?

- Te ascult. Mai ai cincisprezece secunde.

- Voiau să distrugă ceva care controla așa numita „Inimă”, ceea ce poate fi chiar Diamantul nostru care, am înțeles că pulsează ca naiba, ca o inimă.

- Da?! Și cum voiau să o facă?

- Păi de unde să știu, dacă m-ați scos de acolo sărind pe mine cu perfuzii!?!

Fata îl privi contrariată. Rămase puțin pe gânduri, apoi îi spuse:

- Mda, bine. Așteaptă puțin! O să vorbesc cu unchiul meu, să vedem dacă îl conving să ne mai lase aici o perioadă scurtă. Dar nu promit nimic. El te vrea viu și nevătămat, ceea ce înseamnă că, s-ar putea să nu își asume riscul.

- Convinge-l! Spune-i că vei traduce tu în locul meu, dacă mi se întâmplă ceva.

Claire deja plecase, dar, auzindu-l, se întoarse pe jumătate și îi spuse:

- Măi deșteptule, crezi că scapi așa ușor? Dacă te lasă pe tine, rămân și eu.

*

Privea planeta de sub el cu o stare de spirit care îi tulbura ființa. Avusese o emoție puternică la sosire, atunci când văzuse pentru prima dată locul unde fuseseră strămoșii lui, dar acum era altceva. Simțea că aici ar fi putut să se nască și el, dacă semenii săi nu ar fi fost nevoiți să plece.

El se atașase de planeta de refugiu vecină, cu tot praful ei roșu care îi tulbura deseori atmosfera, făcând-o rea și neprimitoare. De câte ori nu-i ascultase vântul urlând la porțile habitaclului, parcă strigându-le: „Ce căutați aici? Plecați! Nu e casa voastră.” Totuși, a lui era...

Cu toate acestea, simțea acum tot mai mult că, deși este pentru prima dată aici, aparține locului. Se afla într-un spațiu sacru, unde se contopiseră frații lui din vechime.

Noroc că Inima le păstrase spiritele, iar el abia aștepta se ajungă acolo pentru a-i întâlni și pentru a le percepe istoria. Urma să ia o navetă și să meargă la Ea. Oare îl va recunoaște ca făcând

parte din neam? La asta nu se gândise până acum. Mai păstra el toate caracteristicile strămoșilor? Cu siguranță că da, nu trebuia să aibă niciun dubiu în privința asta. Inima îl acceptase de la început și, încă de la primul lui semnal, reacționase. Practic, o eliberase, iar Ea îi era deja recunoscătoare, chemându-l și bucurându-se de venirea lui.

Se ridică din fotoliu, începând să se îndrepte spre hangarul navetelor. Îi era tot mai greu să se miște. Picioarele nu îl mai ascultau, se urneau cu întârziere, ca și cum ar fi făcut front comun cu nava care se bucura să îl țină pe loc. Sau doar i se părea lui? La ce bun să-l mai oprească?! Cu ce o mai ajuta pe ea, să îl încurce? Ba dimpotrivă, ar trebui să se bucure că o lasă singură, de capul ei, după ce îi spusese de atâtea ori că nu îi recunoaște autoritatea.

Mergând spre hangar, A-u-en atingea cu mâinile pereții navei, ca într-un gest de adio. Da, se obișnuise cu ea și, ar fi putut pune rămășag, că și ea cu el, chiar dacă nu ar fi recunoscut. Totuși, ea avea un avantaj – spre deosebire de el, trăise vremurile de demult, mai avea încă în memorie faptele petrecute atunci. Ea venea aici pentru a doua oară, poate că rememora zilele ei de glorie și, cu siguranță și-ar fi dorit să-și reîntâlnească stăpânul pierdut cu milenii în urmă sau măcar pe vreunul din vechiul ei echipaj. I-ar fi făcut o mare bucurie să i-l aducă, dar nu mai avea de unde să îl

ia. Nici nu știa ce să îi spună să facă după plecarea lui. Nu își pregătise niciun discurs de despărțire – ar fi fost absurd să-și exprime sentimentele față de un computer oricât ar fi fost el de avansat – dar cel mai bine ar fi, se gândi el, să o lase să decidă ea ce dorește să facă.

Mai avea mult de mers până la navetă, așa că îi rămânea destul timp să se mai gândească. Drumul nu era chiar atât de lung – toate sectoarele destinate navigației fiind dispuse compact, în zona din față a navei – doar mișcările lui încetinite de vârsta înaintată, dilatau timpul de ajungere acolo. Ar fi putut lua o platformă de transport rapid, dar el era prea mare și nu încăpea pe ea.

*

La insistențele Clairei, generalul Doven le dăduse voie celor doi tineri să mai rămână în subteran. El încă mai spera că Andrad Șoimu mai poate găsi ceva care, nu neapărat să rezolve întreaga problemă, dar măcar să le dea posibilitatea să lupte cu șanse împotriva extratereștrilor. Era militar și nu accepta să se declare învins, fără ca acțiunile lui să se concretizeze și în niște fapte onorabile pe câmpul de luptă.

Și pentru că nu putea să-și lase nepoata în voia sorții, rămăsese și el la Comandamentul

Planetar, împreună cu un grup restrâns de specialiști militari, pentru a le fi de ajutor. Își justificase întârzierea, printr-o ultimă încercare de salvare a planetei.

Claire Carter spera și ea într-o minune, altfel nu l-ar fi lăsat pe Andrad să le riște viețile amândurora, doar așa, pentru o încercare oarbă.

Acum ea era puțin cam agitată. Se așteptase ca prietenul ei să se arunce imediat la peretele devenit fosforescent, să se lipească din nou de el și să vizioneze pe repede înainte, toate evenimentele care îi interesau atât de mult. Dar el, nici vorbă de așa ceva. Bâjbâise enervant de mult prin zona nodului energetic, iar acum se tot fâțâia pe lângă pereți, ca și cum nu ar fi știut de unde să înceapă.

Fata, care rămăsese în vehiculul de transport, îi spuse, la un moment dat, nerăbdătoare:

- Andrad, ce faci? Suntem aici contracronometru. Nu am rămas pentru vreo documentare speologică. Dacă nu te mai poți conecta, renunțăm și gata.

- Ba pot, dar trebuie să mai aștept puțin. Intru mai greu, din cauza doctoriței voastre care m-a moleșit cu nu știu ce prostie de medicament.

- Pierdem timp prețios. Renunțăm, dacă...

- Nu am pierdut nimic. M-am folosit de timpul acesta, pentru a mă documenta, prin

traducere simplă, în legătură cu această „Inimă” care pare să fie miezul problemei.

- Și ce ai aflat?

- Am strâns date puțin cam confuze, dar, cu ajustări și deducții, putem obține ceva coerent. Această Inimă – să sperăm că este vorba de cristalul de care vorbeam noi – pare a fi un enorm aparat de înregistrare a acelei energii recurente de care îți vorbeam. Ea ar fi și în legătură directă cu energia telurică a planetei, nu știu cum și de ce, fapt ce ar explica legătura dintre activarea ei și zbuciumul ăsta distructiv de acum, al Pământului.

- Deci, dacă am reuși să vizionăm tot ce este înregistrat în ea, am putea afla întreaga istorie a extratereștrilor de când au venit ei pe Pământ.

- Cu mult mai mult. Nu numai despre ei, dar și despre ai noștri și, probabil, multe alte date despre planeta noastră, cum interacționează componentele ei și cum curg fluxurile energetice. Ar fi o adevărată mină de diamante pentru geologi.

- Lasă-i pe geologi, că nu avem timp! Altceva despre Inimă!?

- La un moment dat, a fost oprită sau... adormită, în sensul de încetinită. Nu știu de ce.

- Cui i-ar fi folosit asta? Alor noștri sau extratereștrilor?

- Habar n-am. Cert este că unii o voiau oprită sau adormită, iar ceilalți doreau să o

repornească. Interesant este că tocmai această contrarie a determinat, în principal, conflictul dintre cele două părți, inclusiv bătălia pentru Aruna, unde se afla dispozitivul care, fie o oprea, fie o ținea pornită.

- Ca naiba! Crezi că ai putea să te conectezi la cristalul ăsta, ca să afli exact cum au stat lucrurile?

- Să mă conectez la Inimă?! Cred că m-ar prăji imediat. Nu aș putea să suport un volum atât de mare de date. Cred că și rețelele astea energetice din pereți, cu nodurile lor de accesare, au fost făcute pe post de terminaluri, adică să poți avea un acces selectiv la date, să îți alegi ce vrei tu, din imensul volum de informații cuprins în cristal. Ca și cum mergi la un computer și accesezi internetul, dar nu tot odată, ci doar ceea ce te interesează în acel moment.

- O bibliotecă virtuală.

- Exact.

- Dar dacă au avut așa ceva, de ce a mai fost nevoie să și scrie informațiile pe pereții ăștia?

- Poate că le-a fost teamă că Inima se va opri de tot și informația se va pierde pentru totdeauna. Așa au decis să o conserve și în piatră... deși, mi se pare absurd. Ar fi avut nevoie de un spațiu imens pentru a scrie tot ce este înmagazinat acolo.

- Păi, să nu uităm că numai tunelul acesta are niște sute de kilometri.

- Da, poate că asta le-a fost intenția, să scrie tot sau cât mai mult din ce conține Inima. Trebuie să mă conectez din nou la nodul energetic.

- Of!, iar o să mă ții cu inima la gât; inima mea, nu a lor!

- Stai liniștită! Acum știu cum să ies din starea aceea. Am aflat atunci când m-ați scos voi cu forța.

- Mai ești somnolent?

- Mda, puțin, dar o să dorm în Aruna.

Zâmbiră amândoi. Fata încercă să înțeleagă de ce le mai arde de râs, într-o situație atât de dificilă. Asta putea să însemne că, pe nesimțite, deveniseră îndrăgostiți?

*

Ceva nu fusese în regulă în desfășurarea planului lor. Găsi grupul pământenilor înconjurat de forțele de gardă ale Arunei care îi țineau pe loc sub amenințarea armelor.

Maestrul se întoarse spre Il-xe, îl privi în ochi cu puterea de pătrundere a unor săgeți, spunându-i:

- Ne-ai trădat.

- Nu, nu știu nimic.

- Atunci, fata.

- Tu ai făcut-o, Ada?, o întrebă băiatul contrariat.

- Am fost nevoită, răspunse ea lăsând capul în jos.

- Dar... am crezut în tine, Ada. Offf!...

Avea în glas toată dezamăgirea pe care o poate simți un tânăr îndrăgostit, atunci când iubita lui îi dă un brânci în prăpastie, pentru a rămâne cu un altul. Simțea că se prăbușește cu încetinitorul în sine, deși corpul îi rămăsese înțepenit într-o poziție de consternare.

Nici el nu știa cât ar fi rămas așa, dacă apariția tatălui său nu l-ar fi scos din neputință, ducându-l instantaneu într-o stare de revoltă.

- Eram sigur că este mâna ta, spuse el, încercând să îl înfrunte pe comandantul Arunei. Nici nu se putea să nu intervii tu brutal în...

- Fiule, vom discuta amândoi imediat, apoi adresându-se gărzii – pe prizonieri îi duceți în sectorul roșu, nivelul doi, la 4/4, iar pe el, arătând spre Il-xe, la mine, în biroul administrativ.

Andrad rămase puțin descumpănit, neștiind încotro să o ia acum. Ar fi urmat grupul prizonierilor, dar se gândi că mai multe informații poate afla de la Zalmo, având în vedere funcția sa importantă.

Până când cei doi, tată și fiu, vor începe discuția lor care se anunța a fi furtunoasă, el își permise să le observe habitaclul extratereștrilor.

Nu reuși să vadă mare lucru, deoarece era nevoit să urmeze garda ce îl conducea pe tânărul care, pactizând cu pământenii, săvârșise, dacă nu un act de trădare, atunci cel puțin unul de nesupunere gravă.

Noapte fiind, locuitorii Arunei dormeau, ceea ce putea explica faptul că erau luminile stinse și doar pe unde treceau ei se lumina difuz podeaua.

Andrad se miră că Zalmo ajunsese înaintea lor în încăperea respectivă, deși nici ei nu pierduseră timpul pe drum. Când rămaseră singuri, Il-xe își și arătă revolta pentru cele întâmplate:

- Mă spionezi ca pe un dușman. Ai fi în stare să mă și întemnițezi.

- Cu siguranță că ai merita-o.

- Nu te-a interesat niciodată că...

- Taci și ascultă-mă! Nu ești în postura de a te răsti la mine. Când am acceptat să faci un fel de ucenicie pe lângă cel pe care îl numești „Maestrul”, am dat dovadă de foarte multă înțelegere față de ei, sperând să le aflu, prin tine, deoarece eu nu aveam timp de astfel de detalii, acele caracteristici de mare finețe care să ne ajute să ne cunoaștem mai bine, să ne apropiem reciproc, să conviețuim în bună pace, așa cum o făcusem și până atunci...

- „Să conviețuim în bună pace”?!! Tu te auzi ce spui?

- ... dar nu am crezut că tu, fiul meu, va ajunge să le slujească interesele tocmai dușmanilor noștri.

- Acum au devenit dușmanii noștri?! Au întreprins ei ceva ostil, ca să ne devină dușmani sau doar i-am re-încadrat noi, pentru că așa ne dictează interesele de moment?!

- Te mai îndoiești de faptul că întreprind acțiuni împotriva noastră? Nu este suficient de elocvent pentru tine că au vrut să pătrundă în Aruna? Ce ai vrea? Să o arunce și în aer ca să crezi și tu?

- Tată, ascultă-mă și pe mine puțin, fără să ai convingerea că ai deja dreptate înainte de a mă auzi! Chiar tu ai spus că m-ai trimis la ei, ca să le aflu specificul civilizației lor, acele amănunte pe care nu le-am înțeles în timpul conviețuirii obișnuite. Uite că eu am aflat aceste detalii foarte importante care pot îmbunătăți radical relația noastră. De ce nu vreți să țineți cont de ele?

- Da? Și care sunt aceste detalii miraculoase care ne-ar putea ajuta?!

- Le cunoști foarte bine, că doar le-am discutat de nenumărate ori, numai că acceptarea și respectarea lor, vă încalcă vouă interesele. De aceea preferați să le ignorați.

- Te rog să nu mai vorbești despre neamul nostru ca despre „altcineva”! Faci și tu parte din el. Nu noi am pornit conflictul.

- I-am obligat să reacționeze, la cât rău le-am făcut.

- Dar nici nu ne-am atins de ei. I-am lăsat să stea exact acolo unde i-am găsit. Noi am ocupat doar spațiile pe care ei nu le foloseau.

- Nu vrei să înțelegi. Am venit și le-am invadat planeta, am ocupat-o și ne-am făcut stăpâni pe ea.

- Ba nu. Am făcut o convenție cu ei și am respectat-o.

- Ne-au oferit parte din spațiul lor, pentru a trăi în armonie cu planeta-mamă, dar noi am început să-i exploatăm resursele, să-i distrugem frumusețea și sănătatea, să o otrăvim, exact așa cum am făcut și cu a noastră. Nu am învățat nimic din ce ni s-a întâmplat.

- O spui ca și cum am fi venit aici ca niște oropsiți care nu mai au cămin. Au fost trimise mai multe expediții pentru colonizarea spațiului cosmic. Noi suntem una dintre ele și avem misiunea, care este mai presus de interesele locale ale băștinașilor, de a purta tehnologia pe alte planete, ca pe o sământă a civilizației universale. Nu este doar o misiune, ci o obligație a oricărei specii evoluate, de a se multiplica în galaxie, dând materiei, sensul de a exista. La ce folosește o

planetă vie, dar fără inteligență? Însăși rostul Universului este de a ajunge conștient de sine și prin asta, de a evolua.

- Am găsit aici o specie conștientă de sine și inteligentă. Ar fi fost normal să îi ocolim, pentru a le da șansa pe care o merită orice civilizație, aceea de a-și exprima originalitatea în cadrul marii familii universale.

- Cu modul lor de viață arhaic, ar fi pierit înainte de a ajunge măcar pe planeta vecină. Noi le-am adus tehnologia prin care pot spera la ieșirea din anonimat.

- Nu au nevoie de ea. Ei au un cu totul alt mod de relaționare cu planeta lor. Aici, fiecare specie este o rotiță într-un angrenaj foarte complex, a cărei funcționare are rolul de a păstra un echilibru perfect între toate componentele macro-sistemului planetar. Putem spune că planeta lor este vie și trăiește ca un tot unitar în care acel echilibru face ca individul să fie inferior ca importanță sistemului, iar sistemul să protejeze individul, până la punctul în care chiar acesta înțelege și acceptă importanța superioară a sistemului.

- Da, ai descris fidel viața dintr-o colonie de furnici. Asta nu este inteligență superioară. Noi realizăm ceva mult mai măreț.

- Te încăpățânezi să refuzi esențialul problemei. De câte ori nu s-a întâmplat, în cadrul

civilizației noastre... super-evoluate!!, să trimitem indivizii la moarte – războaie, intervenții, misiuni și câte și mai câte – mai ceva ca pe niște simple furnici. Doar că, spre deosebire de noi, aici nimeni nu îi cere cuiva asta, ci individul se sacrifică singur, atunci când gestul său este de folos întregului. Asta îi mai ține pe loc, din punct de vedere tehnologic, având o viață mai armonioasă, lipsită de acea presiune socială a dezvoltării, dar pot câștiga enorm în plan spiritual, ceea ce au și făcut.

- Nu i-a deranjat nimeni să evolueze spiritual acolo, în templele lor, în ritualurile lor...

- Ba da, i-am deranjat foarte mult atunci când am început să scormonim planeta după resurse, să le otrăvim mediul, să le alterăm puritatea. Tot ceea ce facem noi, afectează planeta, adică sistemul, care, o dată stricat, îi influențează pe toți. Atâta timp cât le-am dereglat viața individuală, au tăcut, dar acum este în joc acel echilibru planetar și se văd obligați să reacționeze. Activarea „Inimii” planetei lor la un nivel atât de înalt, este rezultatul acțiunilor noastre.

- O „inimă” care, am înțeles că nu le aparține, după cum presupun savanții noștri, fiind adusă probabil de altă civilizație, în urmă cu mult timp. Ceea ce reprezintă un argument în sprijinul

venirii noastre aici – și alții au făcut-o, deci intervenția cosmică este apanajul celor evoluați.

- Ei spun că le-a fost dăruită, ceea ce înseamnă că ceilalți nu s-au amestecat, ci dimpotrivă, i-au ajutat să-și consolideze stilul de viață echilibrat și armonizat cu planeta.

- Bine, înțeleg că ești prea afectat de maeștrii și șamanii lor, pentru a te putea înțelege cu mine, tatăl tău, cel puțin în acest moment; de unde ai putea deduce și singur că nu au avut o influență prea sănătoasă asupra ta. Spune-mi măcar, de ce au vrut să intre în Aruna? Fii sincer cu mine și mă voi strădui să fiu și eu indulgent cu ei!

- Cred că știi deja, dar vrei să mă pui la încercare. Te-ai jucat cu mine, ai reușit să o întorci pe Ada împotriva mea, ai făcut din ea o trădătoare. Știi cât de rău m-am simțit? Și mai vrei să colaborez cu tine.

- Las-o pe Ada, că și-a făcut doar datoria de onoare, ca orice cetățean onest, spune-mi ce vor ei?

- Au avut doar intenția de a opri sistemul de influențare a „Inimi”. Nimic belicos. Este doar un gest de apărate legitimă pe care nu îl fac pentru ei personal – ar putea să stea liniștiți în templele lor – ci pentru folosul tuturor speciilor planetei.

- A, da, ceva minor!! Păi dacă fac asta, provoacă un dezastru. Și ție ți se pare puțin?

- Ar fi fost un dezastru necesar și limitat, doar până la restabilirea echilibrului, adăugă Il-xe mai mult ca să nu tacă, parcă resemnat acum de ineficiența discuției.

- Fiule, spuse Zalmo apropiindu-se de el și prinzându-i umerii cu brațele într-un gest părintesc, că ne convine sau nu, suntem în război. Dacă ei câștigă, noi pierdem; ecuația este foarte simplă. Oricât te-ai atașat de ei, oricât de mult le prețuiești stilul de viață și le accepți filosofia, tot nu poți fi împotriva neamului nostru. Nu este doar o problemă de conștiință, ci mai degrabă una de logică. Ada a înțeles asta. Nu te supăra pe ea! Vreau să îți iei prietena și să mergeți într-o zonă neutră.

- De ce?

- Am informații certe că se pregătește un atac masiv împotriva noastră. Probabil că se vor da lupte importante. Vreau să fiți în siguranță.

- Nu cred. Sunt ființe pașnice și echilibrate.

- Da, dar au ajuns în acea postură pe care ai descris-o chiar tu – riscă totul pentru planeta lor, deci, acum pot renunța la comportamentul care le-a fost specific. Du-te, ia fata și plecați!

- Tu ce vei face?

- Eu sunt obligat să rămân, Consiliul cere măsuri radicale, dar nu-ți face probleme! Nu vor avea posibilitatea de a ne produce prea multe pagube. Uite, îți promit că nu vom riposta

disproporționat! Vom folosi o forță puțin mai mare decât a lor, doar atât cât să îi ținem la distanță; și voi iniția și o rundă de tratative.

- Bine, îți mulțumesc pentru grijă!

Tânărul se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși, se întoarse către tatăl său și-i spuse:

- Nu îți împovăra conștiința cu decizii greșite!

*

Înainte de a pleca, A-u-en se mai odihni puțin, timp în care ar fi vrut să își ia adio de la navă, dar nu știa cum. I se părea ciudat, dar și necesar să o facă. Stătuseră prea mult timp împreună, pentru a-și lăsa prietena urâcioasă într-o confuzie veșnică. Se mai gândi și că, fără o misiune clară din partea lui, ea ar fi putut să preia inițiativa și să-i încurce planurile, așa că îi spuse:

- Computer, eu o să iau o navetă și o să cobor pe planetă. Nu mă voi mai întoarce niciodată la tine.

- Definește-mi destinația viitoare!

- Vei mai rămâne aici trei rotații complete, după care, dacă nu primești altă misiune, te vei întoarce pe planeta inițială.

Nu mai avea cine să-i dea alte sarcini, dar el își luase o măsură de prevedere, în cazul în care

ceva nu ar merge bine și ar fi nevoit să se întoarcă. Apoi îi mai spuse:

- Deschide hangarul!... Rămâi cu bine!

Se gândi că este absurd să audă din partea navei vreo formulă de despărțire, pe un ton mai sentimental, cu toate acestea, ar fi vrut să se întâmple o astfel de minune. Ar fi simțit că prietenia lor nu fusese unidirecțională. Dar nava îi răspunse cu aceeași mică răutate pe care i-o servise de atâtea ori:

- Să îmi trimiți naveta înapoi!

A-u-en își spuse că este mai bine așa, să suporte doar el despărțirea sau poate că și ea regreta, dar nu voia să-și recunoască slăbiciunea.

*

Când ieși din biroul tatălui său, Il-xe văzu o mare forfotă în toată zona habitaclului pe care o putea cuprinde cu privirea. Era o agitație tăcută și ordonată, ca și cum toți primiseră ordine clare și se grăbeau să le îndeplinească. Se gândi că singura explicație ar fi că începuseră luptele. Dar nu se auzea nimic, iar cei treziți din somn, erau civilii Arunei, care nu ar fi fost implicați în niște confruntări cu forțe care nu puteau pune prea mari probleme armatei.

Grăbi pasul către sectorul unde știa că fuseseră duși prizonierii, să se asigure că aceștia

sunt tratați bine, să mai discute puțin cu maestrul său, dacă i se mai permitea, dar să o și scoată de acolo pe Ada. Urma astfel să facă ultimul gest frumos pentru ea, după care trebuia să și-o șteargă din suflet; dacă ar fi fost atât de simplu...

Spre surprinderea lui, tânăra îi ieși dintr-o dată înainte, ca și cum l-ar fi pândit, în sectorul centrului de transmisiuni. Îl trase într-o încăpere, făcându-i semn cu degetul să păstreze tăcerea.

- Ce se întâmplă?, întrebă el în șoaptă. Unde sunt prizonierii?

- Sunt liberi. Nu am mai ajuns în sectorul roșu. I-am ascuns aici.

- Cum ai reușit?

- Sunt mai multe de explicat. Am păstrat secretul față de tine, deoarece erai atent supravegheat, dar și pentru ca stupoarea ta să-i adoarmă Comandantului orice suspiciune.

- Ai avut un plan de salvare a lor?!! Extraordinar!! Și eu care te-am crezut...

- Șșșșt! Am fost contactată de cei de la Informații care m-au pus să te spionez. Nu puteam să îi mint, deoarece știau ei destule și fără mine. Atunci am urzit un plan paralel pe care să îl aplic la nevoie, în funcție de cum vor evolua lucrurile.

- Dar ai riscat enorm. De ce ai făcut-o?

- Pentru că ai fi suferit o decepție mult prea mare și nu vreau să îți fac rău. Dar și pentru că te iubesc și nu mi-aș fi iertat-o...

- Oooo!, ești o minune de fată. Meriți toată prețuirea mea și mai mult decât atât. Unde i-ai ascuns pe ceilalți? Trebuie să ne grăbim să îi scoatem de aici. După cum se prezintă lucrurile, cred că vor începe în curând confruntările directe. Trebuie să ieșim și noi pentru a ne pune la adăpost. Tata m-a avertizat că Aruna poate deveni o zonă periculoasă.

- Nu înainte de a duce planul la bun sfârșit. I-am adus pe toți aici, în centrul de transmisiuni și l-am lăsat pe șamanul lor să lanseze prin telepatia lui, un mesaj urgent de evacuare a întregului habitaclu. Prin aparatura noastră, se amplifică foarte mult semnalul, astfel că îndemnul exprimat de „vrăjitor" devine foarte convingător. Cred că a terminat de transmis în toate sectoarele, ceea ce înseamnă că evacuarea este aproape gata.

- Atunci, hai să profităm de învălmășeală și să plecăm și noi! Ne va ascunde Maestrul și vom fi în siguranță până când se vor mai liniști lucrurile.

- Nu cred că mai este nevoie să ne ascundem. Să știi că ofensiva lor nu se va mai produce. Mi-au spus ei. Vor fi doar unele atacuri false care vor avea menirea de a ține forțele noastre ocupate.

- Totuși, noi doi avem acum statut de... trădători. Poate sună cam dur, dar sigur vom fi căutați și pedepsiți. Trebuie să plecăm.

- Nu înainte de a duce planul la bun sfârșit.

- Păi, ce mai este de făcut? Aaaa!, dispozitivul de influențare a Inimii.

- În planul nostru, prioritatea este alta. Vom deschide focul cu armele Arunei, pentru a neutraliza puterea de foc a celorlalte habitacluri. Abia după aceea vom putea pleca.

- Dar nu se poate, Ada! Este mult prea grav ceea ce propui tu.

- Știu, dar este și strict necesar. Gândește-te că ai noștri așteaptă doar un pretext pentru a-i nimici.

- Dar tocmai acest pretext li-l oferi tu.

- Nu eu. Tu erai pe punctul de a face asta, prin introducerea lor în Aruna. Eu doar rezolv conflictul printr-o soluție radicală. Rămași fără armele principale, ai noștri vor fi nevoiți să facă mai mulți pași înapoi și astfel se va ajunge la un armistițiu convenabil ambelor părți.

- Și dacă ai noștri vor face un pas înainte și nu înapoi?! De exemplu, vor folosi habitaclul Maxima, pe care nu îl vei putea lovi. Va fi un dezastru.

- Ba nu. În perioada asta, Maxima se află în conservare. Nu este nimeni în el.

- Știu și eu asta, dar pot ajunge acolo să îl reactiveze.

- Nu vor mai putea ajunge, deoarece le vom distruge și mijloacele de transport.

- Ăsta nu este modul tău de a gândi; mai degrabă al șamanului. Lucrurile pot degenera grav, Ada. Și tata ia în calcul negocierile, pentru rezolvarea conflictului. Este mult mai bine să îl lăsăm pe el...

- Consiliul nostru va negocia cu adevărat, doar dacă nu va mai dispune de poziția de forță de până acum, cea care i-a dat până acum posibilitatea să ia orice decizie dorește. Trebuie să îi punem pe poziție de egalitate...

Il-xe nu o mai ascultă și intră în centrul de transmisiuni. Merse direct la maestrul său și îi spuse cu reproș:

- M-ai mințit. V-ați folosit de mine pentru a vă atinge scopurile. Mi-ai promis că nu îmi influențați mintea.

- Nici nu am făcut-o. Am fi rămas la planul inițial, dacă acesta nu ar fi eșuat, dar așa am fost nevoiți să apelăm la soluția de rezervă.

- Dar pe Ada de ce o manipulați? Vă folosiți de prietena mea ca de o unealtă.

- Dragul meu Il-xe, miza este atât de mare, încât viețile noastre și tot ce reprezentăm noi, nu mai contează decât în măsura în care ne ducem la bun sfârșit misiunea.

- Ba contează tot ce ai reprezentat pentru mine; toate principiile, echilibrele, conexiunile învățate de la tine, trebuie să rămână pure în mintea mea, altfel mi le-ai transmis degeaba. De

ce este nevoie să le pătezi acum cu acțiuni contrare?

- Toate principiile rămân valabile. Soluția pe care suntem nevoiți să o aplicăm acum este cea mai blândă dintre toate în actualul context. Dacă nu vom face asta, ca o măsură disperată, războiul ne va nimici pe noi, iar Inima vă va distruge civilizația, nu dintr-o dată, ci încetul cu încetul, până la nivelul la care nu veți mai reprezenta o amenințare pentru planeta noastră. Veți fi nevoiți să vă luați civilizația de la zero. Crezi că ar fi mai bine așa?

- ... Nu... nu știu. Poate că am merita-o... Ce crezi că ar trebui să fac eu acum?

- Pentru tine am o misiune foarte importantă. Trebuie să ajungi în sanctuarul Inimii și să scrii faptele așa cum au fost, pentru vremea când urmașii vor avea nevoie de ele. Ești singurul care o poate face. Voi trimite și fata la tine, dar după ce ne inițiază cu sistemele de foc ale Arunei.

- Dar voi ce aveți de gând să faceți?

- Să ne îndeplinim destinul, chiar dacă asta poate însemna să dispărem.

- Dar nu este strict necesar. Se poate și altfel...

- Nu mai pierde timpul! Pleacă! Dacă vom supraviețui, ne vom întoarce și noi acolo, ca să restabilim echilibrele. Îți promit...

Cap.IV: AL OPTSPREZECELEA SARGAT

- Ah!, de ce m-ați readus aici?, rosti Andrad amețit, revenindu-și cu greu... V-am spus că mă pot întoarce și singur... Voi cine mai sunteți?... Claire, tu ești?... Ce se întâmplă?...

Fata continuă să îl frecționeze pe mâini, în timp ce îi spuse:

- Ce să te întorci singur, că erai dus cu totul!

- Trebuia să mă mai lași puțin. Nimerești cele mai nepotrivite momente... Tocmai asistam la...

- Dragul meu, poate că te-aș mai fi lăsat puțin, deși păreai că te-ai dus în fundul pământului, dar a intervenit ceva... ceva grav.

- Mai grav decât ce? Decât distrugerea planetei?, întrebă el cu regretul pierderii unor informații foarte prețioase.

- A mai intervenit ceva care, de data asta, ne vizează direct. Un fel de navetă a părăsit nava cea mare și a venit pe Pământ. A intrat printr-o peșteră din munții Carpați și acum a fost localizată în imediata apropiere a Diamantului.

- S-au întors la Inimă... Trebuie să ajungem și noi acolo.

- Nu se mai poate acum. Unchiul meu spune că este ceva foarte periculos, având în vedere că extratereștrii s-au dovedit a fi ostili sau, în cel mai bun caz, nepăsători față de existența noastră. Ne-a trimis o echipă de elită, condusă de domnul colonel Nicholas Tellner, care să ne protejeze și să ne scoată de aici cât mai repede. Putem avea deplină încredere în ei – sunt cei mai buni.

- Claire, tu trebuie să te întorci, dar eu nu pot. Trebuie să ajung acolo. Neapărat. Acolo pot înțelege și mai bine...

- Andrad, tot ce ai afla acolo, nu ne mai poate fi de folos. Ți-ai risca viața inutil. Nu te pot lăsa să pleci. Unchiul mi-a spus...

- El nu știe cum stau lucrurile...

- Tinere, interveni și colonelul Tellner, că îți convine sau nu, mai puțin contează, dar eu am primit ordinul să te scot de aici. Așa că, fă-ți bagajul și hai cu noi, că pierdem trenul!

- Ce tren?!

- Nu-i niciun tren, am spus-o la figurat, dar avem un vehicul militar ultra-rapid care ne va duce la liftul mare, cât ai clipi. Apoi te scoatem din raza de pericol în maxim cincisprezece minute.

- Care rază de pericol, domnule? Dacă ar exista o zonă cât de mică în afara acestei raze, nici nu ați mai fi avut nevoie de mine, nici nu ați mai fi venit să mă luați. M-ați fi trecut la „pierderi colaterale”.

- Eu nu știu cu precizie care este rolul tău aici, dar mi s-a spus că ești foarte important, așa că prioritar devine ordinul primit de mine și nu dorința ta de a ajunge oriunde altundeva.

- Tocmai, că rolul meu este strict legat de ultima șansă de salvare a civilizației noastre. Dacă încercați să mă opriți, nu faceți decât să sabotați și această palidă speranță a omenirii.

- Deci, recunoști că șansele de reușită sunt minime. Crezi că se merită încercarea de a te duce singur în gura lupului? Eu cred că nu, de unde și ordinul generalului Doven de a te scoate de aici, pentru a te putea folosi mai târziu, când contribuția ta, poate chiar va conta.

- Acest „mai târziu” s-ar putea să nu mai vină niciodată. Indiferent de șanse, acum este cel mai potrivit moment...

- De fapt, ce este acolo, tinere? Și ce ai de gând să faci?

- La capătul acestui tunel se află un dispozitiv foarte sofisticat care restabilește niște echilibre planetare, altfel decât ne convin nouă și, după cum se știe deja, o face într-un mod violent și distructiv. Eu intenționez să îl opresc.

- Știi tu să faci așa ceva?!

- Nu știu, dar voi încerca să vorbesc cu extratereștrii pentru a-i convinge să îl oprească ei.

Colonelul se uită lung la el, iar câțiva militari din echipa de elită, chiar izbucniră în râs, unul dintre ei făcând discret către ceilalți un semn cu mâna la cap, în sensul că „e dus, săracul!”

Dar Tellner nu își pierdu concentrarea și îl întrebă pe Andrad:

- Așa, dintr-o dată, le cunoști și limba? Și ce argumente vei folosi? Crezi că ei au venit până aici atât de nehotărâți în privința a ceea ce vor face, încât te vor lăsa pe tine să decizi în locul lor? Mi se pare absurd.

Apoi se întoarse spre Claire cu un chip interogativ, cerându-i părerea, nu atât legat de decizia ce trebuia luată, cât mai degrabă de credibilitatea pe care o mai merita Andrad:

- Tu ce crezi?

- Indiferent de ce ar putea face el acolo, sunt convinsă că mergem degeaba. În jurul acelui cristal s-a creat un scut energetic foarte puternic, pe care nu îl vom putea străpunge.

Auzind-o, colonelul o trase pe fată deoparte și îi spuse în șoaptă:

- Planul stabilit cu Richard, era să vă scoatem pe voi de aici, apoi noi urma să ne întoarcem pentru a arunca în aer tot labirintul ăsta subteran. Avem o încărcătură explozivă foarte puternică cu care ar fi trebuit să distrugem nava extraterestră, dar nu am mai avut ocazia să o facem. Mă gândesc că putem parcurge un singur drum – mergem acolo, vedem despre ce este vorba, îi dăm posibilitatea băiatului să încerce ce o crede el de cuviință, apoi punem încărcătura și plecăm.

Tellner nu avea nevoie să îi ceară părerea Clairei Carter privitor la deciziile ce trebuia luate, dar știa că este nepoata generalului și îi spunea ei, ceea ce i-ar fi plăcut să discute cu prietenul său. Ea îi răspunse tot cu glas scăzut, dar neconvingător:

- Putem încerca...

De ei se apropie Andrad, care le spuse:

- Hai, v-ați pus de acord? Mai sunt zdravăn la cap sau nu? Claire, tu cunoști situația mai bine decât ceilalți. Nu-i așa că se merită riscul?

- Nu sunt foarte convinsă... Ba chiar cred că avem șanse de reușită aproape nule.

- Suntem datori să încercăm. Ce mai avem de pierdut? Cel mai bun moment de luat decizii este atunci când nu mai ai la ce spera, când nu mai

ești încorsetat de responsabilități; atunci când, indiferent ce decizie ai lua, este mai bine decât dacă nu ai lua niciuna.

- Vai, ce filosofie a disperării ai! Tocmai că noi mai avem speranțe – putem supraviețui, câștigând timpul necesar pentru a reveni cu rezolvarea problemelor cărora nu le facem față acum. Chiar și când nu mai ai la ce spera, cum zici tu, poți avea preocuparea de a rămâne în viață, pentru momentul când vei redobândi capacitatea de a spera.

- Claire, lasă-mă, te rog, să încerc! Convinge-l pe colonel că se merită efortul! Până la urmă, sunt un om liber, nu?! De ce ar avea cineva dreptul să mă oprească?

- Deoarece, interveni Tellner, te afli pe proprietatea guvernului planetar și aici nu ai dreptul la liberă circulație.

Andrad îl privi puțin nervos, gândindu-se dacă să-i mai răspundă politicos sau să spună direct ceea ce gândește. Optă pentru a doua variantă:

- Ce repede ne facem noi, oamenii, stăpâni pe orice nu ne aparține, doar pe considerentul că nimeni nu ne poate opri de la asta! Dacă nu ar fi tras străinii ăștia în noi, cred că le-ar fi dispărut demult nava de pe cer. Nu suntem pe nicio proprietate a niciunui guvern. Tot ce este aici

aparține planetei; și ne mai mirăm că, biata de ea, se apără!

- Bine, reveni Claire în discuție, să zicem că te lăsăm să mergi acolo. Cum ai putea să ajungi în timp util? Cu mașinuța noastră?!, ți-ar lua două zile.

- Nu, cu a noastră, ci cu a lor, răspunse el arătând spre colonel. Parcă spuneau că au un vehicul super-rapid. Să mă ducă cu el până acolo, apoi se pot întoarce. Până la urmă, merg acasă la mine – munții Carpați sunt ai noștri.

- Nu mai sunt ai planetei?, completă Tellner ironic.

- Pot fi ai noștri, dacă noi suntem trup și suflet cu planeta. Așa că...

Dar fata încă nu era convinsă de utilitatea demersului.

- Și cum ai de gând să treci de scutul acela energetic?, întrebă ea.

- Nu o să am cum să trec, dar măcar voi fi mult mai aproape de Inimă și, conectându-mă la rețea, voi avea acces la mult mai multe informații.

- Spuneai că ai să fii prăjit, dacă o vei face. Nici să nu te gândești că te-aș putea lăsa!.

- Hai, măi Claire, nu îmi mai pune atâtea piedici, că abia așteaptă domnul colonel să găsească motive pentru a mă scoate de aici, ca să-și execute ordinul! Nu o să mă conectez la baza

centrală de date, ci undeva mai în lateral. O să-mi dau eu seama dacă este periculos sau nu.

- Acum să știi că te înșeli, îi răspunse cel interpelat. Mie chiar nu îmi pasă dacă te prăjești sau nu. Cred că îți dai seama că noi, cei din forțele speciale, ne sensibilizăm mai greu la diverse pierderi de vieți, la pagube materiale sau mai știu eu ce considerente colaterale. Pe noi ne interesează rezultatul final. Dacă tu crezi că poți face ceva acolo și vrei să și mergi, te vom duce la destinație. Ar fi fost mai rău pentru tine dacă nu ai fi fost cooperant la asta. Salvează tu planeta, de care văd că îți pasă atât de mult – sincer, te admir pentru asta – și puțin o să mai conteze pentru noi, dacă te prăjești sau nu.

- Cu așa încurajări... devastatoare, nici că aș mai putea refuza!!

Se părea că toți căzuseră de acord în privința a ceea ce urmau să facă. Totuși, Claire își mai manifestă o ultimă reținere. Îl trase de mână pe Andrad puțin mai departe de ceilalți și îl întrebă cu glas scăzut:

- Ce se întâmplă cu tine? Te-ai schimbat foarte mult. Când am venit aici prima dată, ți se părea periculos și să mergi cu liftul, iar acum nu îți mai pasă de nimic. Ești sub influența a ceva care te tot atrage către capătul tunelului și asta mă îngrijorează. Nu mai ești tu, cel pe care îl știam.

Vorbele fetei avură efectul de a-l trezi, parcă, la realitate. Se întrebă și el ce i se întâmplă. De ce ar vrea să meargă într-un loc necunoscut, potențial periculos, de care toți ceilalți fug? Să fie rezultatul expunerii la energia pereților sau doar teribilismul nesăbuit al unui îndrăgostit care vrea să-și impresioneze iubita? Da, o iubea pe Claire Carter, chiar dacă ultimele evenimente îl obligaseră să își treacă sentimentele pe planul doi de urgență. Trebuia să-i spună odată! Acum era momentul cel mai potrivit; ar fi înfruntat necunoscutul cu mai multă încredere și speranță.

O prinse pe fată de umeri, o trase la pieptul său și îi spuse:

- Claire... noi doi... noi doi... ne înțelegem bine...

Iar se enervă pe sine. „Off!, nu asta trebuia să spun. De ce nu am curaj? Merit niște palme, dar unele zdravene. Sigur, colonelul ăsta mi-ar da un impuls considerabil, dacă i-aș cere să-mi plesnească două „lopeți" de-ale lui."

Observă că prietena sa îl privește mirată, apoi îl întrebă:

- Tu ce vrei să faci acum? Să îți iei adio? Nu îți dau voie.

- ... Nu... Voiam să...

- Să nu îndrăznești! Vom supraviețui oricărei încercări, împreună.

- Da, tocmai asta voiam să...

Colonelul Tellner care îi urmărise cu atenție, se apropie de ei și le spuse nerăbdător:

- Haideți, porumbeilor, că nu avem o mie de ani la dispoziție. Or să dea-n nevroză extratereștrii, tot așteptându-ne.

- Voiam doar să...

- Și vezi, Carter, că băiatul ăsta te iubește, dar nu are curaj să ți-o spună. Și acum că am clarificat lucrurile, îmbarcarea!

*

Când păși prima dată pe podeaua sanctuarului Inimii, A-u-en îngenunche, închise ochii, ridică capul spre bolta incintei și respiră adânc de mai multe ori. Întinse brațele ca să se încarce cu energia locului și rămase mult timp în poziția aceasta; atât cât să poată parcurge cu mintea istoria neamului său și să fie recunoscut și primit printre cei vechi, pe care nu îi cunoscuse niciodată.

Sala vibra în continuare de energia ce ieșea din Inimă și se învolbura apoi, lovind pereții cu forța unor valuri care doreau parcă să rupă zăgazurile, nu pentru a distruge, ci pentru a găsi spațiul necesar să se liniștească. Tânjea după echilibrul care îi fusese refuzat atât de mult timp.

Nu se grăbea. Avea tot timpul să-și îndeplinească destinul, acum nimic nu îl mai

împiedica, și, în plus, dorea să savureze fiecare clipă pierdută prin absența lui aici. Simțea că abia acum este cu adevărat de-al neamului său. Îi percepea fericiți și pe strămoșii săi care se adunaseră tăcuți și nevăzuți, mulți, mulți, toți, din toate sargatele; veniseră ca să îl primească, să se bucure alături de el că reușise. Ba nu! Nu ei veniseră. Ei îl așteptaseră. Doar el era nou venit, dar cu atât mai plăcută era revelația momentului...

Își aduse aminte. Pentru ca adunarea să fie completă, mai trebuia să facă ceva. Scoase mica bucată de cristal purtată cu atâta grijă prin bezna cosmică, o sărută, apoi o lipi de Inima care îi primi pe cei întorși, cu plăcerea unei împliniri mult așteptate.

Da, toate sacrificiile meritaseră din plin a fi înfruntate, doar pentru acest moment de empatie supremă cu Natura-a-toate-iubitoare.

Nu se simțea doar fericit și împlinit, ci și relaxat, odihnit, revigorat. Nu vedea nimic care să îl poată perturba din starea în care se afla.

Ceva îi atrase atenția. Nu era o simplă impresie, ci o percepție reală. Nu îi venea să creadă – cineva intrase în zona protejată și se apropia de sanctuar.

Se întrebă cine să fie și cum reușise. Putea să afle despre ce este vorba, într-un singur fel – să îi iasă în întâmpinare nepoftitului și să îl alunge.

Inima trebuia protejată pentru a putea să se manifeste nestingherită.

*

Vehiculul militar mergea cu viteză atât de mare, sau poate că și pereții tunelului amplificau senzația de ciocnire iminentă, încât Andrad se convinse că nimeni nu exercită nicio influență stranie asupra lui – revenise dintr-o dată la starea sa inițială, adică începuse să îl sperie călătoria lor nebună spre necunoscut. Își spuse că nici nu mai conta ce pericol se afla la capătul tunelului, deoarece se găseau deja într-un mare pericol pe care, după cum constata, numai el îl conștientiza. Dar se și bucura de situația asta. Din cauza vitezei foarte mari, toată lumea stătea tăcută, cu gândurile la ce avea să li se întâmple în perioada imediat următoare; nu mai era nevoit să-i dea vreo explicație Clairei despre secretul său divulgat cu brutalitate de către colonelul Tellner, fapt ce îi crease atât o stare de stânjeneală, dar și una de ușurare.

Nu voia să-și riște viața, cu atât mai puțin să o pună în pericol pe a Clairei. Dimpotrivă, i-ar fi plăcut să fie cât mai departe de orice primejdie, poate în buncărul acela anti-atomic unde ar fi așteptat liniștiți să se rezolve totul cu bine. Apoi se gândi că, dacă ei plecau, cine ar mai fi încercat

să salveze ceva aici și acum când încă se mai poate? Generalul Doven? Era departe. Consiliul președinților? Cine știe pe unde stătea ascuns, așteptând să le facă alții treaba? Colonelul Tellner cu trupa lui? Mai rău ar fi complicat lucrurile. Nu, nădejdea stătea numai în el, cel care știa cel mai bine despre ce este vorba. Dar, oare, acest amănunt îl va ajuta cu ceva în fața străinilor veniți de pe Marte, îl va proteja într-un fel, îi va da așa.... vreo legitimație de trecere? Nu.

Deveni conștient că este pe cont propriu, în voia sorții, că i se poate întâmpla orice. Și atunci de ce risca? Pentru Claire, pentru planetă, pentru Omenire? Tot întrebându-se așa, Andrad înțelese că pericolul la care se expune este mai mare decât mirajul unei mari descoperiri. Nu mai voia să fie aici. Ba chiar ar fi răsuflat ușurat dacă s-ar fi întâmplat ceva care să contramandeze totul, să fie nevoiți să se întoarcă.

Ca un făcut, întâmplarea pe care și-o dorea, se propuse. Șoferul se întoarse către Tellner și-i raportă:

- Domnule colonel, înaintăm din ce în ce mai greu. Turez la maxim, dar ceva ne opune rezistență. Trebuie să opresc, altfel luăm foc.

- Oprește!, îi comandă superiorul. Dispozitiv defensiv, mascare activată!

Vehiculul se opri în mijlocul tunelului, iar soldații săriră imediat jos înconjurându-l. Apoi

dispărură. Văzându-le consternarea celor doi tineri, ofițerul îi liniști:

- Nu vă speriați! Avem în dorate costume de mascare care ne fac invizibili.

- Ce se întâmplă?, îl întrebă Claire pe colonel, care mersese spre înainte pentru a vedea despre ce este vorba.

Când se întoarse, acesta le spuse:

- Suntem aproape de capătul tunelului. Cred că este vorba de acel scut energetic al Diamantului care s-a întins până aici și nu ne mai lasă să continuăm drumul. Pe măsură ce mergi, devine mai puternic. Nici pe jos nu vom mai putea face prea mulți pași.

- Cred că aveți dreptate, îi răspunse Claire. Ce soluții ne mai rămân?

- Una singură – punem încărcătura explozivă, o programăm la un interval de timp care să ne permită retragerea completă, apoi sperăm ca explozia să fie suficient de puternică.

- Chiar vreți să aruncați totul în aer?!, îl întrebă Andrad revoltat. Nu înțelegeți nici acum, în ultimul ceas, că nu îi putem opri cu violența?

- Ai vreo propunere mai bună? Sunt dispus să te ascult.

- Domnule colonel, înmuie băiatul glasul cu speranța că îl poate convinge cu argumente, nu am o soluție minune, dar simt că o dovadă de rațiune din partea noastră, i-ar impresiona mai mult.

- Tinere, de când te-am cunoscut, tu tot simți câte ceva, dar care nu ne-a fost de folos cu nimic până acum. Dacă îmi propui o ședință de spiritism cu extratereștrii ăștia, să știi că nu mă câștigi de partea ta.

Andrad se afla acum în starea psihologică în care ar fi plecat cât mai repede de acolo, dar măsura distructivă pe care dorea să o aplice Tellner, îl revolta. Învățase altceva din viziunile lui și parcă se simțea dator să intervină în sprijinul unei metode nonconflictuale de rezolvare a disputei interplanetare. Îi propuse ofițerului:

- Dacă tot am ajuns până aici, ar trebui să încercăm ceea ce ne-am propus inițial – să mă conectez eu la rețeaua energetică, să vedem ce pot să mai aflu. Echipa dumneavoastră mă păzește, iar Claire mă readuce la realitate, dacă apare un pericol.

- Bine, de acord, îi răspunse ofițerul, dar să te grăbești, deoarece, operând într-un mediu de luptă total necunoscut ca structură și evoluție, nu ne putem permite să rămânem prea mult descoperiți. Nu știu ce faci în timpul conectării, dar să nu irosești timpul! Caută esențialul, cu obiectivul de a găsi o soluție globală și nu de a căpăta cât mai multe date care nu ne sunt folositoare acum.

- Da, voi ține cont de asta.

- Îți propun să mergem cât putem de mult spre capătul tunelului, ca să fii mai aproape de sursa de informații. Oricum, nu cred că vom putea face mai mult de vreo sută de metri.

Nu mai spuse nimeni nimic. Lucrurile erau clare în privința a ceea ce aveau de făcut fiecare. Dintre ceilalți militari, doi rămaseră la vehicul, iar ceilalți îi urmară.

Pe măsură ce înaintau, câte unul, câte unul rămâneau mai în urmă, deși făceau eforturi de a ține pasul. Efectul câmpului energetic nu era pentru toți la fel. Claire și Andrad încă mergeau fără prea mari probleme, în timp că, în spatele lor se înșiraseră ceilalți, unii dintre ei, oprindu-se deja, nemaiputând să înainteze.

La un moment dat, colonelul Tellner le strigă:

- Așteptați puțin! Se pare că ceva ne diferențiază în capacitatea noastră de a învinge acest scut de forță. Nici eu nu mai pot să fac prea mulți pași. Aveți de ales – ori vă opriți și voi și ne întoarcem cu toții, ori vă continuați drumul fără noi. Dar, în cazul acesta, veți fi pe cont propriu, fără protecția noastră. Voi decideți.

Claire îl întrebă pe Andrad:

- Ce vrei să facem? Încercăm să ajungem și mai aproape sau te conectezi aici? Sau renunțăm de tot și ne întoarcem?

El nu reuși să afle din glasul fetei, ce și-ar fi dorit ea. O întrebă:

- Dacă ne întoarcem, crezi că ei vor renunța la a pune acea bombă?

- Eu cred că nu vor renunța la asta. Dacă ne gândim bine, este singura noastră posibilitate de a mai bara calea dezastruoasă pe care a apucat-o planeta.

- Hm! Barăm o cale dezastruoasă, tot cu un dezastru...

Andrad nu mai veni cu alte argumente în sprijinul necesității de a renunța la bombă. Adăugă doar atât:

- Vreau să rămânem. Dar hai să mai mergem atât cât vom mai putea și noi!

- Bine, îi răspunde ea împăcată cu decizia lui, apoi către colonel: Domnule, vrem să continuăm. Așteptați-ne aici!

- De acord, îi răspunse acesta, dar nu uitați că nu mai puteți să vă bazați prea mult pe sprijinul nostru. Nu vă asumați riscuri și grăbiți-vă! O să-i raportez domnului general Doven cum se prezintă situația la noi. Dacă nu va fi de acord cu decizia voastră, te voi anunța; și atunci, va trebui să renunțați.

Cei doi nu îi mai răspunseră, ca nu cumva acesta să se răzgândească. Și așa Claire se mira că Tellner acceptase o deviere atât de mare de la ordinul primit, dar își explică asta prin aceea că,

fiind o situație atât de ieșită din comun, chiar nemaiîntâlnită, până și ordinele unui general, puteau fi subordonate posibilității cât de mici de a găsi o soluție-minune, ultima care mai putea salva ceva. Era un risc pe care, chiar și unchiul său și l-ar fi asumat.

Tinerii se prinseră de mână și porniră la drum, cu emoția unei relații de iubire devoalate, dar și cu speranța unei reușite miraculoase, pe care numai îndrăgostiții o pot vedea, ca pe un fir de iarbă pitit în cenușa unui incendiu devastator. Andrad se tonifiase din nou. Pentru Claire ar fi mers până în pânzele albe, cel puțin ca stare de spirit.

La un moment dat, fata încetini pasul. El o întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Încă puțin, că suntem aproape.

- Cum îți dai seama?

- Uite, spațiul se lărgește, iar lumina din capăt este mult mai puternică. Cred că acolo este Inima...

- Nu mai pot să merg. Ceva nevăzut parcă mă ține de picioare. Tu mai poți?

- Da, nu am nimic, încă.

- Cred că aici este limita mea. Încearcă să te conectezi la rețea!

- Parcă aș mai merge puțin, dacă tot am ajuns atât de aproape.

- Nu știu ce să spun. Nu te-aș lăsa... Poate fi periculos. Dacă insiști, fii te rog, prudent și întoarce-te la cel mai mic semn de pericol!

- Bine, dar întoarce-te și tu la militari!

- Aaa!, nu te las singur. Te aștept aici.

- Oricum voi fi singur acolo. Bine, hai că înaintez cu prudență.

Înainte de a-și continua drumul, Andrad avu o ezitare. Se întoarse la Claire, ca un gest de „la revedere”. Ea îl înțelese și îl cuprinse cu brațele. Își atinseră buzele cu sfiala cu care testezi o ceașcă fierbinte. Apoi se sărutară ca într-o contopire de lavă incandescentă.

El făcu primul gestul de despărțire. Lăsă capul în jos, pentru a-i ocoli privirea fetei, de teamă ca nu cumva, stânjeneala lui să destrame vraja care îl cuprinsese. Nu mai era nimic de spus. Se îndepărtă cu încetinitorul, ca și cum ar fi dorit să-și lungească mâna, astfel încât, oricât s-ar fi îndepărtat, să o atingă în continuare pe prietena lui. Trăia un sentiment paradoxal – era atât de fericit, încât și-ar fi asumat și riscul de a-și pierde fericirea, printr-o acțiune nesăbuită. Nu mai conta ce se afla la capătul drumului. Iubirea pentru Claire, îi dădea convingerea iluzorie că niciun extraterestru nu are dreptul să îi răpească o asemenea stare de bucurie.

Spre deosebire de el, fata trăia o fericire puțin confuză. Băiatul acesta timid, prostuț,

inofensiv, reușise totuși să o prindă într-o relație serioasă și ei nu îi venea să creadă. Îl privi cum se depărtează, transmițându-i, prin puterea gândurilor bune, toată dorința ei de reușită și puterea de a înfrunta orice pericol.

Andrad merse fără dificultăți până la capătul tunelului. Totuși, pe măsură ce se apropia de punctul final, încetinea pasul, pentru a nu se lăsa surprins de necunoscut.

Acum avea în față camera Inimii. O privea de la distanță stând așezată pe un piedestal de piatră masiv. Fu puțin dezamăgit. O credea mai mare, dar se gândi că poate și mărimea sălii, care i se păru imensă, o poate face să pară mai mică. După aprecierea lui, cristalul măsura, totuși, vreo cinci metri înălțime. Avea o formă greu de descris – parcă mai multe figuri geometrice se combinaseră special pentru a crea ceva nemaiîntâlnit. Se putea, însă, accepta că, cel mai mult seamănă chiar cu o inimă, așa, în forma sa generală.

O vedea, dar mai ales o simțea cum vibrează nebună, ca și cum ar fi vrut să crape muntele în două. Nu era gălăgioasă, dar știa să îți arate că, în prezența ei, devii neînsemnat.

Lui Andrad i se cam înmuie entuziasmul. Percepea aici forțe uriașe care nu erau dispuse să țină cont de părerea lui. Avea senzația că el nu conta deloc și că făcuse drumul degeaba.

Îl scoase din starea de indecizie, un zgomot de pași apăsați. Îl văzu imediat venind spre el. Acum chiar că nu știa ce să facă. Ar fi vrut și să fugă, dar să și rămână, țintuit de o curiozitate nefirească, ce venea, parcă, printr-o ancoră nevăzută cu care Inima îl prinsese implacabil în universul ei, ca pe un personaj de poveste căruia i se permite trecerea în tărâmul celălalt, cu condiția de a nu mai pleca niciodată de acolo.

Nu îl auzi pe străin vorbind, dar cuvintele acestuia îi ajunseră direct în creier:

- Cine ești tu și cum ai reușit să ajungi aici?

- ... Sunt... Andrad Șoimu... și... nu știu cum am ajuns aici..., simțind cum i se smulg vorbele de pe limbă, înainte de a le rosti.

- Nu știi?!! Ai venit întâmplător? Te-ai rătăcit? M-ai înțeles greșit. Te-am întrebat, deoarece nu puteai să ajungi aici, decât printr-un vicleșug. Recunoaște că ați scornit un aparat care perforează protecția sanctuarului. Nu vă voi permite...

- Nu! Nu a descoperit nimeni așa ceva. Eu am venit... pur și simplu am mers prin tunel... nu m-a oprit nimeni și... am ajuns aici.

- Dă-mi voie să mă conving!

Străinul întinse o mână spre el, păstrând o privire încruntată, de neîncredere ostilă. Apoi se liniști, lăsă mână în jos și îi spuse pe un ton mult mai calm:

- Da, înțeleg. Ești îndrăgostit. Asta explică totul. Ești chiar nebun de dragoste, dacă ai reușit să ajungi până aici, înduioșând barierele telurice. Inima are slăbiciunea asta de a-i chema la ea pe cei ca tine. Spune-mi de ce ai venit; sau de ce te-au trimis!

- Păi... am venit, pentru că planeta noastră a luat-o razna din cauza Inimii voastre. Eu vreau să aflu ce se întâmplă și cum pot să opresc totul.

Străinul deveni foarte atent. Îl întrebă:

- Ce știi tu despre Inimă? Și cum ai aflat? Așa credeți voi, că Ea este de vină?

- Eu am aflat despre ea, din traducerea scrierilor...

- Ești capabil să și traduci? Ai reușit să îmi atragi atenția. Spune-mi ce ai aflat!

- Nu, nu din traduceri, că de acolo nu am aflat prea multe... ba da, și din traduceri, dar... M-am conectat la rețeaua energetică a acestor incinte și am aflat...

- Poți să faci și asta?!! Devii un personaj foarte interesant. Sincer să fiu, nu mă așteptam să găsesc pe unul ca tine aici. Sunt surprins. Apropie-te!

Andrad făcu câțiva pași spre el, dar cu sfială, chiar dacă interlocutorul său nu îl mai timora.

- Eu sunt A-u-en, răspunse străinul, Prim-Aelon al celui de-al Șaptesprezecelea Sargat. Cu

siguranță că măreția titlului meu nu îți spune mai nimic și nici nu ți l-am zis ca o laudă, ci în memoria tuturor strămoșilor care s-au contopit cu neantul. Sunt ultimul rămas din neamul meu și, în curând se va încheia un alt ciclu, urmând ca noul Sargat să înceapă cu niciunul dintre noi în viață. Dar nu va fi în zadar – va fi un sargat al Inimii, iar noi toți vom trăi prin Ea.

- A-u-en... Ai un nume de pe... A-e-ioua...

- Da, aparțin Acesteia, chiar dacă m-am născut departe de Ea.

- Am văzut că sunteți uriași, de cel puțin două ori mai mari decât noi, dar tu ești chiar mai înalt.

- Din cauza gravitației reduse a planetei roșiatice vecine după care vin.

- Înțeleg... Noi o numim Marte... Totuși, de ce ai venit aici?

- În primul rând, ca să reactivez Inima. Ea a fost anesteziată cu mult timp în urmă și, dacă ar mai fi stat prea mult așa, s-ar fi putut opri de tot. Înainte de a fi nevoiți să părăsească planeta, strămoșii mei au încercat să o reactiveze, prin distrugerea unui dispozitiv inhibant care fusese conceput în Aruna, special pentru asta, dar încercarea lor a eșuat. De fapt, dispozitivul respectiv a fost oprit după aceea, dar, cu toate acestea, Inima nu s-a revitalizat de la sine, din cauză că fusese prea mult timp expusă influenței

acelui mecanism. Asta i-a determinat să facă o promisiune față de ei înșiși – să se întoarcă, pentru a reuși.

- Dar repornirea ei, ne distruge planeta.

- Ai o atitudine tipică pentru o specie parazită ca a voastră. Nu Ea, ci voi distrugeți Planeta. Inima doar încearcă să repare în urma voastră.

- Și cum repară? Producând cutremure, activând vulcanii, răscolind oceanele?

- Nu. Încercând să vă oprească pe voi din a continua distrugerea. Planeta este un tot unitar, un macro-organism format din toate speciile pe care le hrănește și adăpostește, din mineralele componente, plus toate relaționările dintre ele. Planeta este vie, dar voi nu ați înțeles niciodată asta. Și, cu cât veți avansa mai mult tehnologic, cu atât veți înțelege mai puțin.

- Dă-mi voie să te contrazic. Avem și noi...

- Aveți interese, ambiții, conflicte, toate egoiste și, în plus, o mare iresponsabilitate pentru tot ce vă înconjoară. Înainte de a coborî aici, am făcut o analiză detaliată a întregii stări planetare, accesând memoria Inimii. Ați profitat distrugând totul pe unde ați trecut, dar nu ați pus nimic în loc. Specii de plante și animale, cu miile, au dispărut pentru totdeauna din cauza voastră, iar voi ați privit totul cu nepăsarea nebunului care nu își mai dă seama că fapta îi aparține. Ați otrăvit aerul,

solul și apele, împlântându-vă cuțitul în inima Planetei-mamă, fără să înțelegeți că Ea nu vă aparține. Dimpotrivă, voi îi aparțineți Ei, voi sunteți datori să o protejați, să o îngrijiți și, la nevoie, să-i fiți recunoscători, sacrificându-vă interesele, în folosul marelui organism planetar care vă hrănește și fără de care nici voi nu puteți să existați. Iar acum, a venit tocmai acest moment al sacrificiului, în care trebuie, nu să vă revoltați, nu să vă împotriviți, ci să înțelegeți că Planeta este mai importantă, că fără Ea, viața, nici măcar a voastră, nu mai are suport de existență, că pentru a restabili echilibrele planetare, trebuie să vă opriți din distrugeri și asasinate, să renunțați la confortul tehnologic specific vouă, cu care sugrumați ceva atât de prețios. Planetele vii sunt de neprețuit, în Univers.

- Da, știu, sunt de acord, noi ne comportăm uneori ca niște șobolani, dar...

- Nu. Șobolanii, chiar dacă par dăunători, ei se încadrează în macro-organismul de care aparțin. Toate speciile, cu excepția voastră, folosesc mediul în armonie unele cu altele, iau doar atât cât le trebuie pentru existența lor, fără să distrugă ceea ce le va fi de folos generațiilor următoare. Voi sunteți mult mai rău, sunteți celula care refuză să se mai subordoneze corpului, deși în afara lui nu poate exista, încercând să trăiască pe cont propriu, deasupra sistemului căruia îi

aparține, devenind, astfel, cancerigenă. Voi constituiți un risc enorm pentru întreaga planetă, tocmai pentru că sunteți o barieră chiar și în calea propriei voastre evoluții. Dacă nu vă pasă nici de viitorul urmașilor voștri, cum ați putea înțelege dreptul la existență al tuturor celorlalte viețuitoare nevinovate? Sunt convins că nu conștientizați nici acum adevărul, după atâtea și atâtea generații, că sunteți singura specie agresivă a planetei, toate celelalte limitându-se la a se hrăni sau a se apăra, încadrându-se în legile naturale. Dar care este cel mai trist lucru pe care nu îl înțelegeți? Că sunteți singurii pe care nimeni nu i-ar regreta dacă ar dispărea.

- Ooooo, nici chiar așa! Bine, bine, nu am fost prea utili planetei, am distrus multe, dar evoluția noastră tehnologică nu poate fi făcută altfel decât prin exploatări de resurse. Iar atunci când vom reuși să ne trimitem ambasadorii spre alte zări ale cosmosului, vom face ca planeta noastră, devenită cunoscută, să se mândrească nu noi. Nu ai să spui acum că dezvoltarea tehnologică ar trebui interzisă! Chiar tu ai venit până aici cu un produs tehnologic foarte avansat.

- Tehnologia este permisă, dar numai cu condiția de a nu distruge echilibrele care au făcut posibilă apariția ei, ori, în cazul civilizației voastre, limitele au fost cu mult depășite.

- Bine, așa este, am avut o dezvoltare haotică, distructivă, dar nu poți condamna fiecare individ, pentru o vină colectivă. Tot ceea ce s-a greșit, nu a depins niciodată de un singur om. Luați fiecare în parte, noi avem multe calități, ne dorim binele general, luăm atitudine, ne sacrificăm... Cred că putem schimba lucrurile în bine, dacă avem o motivație. Vorbește Lumii și fă-ți cunoscut punctul de vedere! Ai să vezi că ne vom schimba.

- Te contrazici spunând că individul este nevinovat prin neputința lui, dar că poate schimba lumea dacă i se cere. De ce nu vrea, fără să i se impună? Crezi că nu știu cum sunteți și ca indivizi? Este de ajuns să spun că voi puteți face rău și când vă bucurați. Ce poate fi mai trist decât să ai satisfacții date de suferința altora? La ce vă ajută rațiunea, dacă o folosiți ca armă, chiar și împotriva propriilor semeni? Ce respect să aveți voi pentru Planeta-mamă care vă hrănește și vă suportă, dacă ați evoluat prin anomalia de a vă folosi sentimentele ca impuls pentru interese egoiste? Voi nu trăiți în armonie, ci într-o permanentă competiție distructivă. Dar nu este nevoie să detaliem, deoarece suntem acum în fața unor determinări mult mai importante. Chiar mi-aș putea exprima regretul față de soarta voastră, dacă te-ar mângâia cu ceva, dar nu ar mai folosi la nimic.

- Să înțeleg că tu ai venit acum pentru a îndepărta acea „tumoră” pe care spuneai că o reprezentăm noi? Și că Inima asta este „bisturiul” cu care se operează? Nu mai este nicio altă cale?

- Nu am venit aici pentru asta și nici reactivarea Inimii nu are ca scop direct nimicirea voastră. Doar că, în contextul actual, voi nu mai sunteți suficient de importanți, deoarece nu faceți nimic în folosul organismului căruia îi aparțineți. Sunteți ghimpele din talpă care trebuie scos pentru ca talpa să poată călca din nou. V-ați pierdut dreptul de a decide soarta planetei. Eu nu sunt un element de decizie, nici măcar de execuție, ci, mai degrabă, un arbitru, un observator la ce se întâmplă.

- Totuși, din câte am înțeles eu, ai fost implicat în reactivarea Inimii. Nu poți să te ascunzi în spatele acuzelor pe care ni le aduci. Ar însemna... să fii ca noi.

- O să îți explic. Planeta are o viață tumultoasă, la altă scară temporală față de cum o percepeți voi. Acumulează energii imense pe care le eliberează mai mult sau mai puțin violent. Cu aceste forțe reușește să întrețină și viața, dar o face cu mare migală, deoarece viul este foarte fragil, foarte delicat, el trebuie protejat, întreținut cu grijă, ceea ce nu este un lucru ușor când dispui de puteri colosale. Inima a fost dăruită planetei, tocmai pentru a o ajuta să-și controleze, să-și

echilibreze, să-și dozeze mai bine, în cantitățile necesare, nepericuloase pentru viață, aceste energii. Dar, pentru că există mereu un surplus de putere telurică, specific unei planete mature dar nu bătrâne, este nevoie să existe și relativ scurte perioade de eliminare a acestor acumulări energetice. Tot Inima are grijă ca această etapă de reajustare dinamică, să se desfășoare cu cât mai puține distrugeri. Acum se intră într-o astfel de fază.

- Aaaa!, păi înseamnă că nu noi suntem de vină. Înțeleg că este un proces teluric inevitabil care nu ține cont de prezența sau activitatea noastră.

- Numai că voi ați grăbit și acutizat procesul, prin dezechilibrele provocate pe planetă. În plus, Inima fusese deja lăsată într-o stare letargică, neputând să intervină pentru a contrabalansa efectele greșelilor voastre. Era strict necesar ca, la acest sfârșit de sargat – al șaptesprezecelea pe care l-am parcurs noi – să vin și să repun lucrurile în făgașul lor normal. În caz contrar, forțele eliberate ar fi fost devastatoare pentru întreaga viață și s-ar fi produs fără niciun control. Ele deja se manifestau înainte de a ajunge eu aici. Soarta voastră ar fi fost cu mult mai rea, la fel ca a celor din trecut, după plecarea semenilor mei – ați fi fost nevoiți să vă luați progresul

aproape de la zero; acum doar veți regresa, chiar dacă sever.

- Aha!, de aceea ai venit acum și nu mai devreme... Totuși, nu înțeleg ceva. Zici că ești ultimul din neamul tău. Deci, după tine, nu va mai avea cine să verifice dacă lucrurile se vor desfășura normal. Ce se va întâmpla?

- Dacă Inima va fi lăsată în pace, nu va fi nevoie de nicio intervenție. Ea este programată să își facă singură datoria; în plus are și capacitatea de a memora informații, ceea ce o ajută să facă ajustări pe baza unor date statistice și a programărilor inițiale. Tot în memoria Sa se află și o copie a evoluției întregii vieți, care îi permite să refacă, să repare sau, la nevoie, să reia întregul ciclu biologic, într-o formă asemănătoare, adaptată la noile condiții, în cazul unor cataclisme majore, desigur, ajutată de lungul timp al devenirii.

- Până la urmă, m-ai convins că ea este foarte utilă. Cine a adus-o aici?

- Nu se mai știe. La noi a rămas doar o legendă potrivit căreia i-a fost dăruită Planetei, de către Marele Spirit Universal, ca să poată fi vie.

- Interesant! Am foarte multe lucruri să te întreb – despre Il-xe, Ada, Zalmo, dar mai ales cum a decurs războiul...

- Nu avem acum răgaz pentru prea multe detalii. Străbunii mei au pierdut lupta și au fost

nevoiți să plece, atâția cât au mai putut supraviețui, dar au reușit, totuși... să-și transforme adversarul în prizonier al Planetei, distrugându-i navele de transport, dar și asta s-a dovedit a fi tot un fel de înfrângere. Este totul înregistrat aici.

- Bine, poate vom avea, totuși, timp să mai discutăm, dar aș vrea să te rog acum să faci ceva care să mai calmeze puțin energiile astea telurice care dezmembrează planeta. Hai că nu ești chiar spectator, sunt convins că poți, doar spuneai că trecerea la o nouă perioadă, poate fi controlată.

- Dar de ce aș face-o? Îmi ceri să mă împotrivesc cursului firesc al lucrurilor, să amân acum ceva care va deveni și mai periculos mai târziu, să trimit în derizoriu misiunea mea sacră pentru care am venit aici, fără să îmi dai nici măcar un motiv serios pentru a o face. Și oricum, nu veți pieri cu toții, nu va fi o apocalipsă, ci doar va trebui să renunțați la traiul confortabil de până acum și să vă adaptați la condiții de tranzit spre un nou sargat. Un număr de indivizi nu vor reuși asta, dar specia voastră, ca și celelalte, se va salva.

- Da, dar vom fi trimiși spre Epoca de Piatră. Nimic din ce reprezentăm noi acum nu va mai dăinui, ceea ce echivalează cu o extincție.

- Veți fi trimiși doar acolo unde să nu mai puteți face prea mult rău planetei. Va conta și cât de repede și eficient vă veți adapta noilor condiții. Trebuie să înțelegi că nu este ceva îndreptat strict

împotriva voastră, ci doar că acum organismul este prioritar celulelor componente. Întotdeauna este preferabilă operația, când există un mare risc de deces.

- Da, dar „operația„ a cărei necesitate o invoci, îi va afecta cel mai mult pe oameni. Tocmai de aceea ar trebui să faci ceva în ajutorul civilizației noastre. Dacă era vorba de o sentință, o pedeapsă pe care o meritam, ea trebuia aplicată și nu aș mai fi insistat, dar aici ne confruntăm cu dreptul legitim al unei specii de a exista. Parcă tu spuneai asta.

- Eu am spus-o din punctul meu de vedere. Voi să le-o spuneți acelor specii pe care le-ați nimicit.

- Mmmm!, ce să mai zic? Uite, îți dau un motiv – nu ne salvezi doar pe noi, ci și celelalte viețuitoare ale planetei.

- Ele se vor salva în urma unui proces mai extins de selecție naturală. La fel și voi.

- Da, dar noi nu suntem ca ele...

- Toate speciile trebuie să aibă drepturi egale. - Da, dar noi avem o particularitate. Nu ne putem întoarce la stadiul animalic pentru a o lua de la zero cu speranța că nu vom mai distruge mediul. Dispariția civilizației noastre tehnologice, echivalează cu pierderea unui enorm tezaur de cunoștințe adunate cu multă trudă de-a lungul unor milenii. Nu îți pasă de comoara asta?

Mi-ai dat de înțeles că trebuie să trăim, prețuind fiecare fir de iarbă, dar tot tu privești dispariția stadiului nostru de dezvoltare, ca pe o pană căzută din aripa unei păsări în zbor – nu-i nimic, îi crește alta! Asta nu denotă o filosofie prea înțeleaptă asupra vieții.

- Ai ajuns să mă învinuiești pe mine pentru ce vi se întâmplă. Ți-am spus că nu eu am inițiat acest proces, el se produce de la sine. Eu, dimpotrivă, am creat condiția pentru o transformare mai echilibrată.

- Da, dar tu poți să intervii, nu să îl anulezi, că nu se poate și nici nu te rog asta, ci doar să îl îndulcești, să îl faci mai suportabil. Sincer să fiu, eu sunt de acord cu tine, nu prea merităm să fim salvați, dar acum sunt în situația de a vorbi în numele tuturor. În cultura noastră există ideea că oricine merită o a doua șansă, ceea ce înseamnă că avem în noi preceptul de îndreptare.

- Pentru așa ceva ar fi nevoie de un mare sacrificiu. Ai fi în stare să i te dăruiești Inimii? Doar Ea poate temporiza schimbarea, dacă ia contact cu un spirit pur, eliberat de răutate, egoism sau minciună. Un îndrăgostit ca tine cred că ar impresiona-o, mai ales că te-a și chemat spre Ea, ceea ce înseamnă că... te place.

- Cum adică să mă dăruiesc ei? Să mă... îndrăgostesc de ea sau ce?! Uite, ăsta poate fi cel mai tare argument – merităm să fim salvați pentru

că suntem capabili să iubim puternic și curat. Nu aș fi putut ajunge până aici fără un astfel de sentiment. Chiar tu ai constatat asta.

- Nu m-ai înțeles. Te-am întrebat dacă ai fi capabil să te sacrifici pentru semenii tăi, renunțând la viața în forma actuală, pentru a fi integrat spiritual în vitalitatea Inimii. Adică să renunți definitiv la prietena ta, semenii tăi să nu îți cunoască sacrificiul, să nu îți onoreze gestul. Să devii doar o sumă de informații în memoria Inimii, care așteaptă să fie descoperită și, de ce nu?, înțeleasă.

- Nu mă interesează ce vor face semenii mei, dar... la Claire nu pot să renunț. Nu tocmai acum când relaționarea noastră sentimentală este maximă. Iartă-mă, dar nu sunt un erou, nu pot să sacrific chiar ce am mai scump. Cere-mi, te rog, altceva!

- Altceva nu ar avea același impact...

Fără să știe, Andrad dăduse un răspuns satisfăcător. Îi arătase lui A-u-en că, sentimental, oamenii au rămas foarte puternici. Dacă acest tânăr nu era dispus să renunțe la dragostea sa, înfruntându-și, chiar și cu egoism, rațiunea de a acționa logic, însemna că specia lor nu era definitiv compromisă. Tehnologia nu le distrusese spiritul prin care se puteau ridica astfel la nivelul celorlalți. Sentimentul care te determină să pari chiar și laș, într-o anumită ipostază, trebuie să fie

mai puternic decât rațiunea care te obligă să devii erou, deoarece, întotdeauna se va găsi cineva care să te oblige să crezi, dar niciodată nu va putea să te oblige să simți. Sentimentele te reprezintă cu mai multă acuratețe decât rațiunea care poate fi influențată din exterior.

Desigur că ar mai fi fost nevoie să îl supună unei probe – aceea a sacrificiului pentru persoana iubită aflată în pericol, dar nu mai avea timpul necesar pentru astfel de experimente.

Nu își explica cum, dar acest tânăr reușise să îl impresioneze prin capacitățile lui de a ajunge acolo, de a citi textele, de a percepe imaginile, de a fi sincer sau de a lupta pentru binele colectiv, fără a fi un erou și fără a i-o cere cineva.

Se gândi că poate să facă ceva, nu numai pentru acest tânăr, nu doar pentru specia umană, ci și pentru el. Ceea ce credea că va rămâne nerezolvat, putea acum să își găsească o soluție.

După un scurt moment de meditație, îi spuse lui Andrad:

- S-ar putea să fie ceva prin care să ne ajutăm reciproc.

- Ascult, îi răspunse băiatul, devenind dintr-o dată încrezător într-un final fericit.

- Inima chiar are nevoie de un spirit care să „îi vorbească” din interior, să îi actualizeze informațiile, având în vedere că a fost adormită mult timp, dar pentru tine am o altă însărcinare.

Vreau să iei naveta cu care am venit eu și să pleci pe nava mare. Îți spun imediat ce vei avea de făcut acolo. Dacă totul va ieși bine, vreau ca tu să devii păzitorul Inimii, pe perioada de trecere spre cel de-al Optsprezecelea Sargat, cu misiunea de a nu lăsa pe nimeni să pătrundă în sanctuarul Ei. Oricum, câmpul protector de energie va rămâne și doar tu îl vei putea străbate, dar mă refer la eventuala intenție a celorlalți oameni de a forța pătrunderea aici prin mijloace distructive. Vei avea destul timp să accesezi datele existente în acest loc, desigur, cele care te vor interesa, deoarece pentru toate, nu îți va ajunge nici întreaga viață. Ești de acord?

- Da... Dar voi fi nevoit să stau tot timpul aici, ca un pustnic, fără Claire?

- Inima nu va avea nevoie de prezența ta aici, dar eu sunt cel care vreau ca tu să-ți trăiești viața în preajma ei, pentru a te asigura că nimeni nu va încerca să-i facă niciun rău. Indiferent unde te vei afla, va trebui să deții controlul asupra sanctuarului, astfel încât nimic să nu o pună în pericol. Prietena ta poate fi cu tine, dacă dorește.

- Ce o poate amenința cel mai mult?

- Tehnologia distructivă a semenilor tăi și dorința lor irezistibilă de a controla totul.

- În cazul ăsta, accept fără rezerve.

- Îmi poți promite că te vei achita de această sarcină deosebit de importantă?

- Voi face tot ce îmi stă în putere.

- Nu știu dacă ai suficientă putere pentru asta... Te voi îndruma și eu; tu să vii aici și vei afla cum.

- Recunosc că nu sunt prea curajos, nici prea puternic, dar mă voi alimenta din dragostea mea pentru Claire; la acest capitol sunt de temut.

- Bine. Acum vino să îți spun ce ai de făcut!

Îl luă pe Andrad de mână, cu delicatețea pe care nu i-ai fi crezut-o și îl conduse spre naveta care aștepta în afara sanctuarului.

*

Puținii oameni care mai rămăseseră în sala mare a Comandamentului planetar, se strânseseră în jurul generalului Richard Doven și priveau împreună ecranul central pe care urmăreau naveta întorcându-se la nava-mamă.

Un ofițer îi raportă superiorului:

- Nu știm dacă toți extratereștrii revin la bază sau doar unii. Nu avem habar nici ce au făcut în camera Diamantului. Nu putem decât să așteptăm.

- Ați reușit să restabiliți legătura cu echipa din tunel?, întrebă generalul.

- Nu, îi răspunse alt subordonat. Sunt prea aproape de cristal și energia aceea stranie bruiază orice frecvență.

- Nu doar bruiază, se auzi cineva care tocmai intrase pe ușă.

Toți se întoarseră surprinși. Îl văzură pe colonelul Tellner împreună cu Claire Carter. Noul venit își continuă ideea:

- După vreo cincisprezece minute de stat în câmpul acela de forță, stațiile ni s-au prăjit.

- Ce se întâmplă, Nicholas?, îl întrebă generalul ieșindu-i în întâmpinare. Naveta se întoarce. Ai detalii despre acest fapt? Noi suntem pregătiți să lansăm o „fantomă”, în speranța că naveta este mai ușor de distrus.

Claire sări ca arsă:

- Nuuu!, sub nicio formă. Acolo este doar Andrad Șoimu.

- Andrad Șoimu?!!, se miră generalul. Ce caută acolo? Cum a reușit?!

- Nici noi nu știm prea multe. În primă urgență, anulează atacul!

- Bine, am sigilat comanda. Să înțeleg că aveți un plan?

- Nu noi, interveni colonelul. Băiatul a reușit să intre în incinta Diamantului, lucru care, pentru noi, a fost imposibil. A stat acolo ceva timp, după care s-a întors la noi și ne-a spus că i s-a dat o misiune și că trebuie să așteptăm cu toții, până când vom primi de la el un semn de viață. Era foarte grăbit, nu ne-a oferit prea multe explicații. Nemaiavând stații, ne-am întors aici ca

să vă anunțăm, mai ales că prezența noastră acolo era inutilă.

- Ați plasat încărcătura explozivă?

- Nu. Nu ne-a dat voie băiatul.

Doven își privi prietenul cu o consternare reținută pe care doar acesta i-o putea descifra în ochii pătrunzători.

- Nicholas, suntem într-o situație de maximă urgență. Tocmai acum ți-ai găsit să îl lași pe acest băiat să decidă în locul nostru?

- Richard, te înțeleg, dar suntem obligați ca, tocmai într-o astfel de situație limită, să îl lăsăm să decidă pe cel care are cele mai multe informații. Recunoaște că noi suntem legați la ochi, în timp ce tânărul ăsta este singurul care pricepe ceva din ce ni se întâmplă.

- Da, dar spui că el are acum o misiune de îndeplinit, neluând în calcul că nu este o misiune dată de noi. Le face treaba extratereștrilor și vrei ca toți să stăm nepăsători?

- Ce ar putea să facă mai rău de-atât?!

- Domnule, interveni și Claire, eu am încredere în Andrad. Nu avem altă soluție decât să mergem pe mâna lui.

- Și să ignorăm faptul că poate fi manipulat împotriva noastră? Spuneai că este o fire slabă.

- Da, dar tocmai că extratereștrii aceștia ne pot face rău și fără ajutorul lui Andrad, care mai mult le-ar încurca planurile dacă ei s-ar baza pe el.

Aici este vorba de altceva – nu i se folosește slăbiciunea, ci inteligența. Presimt eu asta.

- Draga mea, și eu pot să presimt că el se va emoționa, va încurca butoanele și, în loc să ne salveze, o să ne bombardeze. Nu suntem în situația de a ne baza pe speculații. Dar, pentru că nu avem altceva la îndemână, ne vom pune soarta la dispoziția inteligenței lui, rugându-ne ca slăbiciunea să îi fie timorată de emoții.

- Îți mulțumesc pentru încredere!

- Însă, în compensație, îți cer ceva. Dacă băiatul va scăpa cu bine din asta, va intra sub jurisdicția noastră pentru a ne spune tot ce a aflat despre acești străini și nava lor. Sarcina ta va fi să îl determini să coopereze necondiționat.

- Să știi că, în graba lui, a reușit să îmi spună că este un singur extraterestru și acela muribund. Așa că, s-ar putea ca adevăratul pericol să vină din altă parte – poate de la acest cristal din adâncuri. Sunt convinsă că ne va lămuri Andrad când se va întoarce; părea că știe despre ce este vorba.

- Unul singur, muribund?!! Asta poate complica lucrurile... Sper că prietenul tău va înțelege necesitatea ca nava să intre în proprietatea guvernului american.

- Asta nu mai promit. Poate o să vrea să și-o ia acasă...

Subtilitatea Clairei trecu neobservată, din cauză că naveta dispăru în interiorul navei. Acum nu mai aveau ce face decât să aştepte.

*

Ajuns înăuntru, Andrad se grăbi să meargă în centrul de comandă, după indicaţiile primite de la A-u-en.

Nimeri destul de repede. Se aşeză în fotoliul de la pupitrul central şi aşteptă puţin să îi mai treacă emoţiile. Nici nu-i venea să creadă ce i se întâmplă şi poate că tocmai de aceea reuşea să-şi îndeplinească sarcina – deoarece nu i se părea că este ceva real.

După un timp, se decise. Găsise cu uşurinţă acele contururi de palme – spaţii sensibile destinate identificării persoanei care dorea comanda navei – în care A-u-en nu reuşea să pună decât vârful degetelor. Îşi încadră palmele în acele locaşuri şi aşteptă cu inima la gât să vadă ce i se întâmplă.

Computerul navei nu găsi configuraţia palmelor tânărului în baza sa de date, nici nu avea cum, ceea ce îl determină să facă o analiză mai amănunţită, fapt ce îi luă puţin timp.

Dintr-o dată, totul parcă explodă în jurul lui Andrad, speriindu-l şi determinându-l să sară din fotoliu, ca ars. Nu înţelegea ce se întâmplă, tot

bordul parcă luase foc de atâtea lumini trezite la viață dintr-un somn multimilenar. Toată nava vibra ca o crisalidă transformată în fluture, care nu mai are răbdare să stea în cușca sa de mătase. Era un tremur de bucurie, dar musafirul ei nu înțelegea asta.

Văzând că nu se întâmplă, totuși, nimic rău și că zbuciumul pare a se potoli, băiatul se mai liniști puțin. Auzi o voce „metalică" pe care o identifică deductiv ca fiind a unui computer foarte performant:

- A fost identificat Codul Scării Divine. Bine ai venit la bord, Comandante! Aștept ordine. Aruna Regia îți stă la dispoziție.

*

Venise momentul, dar asta nu îl speria pe A-u-en. Era mulțumit. Se întorsese la strămoșii săi, le îndeplinise dorința, trezise Inima și îi făcuse o bucurie bătrânei nave care, deși fusese atât de urâcioasă, merita o astfel de recompensă pentru tot timpul petrecut împreună.

Îi mai rămânea acum doar să se contopească și el, dar nu doar pentru a fi alături de semenii săi cu rădăcini indestructibile în A-e-ioua, ci și pentru a încerca să-i convingă de necesitatea trecerii mai line, în folosul tuturor semințiilor, nu doar a oamenilor, spre cel de-al Optsprezecelea

Sargat, așa cum îi promisese fără să i-o și spună, tânărului care urma să le vegheze somnul teluric, în perioada de tranzit.

Îl instruise pe Andrad Șoimu cum să se teleporteze înapoi pe planetă – și era convins că nava îi va permite asta – dar nu înainte de a-i da acesteia misiunea: „ Identifică habitaclul-bază Maxima, aflat lângă A-e-ioua și asigură-i securitatea, până la noi ordine!” Revigorată de recunoașterea codului genetic al tânărului, nava urma să își recupereze baza de date completă ce îi fusese inhibată de Ada, pentru a putea fi folosită de strămoșii lui, la acea vreme.

Se apropie de Inimă și o îmbrățișă ca pe o persoană foarte dragă. Trebuia să rămână așa, până când întreaga sa conștiință era transpusă în interior. În vasta memorie a Inimii, urma să-și înceapă existența virtuală, imaterială dar cu atât mai mirabilă. La încheierea procesului, corpul urma să îi fie teleportat în Marea Criptă a neamului său, aflată tot în rețeaua de tuneluri, într-un loc tainic.

Abia aștepta să-i întâlnească pe ceilalți. Deja îi simțea cum îl cheamă cu mângâierile lor. Urma să se bucure alături de ei, onorat că și-a îndeplinit misiunea.

*

De când vibrațiile Diamantului se mai potoliseră, Comandamentul Planetar se repopulase cu personal. Chiar și Consiliul Președinților începuse să-și reia conferințele virtuale, cerând tot mai multe informații despre cele întâmplate, dar mai ales despre cum putea să intre în posesia datelor secrete legate de criza extraterestră pe care omenirea o parcursese.

Desigur că toți președinții își informau guvernele despre cele aflate, pentru ca cele mai competente colective de cercetare să poată transforma toate acele date, în avantaje proprii. Criza zdruncinase unitatea fragilă a uniunii planetare care mai funcționa doar în virtutea inerției. Acum apăruseră din nou secrete, și încă unele foarte importante, care puteau face diferența între diferite centre de putere. Iar cine are puterea, nu este dispus să o împartă cu nimeni.

Generalul Richard Doven își lăsase personalul să lucreze și se retrăsese în biroul său, împreună cu Claire Carter.

După anunțul că Andrad Șoimu fusese recuperat undeva prin masivul Bucegi din munții Carpați, cei doi așteptau nerăbdători ca tânărul să fie adus la bază. Ei aveau motive diferite de nerăbdare, ușor de dedus.

Băiatul urma să fie primit ca un erou, dar nu în fața opiniei publice, deoarece el era acum,

prin informațiile deținute, mult prea prețios pentru a fi expus unor potențiale acțiuni periculoase din partea taberelor adverse.

Pentru că sita timpului se îmbâcsise de neliniștile Clairei privitor la starea lui Andrad, lăsând secundele să treacă doar gâtuite printre gratiile de îngrijorare ale fetei, aceasta începu să se plimbe prin birou, pe un traseu haotic pe care îl improviza cu fiecare pas. La un moment dat, îl întrebă pe general, nu ca să afle ceva util, ea fiind concentrată în cu totul altă parte, ci mai mult pentru a scăpa de chinuitoarea contabilizare a clipelor:

- Domnule, unde este acum nava extraterestră? Am observat că a dispărut de pe ecran.

- Da, s-a îndepărtat, dar a fost urmărită de radarele de mare distanță. S-a înscris pe o orbită circumterestră la o depărtare de aproximativ o mie de kilometri de planeta noastră.

- Și ce face acolo?

- Deocamdată nimic. Nu mai emite niciun semnal și, după traiectoria ei, nici nu credem că mai folosește propulsia. Se comportă ca un asteroid capturat de Pământ. Ar fi de remarcat, totuși, un lucru de care ne vom da seama în viitorul apropiat – pare a însoți „Cavalerul Negru", acel satelit misterios al Pământului,

descoperit prin anii ’50, despre care nu știm mai nimic.

- Ce vom face cu ea?

- Bineînțeles că vom încerca să o abordăm, dar după ce prietenul tău ne va furniza toate detaliile.

Claire se pregătea să protesteze, imaginându-și cum militarii îl vor stoarce pe Andrad de toate informațiile, dar o opri un ofițer care intră în birou, anunțându-l pe general:

- Domnule, au sosit.

- Aduceți-l la mine!

Când Andrad Șoimu intră pe ușă, generalul Doven nu mai apucă să îi iasă înainte, deoarece Claire se aruncă în brațele tânărului, acaparându-l cu totul. El se opri din drum, înțelegând că trebuie să îi lase pe cei doi să își consume revederea mult dorită, mai ales că era vorba de nepoata sa. După un timp le opri îmbrățișarea tăcută, spunându-le:

- Hai, porumbeilor, că o să aveți timp și pentru discuții intime. Acum avem de discutat foarte multe lucruri care nu suferă amânare.

Băiatul se desprinse cu grijă din îmbrățișarea fetei și i se adresă generalului:

- Cu tot respectul, domnule, nu o să pot sta prea mult aici.

- De ce?, întrebă acesta surprins.

- Deoarece prezența mea a devenit indispensabilă în altă parte.

- Unde?

- În sanctuarul Inimii. Trebuie să înțelegeți că lucrurile nu s-au calmat de la sine. Trebuie să fiu acolo în următoarea perioadă care nu știu precis cât va dura, probabil mulți ani de acum înainte, altfel criza cu care ne-am confruntat se poate întoarce, dar, de data asta, fără să mai avem soluție la ea.

Generalul ezită puțin, după care spuse:

- Înțeleg... Dar să știi că o decizie atât de importantă, nu-mi aparține mie.

- Trebuie să faceți ceva în acest sens. Este vital pentru civilizația noastră ca eu, eu și nimeni altcineva, deoarece sunt singurul care dețin compatibilitatea necesară, să am controlul acelei zone de maximă importanță, pe care nicio altă persoană nu o poate influența, decât cu riscul de a distruge întreaga planetă. Nici mie nu mi-este ușor, domnule general. Aș fi preferat să fiu liber și lipsit de orice griji, dar am promis să îmi asum această responsabilitate uriașă, tocmai pentru că este vorba de o misiune mai presus de orice dorință egoistă a mea. Vă rog să mă credeți că nu-i de joacă. Soarta Omenirii stă în stabilitatea acelui loc.

- Tinere, nu poți scăpa doar cu câteva vorbe grave, fără să ne spui despre ce este vorba. Înainte

de a te crede, trebuie să ne furnizezi toate informațiile; și asta tocmai pentru că nici noi nu ne jucăm.

- Acum nu este timp. Trebuie mai întâi să ajung acolo, dar vă promit că vă voi furniza toate datele de care dispun. Oricum, nu am unde să fug, prezența mea în acel sanctuar fiind foarte necesară, iar eventualele plecări și oricum, nu în perioada imediat următoare, le voi putea face doar în anumite condiții. Aproape că voi deveni un prizonier; noroc că voi fi acasă, în munții meleagurilor mele natale.

Claire interveni și ea:

- Unchiule, ai încredere în el! Înțeleg că îți riști cariera, dar trebuie să îl ajuți, deoarece, numai așa ajuți planeta și pe oameni, implicit.

- Tu vorbești, ca și cum ai ști despre ce este vorba.

- Nu știu, dar am încredere în Andrad. Fă-o pentru mine, dacă așa îți este mai ușor! Dacă îi dai voie lui, merg și eu cu el... ca să îl supraveghez!!

Richard Doven se gândi puțin, zâmbind de aluzia nepoatei sale, apoi le spuse celor doi care se îmbrățișaseră din nou:

- Dacă nebunia asta este necesară, atunci trebuie să o facem cât mai repede, până nu își dau seama cei de la Servicii ce urmărim.

Se întoarse spre ofițerul său de încredere care aștepta la ușă și îi ordonă:

- Urcă-i într-un elicopter de-al nostru și du-i unde au cerut! Dar nu prin intrarea clasică, ci prin cea folosită de extraterestru.

- Am înțeles, domnule, răspunse ofițerul, apoi către cei doi tineri: Trebuie să ne grăbim.

Înainte de a pleca, fata îi sări în brațe generalului, șoptindu-i:

- Îți mulțumesc mult! Îți promit că nu vei regreta decizia asta.

- Bine, îi răspunse el. O să vă asigur cele necesare acolo și, pentru a preîntâmpina orice surpriză neplăcută, o să vi-l trimit și pe colonelul Tellner, cu echipa lui.

Când fata ajunse la ușă, el îi strigă:

- Și să știi că aștept de la tine rapoartele periodice.

Deși vorbise serios, zâmbiră amândoi, mai mult în semn de despărțire.

Pe drumul spre elicopter, Claire îl întrebă în șoaptă pe Andrad:

- Chiar este atât de urgent?

- Nu, îi răspunse el tot cu glas șoptit, dar voiam să scap cât mai repede de aici. Îți dai seama ce aș fi pățit dacă puneau mâna pe mine cei de la CIA, ex-KGB, Mossad sau mai știu eu cine!

Deși el nu glumise, fata izbucni în râs.

În depărtare, cerul se înroșea a amurg. Undeva deasupra lor, într-un loc nevăzut, nava Aruna Regia avea toate motivele să fie fericită,

atât cât poate fi în stare o inteligență artificială – primise o nouă misiune de la un echivalent al vechiului ei comandant; era din nou utilă, ceea ce o făcea să retrăiască cu mândrie, străvechile clipe de glorie când ocupaseră A-e-ioua.

S F Â R Ș I T

CUPRINS

De același autor:

PĂŢANIILE UNUI NAGHISE
- povestiri umoristice, Ed. EX PONTO, Constanța, 2001

RĂZBOIUL COCLONILOR
- roman SF, prima parte a ciclului „Cosmica”, Ed. EX PONTO, Constanţa, 2008

COMPONENTA „SEN”
- roman SF, a doua parte a ciclului „Cosmica”, Ed. STAR TIPP, Slobozia, 2010

SĂMÂNŢA RĂULUI
- roman SF, a treia parte a ciclului „Cosmica”, Ed. STAR TIPP, Slobozia, 2011

PLUTONUL 23
- roman umoristic, Ed. STAR TIPP, Slobozia, 2012

VORBE TRÂNTITE CU GRIJĂ
- tâlcuri, epigrame, povestiri umoristice, Ed. EX PONTO, Constanţa, 2013

ÎN GOANA CALULUI DE LEMN
- proză scurtă interactivă, Ed. EXPONTO, Constanța, 2014

ESENȚĂ DE ROUĂ
- senryu, Ed. METAMORFOSI, Slobozia, 2015.

Îl descoperise întâmplător un amator pasionat de astronomie, venind din direcția planetei Marte şi pusese toată Omenirea pe jar.

Cercetători, specialişti, analişti şi tot soiul de oportunişti se înghesuiseră prin studiourile posturilor TV pentru a-şi da cu părerea: ne loveşte, nu ne loveşte; dacă da, când şi unde?; va fi deviat de conjunctura gravitațională a zonei noastre spațiale? şi multe alte discuții sterpe care îl determinaseră pe el să trateze cu lehamite un subiect, totuşi, foarte important.

Mulți dintre vorbitori propuseseră evacuarea zonei de impact – lucru imposibil cel puțin prin faptul că fiecare grup „de inițiativă" viza alt continent. Aceştia erau „specialiştii în de toate" care apar inevitabil în astfel de situații potențial critice.

ISBN: 978-606-598-533-9

